Gayle Gallen

Esküdt ellenségek

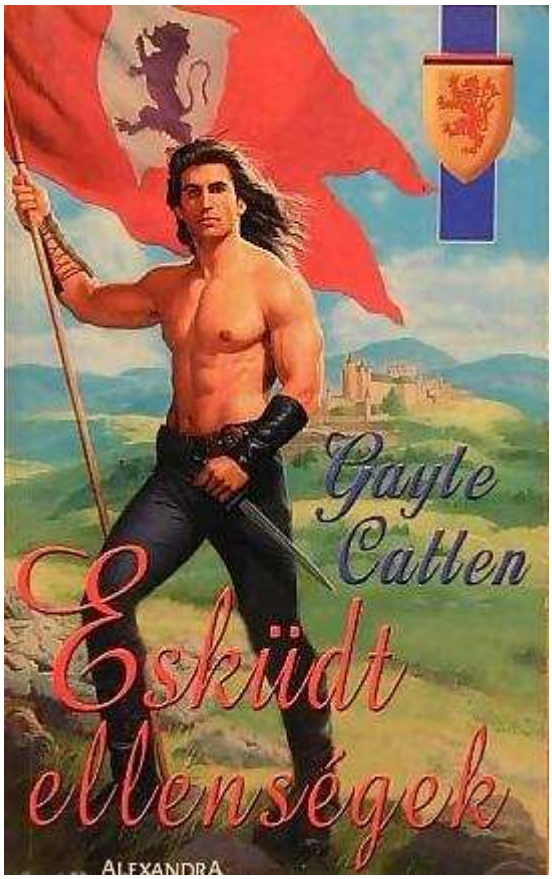

ALEXANDRA

A mű eredeti címe: A Knight's Vow Eredetileg kiadta: Avon Books
Fordítás: Oberon Bt. - Végh Orsolya

A jelen történetben előforduló szereplők mind a szerző képzeletének szüleményei, valós - élő vagy meghalt - személyekkel való bárminemű hasonlatosság pusztán a véletlen műve.

Szüleimnek, Fran és Renée Kloeckernek, akik a romantika és az önzetlen szerelem állandó mintaképei számomra.

Köszönök mindent.

©Pécsi Direkt Kft

Minden jog fenntartva.

ISBN: 963 368 297-5

Magyarországon kiadja
a Pécsi Direkt Kft. Alexandra Kiadója
7630 Pécs, Alkotás u. 3.
Tel.: 72/517-800
központ@direkt.hu

1. fejezet

Anglia
1486 szeptembere

A hozomány nyugtalanította James Markham lelkiismeretét, miközben az erdőn át hazafelé lovagolt. Bár a pénz a nyeregtáskájában pihent, a halálát okozhatta volna - mintha ez bármit is számított volna egykori jegyesének.

Egy ág reccsenésére megfordult a nyeregben, s várta, hogy előbukkanjanak katonái. De az ösvény elhagyatott volt, kanyargott, bele a sötétségbe. A nap a végéhez közeledett. Csatában élesített érzékei, melyek az udvarban folytatott dorbézolás után kissé eltompultak, újra ébredezni kezdtek. Figyelte a fákat a feje felett, gyanús mozgás után kutatott a szeme. Minden apró levélzörgést meghallott. Valami nem volt rendjén.

Váratlanul az egyik fáról egy férfi vetette le magát, neki Jamesnek, majd mindketten a földre zuhantak a felágaskodó lóról. James a férfi hátára fordult, megvetette a lábát, és lábával a földhöz szegezte támadóját. De még mielőtt a tőréért nyúlhatott volna, egy kardpenge jelent meg a nyakánál. Elcsendesedett, felnézett a vékony fémre és a kezekre, melyek tartották. Majdnem belenevetett a maszkba, mely támadója arcát takarta, amikor meglátta a nő hosszú, rakoncátlan, fekete haját. Mély lélegzetet vett, és nem küzdött az őt alulról megragadó karok ellen.

Mindhárman csendben maradtak, különös érzés kerítette hatalmába őket. James olyan elragadtatást érzett, hogy a közelgő vég lehetősége eszébe sem jutott. Keveset láthatott a nő arcából, de a támadó elragadó volt, haja megszelídíthetetlenül, sötét, göndör patakként hullt a testét takaró köpenyre.

- Az erszényét, uram - szólalt meg a nő hideg, érzéketlen hangon.

James mosolyra húzta a száját. Hirtelen sokkal élettelibbnek érezte magát, mint az elmúlt hónapok ittas letargiája és önsajnálata közben. Ekkor a kard megszúrta a nyakát, amitől a teste megrándult.

- Viccesnek találja ezt, uram?
- Nem, kedvesem. Ez a vesszőparipája? - Bár nagy kísértést érzett, nem tudta megállni, hogy ne gúnyolódjon vele. Hallani akarta a nő rekedt, mély hangját. Karjait még erősebben csavarták hátra, miközben ő egy grimaszt vágott.
- Ide a pénzét - suttogta a fülébe a férfi.
- A derekamnál, maga ostoba.

A nő a férfi füle alá nyomta a kard hegyét. Sötét szeme meg sem rebbent.

- Nem lesz lelkiismeret-furdalásom, ha meg kell ölnöm magát. Elszánt vagyok, és maga semmit sem jelent számomra.
- Nagyon meggyőző, kedvesem - érezte, hogy a kicsorduló vér beleivódik a gallérjába. Próbálta megállni, hogy ne nézzen a lova felé, mert félt, hogy támadói is kutatni kezdenek. - Az ígérete annyira megható, hogy figyelmeztetnem kell önt. Az embereim hamarosan itt lesznek.

A nő szeme mindent elárult, amikor hátrapillantott az ösvényre. James érezte, hogy a nő cinkosa az övénél matat. Pillantása a nő torkának finom vonalára esett, aztán telt ajkaira, melyek most vékony vonallá préselődtek össze. Szeme olyan fekete volt, mint az a mélység, amelyet James a legutóbbi időkben élt át. Élénk színeket vett észre a szempillák alatt, és James úgy gondolta, biztosan festi magát.

- Megtaláltam! - szólalt meg a férfi a háta mögött, majd Jamest a földre lökte. Megfordult, és a nő csizmás lábával rálépett a nyakára. A kard hegye csak néhány centire volt a szemétől.
- Keresd meg a lovat!

A férfi összeszorította a fogát. Az elhibázott próbálkozásból megmaradt hozomány volt az összes vagyona, amivel visszaszerezhette volna a birtokát.

- De az emberei...
- Csináld már! Gyorsan! - a nő mély hangja parancsolóan csengett.

Csuklyás kísérője eloldozta a nyeregre kötött holmikat, és tántorgott a súlyuk alatt. James nagyot sóhajtott, s várta, hogy a nő mikor kezd diadalmasan mosolyogni. De nem látott rajta semmit. James

alig tudott nyelni a csizma súlyának nyomása alatt. A nő köpenye a feje felett kavargott, és láthatóvá váltak a nadrágba bújtatott nőies lábak.

- Meg fogom találni magát - suttogott James.

A nő halványan elmosolyodott; szinte fintorgott.

- Megpróbálhatja. De most csak az ostobaságát bizonyította, uram. Könnyedén megölhetném magát.

James a csizma felé nyúlt. Miközben a nő elvesztette az egyensúlyát, a kard még mélyebben vágott a férfi arcába. Aztán a nő kiegyenesedett, még erősebben nyomta most a torkát. A kard megremegett a kezében, s a hegyéről egy csepp vér esett a férfi ingjére. A nő arca először árult el érzelmet - meglepődöttséget. Hátrahőkölt. James felemelkedett a könyökére, s ekkor a kard hegye gyorsan visszatért eddigi helyére.

- Ne kísértsen, uram - nézett fel a társára. - Hadd menjünk utunkra.

A férfi kötéllel a kezében jött előre. James nyugalma köddé vált) amikor eszébe jutott, mennyit nyerhet a nő ezzel a rablással. Félrelökte a kardot, felugrott a földről és a nő felé nyúlt. Ő a férfi felé vetette magát, de mielőtt James meg tudta volna érinteni, vakító fájdalom hasított keresztül a fején. Az utolsó dolog, amit látott, a nő feketével szegélyezett szeme volt.

Tompa lüktetés járta át James álmát, és soká tartott, amíg rájött, hogy a fájdalom a fejéből ered. Lassan kinyitotta a szemét. A szoba sötét és ablak nélküli volt. A tűz gyenge fényében látta a tövises tetőt. Hol van?

A tűz váratlanul fellángolt, és James észrevette a guggoló, csuklyás férfit, aki felszította. Nem álom volt hát a rablás.

Ekkor a nő is az eszébe jutott, és megfordította a fejét, hogy láthassa őt. Jamest figyelte maszkján keresztül. A férfi koponyájában erősödött és csillapodott a lüktetés, majd összeszorította a fogát.

- Elvették az összes pénzem. Mit akarnak még tőlem?

A nő kilépett az árnyékból a tűz fényébe. Rövid, fekete férfizekét és nadrágot viselt. Lába szép és hosszú volt, dereka keskeny, de nem törékeny. Rakoncátlan haja csigákban kavargott karjai és a dereka körül. James az arcából csak a szemét és az ajkát láthatta, és biztosra vette, hogy a nő festi azokat. Intelligenciát és elszántságot látott a szemében, és ösztönösen tudta, hogy a nő az ellensége.

- Uram, nagyon vérzik a feje - szólalt meg.
- És?
- Nem hagyhatom, hogy meghaljon.

James a nőre bámult:

- Miért nem? Akkor nem lennék szemtanúja a tetteinek.
- Temérdek szemtanúm van, eggyel több már nem számít.

A nő megtámasztotta lábát a férfi melletti szalmazsákon, és fölé hajolt. Föld- és lombillata volt, és James elképzelte, amint ruhátlanul ugyanígy térdel az erdőben. Ezen elmosolyodott. A nő közelebb hajolt. Egy fekete, hullámos hajtincs érintette meg a férfi mellkasát.

- Szórakoztatónak talál, uram?
- Egy tolvaj, aki meglepő gyengédséggel fordul az áldozatai felé? Igen, szórakoztat engem. De más érzéseket is keltett bennem - emelte fel a kezét James, de ekkor a kard villámgyorsan újra a torka elé került.
- Vigyázzon, uram. Meggondolhatom magam.

A nő bűntársa közelebb ment hozzájuk. James nagyokat nyelt, s közben érezte bőrén az éles pengét.

- Nem fogja meggondolni magát. Adja vissza a pénzem, és már itt sem vagyok.

A nő felegyenesedett, kardját az oldalára akasztotta.

- Óriási összeggel utazott, uram. Meg kell tartanom a pénzt.

James egyre nehezebben tudta nyitva tartani a szemét. Fejébe minden egyes szívdobbanásánál fájdalom hasított, és nagyon kellett figyelnie, hogy követni tudja a nő szavait.

- Legyen nagylelkű, és adja vissza.
- Legyen ön nagylelkű, és értse meg, hogy kisegít vele egy szükséget szenvedő hölgyet.

James kuncogott a hazugságon, de kíváncsivá is tette.

- Egy hölgyet? Kevés olyan hölgyet ismerek, aki önhöz hasonlóan öltözködne.

A nő körbefordult előtte, és esetlenül bókolt egyet.

- Lovaglóülésben kell megülnöm a lovat.

James végigmérte, majd arcán lassan mosoly áradt szét.

- Ebben biztos vagyok.

A nő kísérője belerúgott a szalmazsákba, amitől James sajgó feje egyik oldalról a másikra gurult. A nő eközben figyelte őt.

- Nagyon különösen viselkedik, uram. A vagyonát elvesztette, de a humorát nem.

A nő habozott egy kicsit, közben James pillantása az ajkára vándorolt. A hirtelen, lassú lángolásnak, amely végigáramlott a testén, semmi köze nem volt a lázhoz. Miért van rá ilyen hatással ez a nő? Csak egy tolvaj, álarcban, és nincsenek aggályai. Ennek ellenére James érzett valamit a felszín alatt, ami ellentétben állt azzal, amit a nő a külvilágnak magából megmutatott. Most a válla felett hátraszólva ezt mondta bűntársának.

- Őrködj az erdőben! Szólj, ha katonák közelednek!
- Nem hagyhatlak egyedül vele - szólt a férfi érdes hangon.
- Megsebesült, és nálam fegyver van. El tudok bánni vele.

James álmosan pislantott, és vigyorra húzta a száját.

- Kérem, tegye meg.

Miután társa mögött becsukódott az ajtó, a nő csendesen méregetni kezdte Jamest. A férfi is viszonozta ezt a szívességet, remélve, így többet láthat a zeke alatti titkokból. Ki ez a nő, és miért adta tolvajlásra a fejét? Úgy tűnt, jó családból származik, egészséges. Inkább gyermekeket kellene dédelgetnie, és a férjét cirógatnia éjszaka.

- Áthatóan bámul, uram.

James megvonta a vállát, majd arca eltorzult a fejébe hasító fájdalomtól.

- Csak a kilétén tűnődtem.
- Akkor nem tarthatom bizonytalanságban tovább. Én vagyok a Fekete Angyal.
- Az édesanyjának kitűnő lehetett a humora. Ilyen érdekes név!
- Fordítsa meg a fejét! Hadd nézzek a kötése alá!

A férfi így tett. Eszébe ötlött, hogy a nő kardja után nyúljon. Még mindig úgy gondolta, békésen is elmenekülhet, a pénzével együtt. A nő letekerte fejéről a kötést, és félrehajtotta. James behunyta a szemét, küzdött a hányinger ellen, melytől felfordult a gyomra. És küzdött az érzés ellen, amelyet a nő bőrének érintése okozott.

- Nem állt el a vérzés, uram - mondta a nő.

James érezte meleg leheletét a nyakán.

- Miért teszi ezt? - kérdezte, és hirtelen megfordította a fejét. Az arcuk csupán néhány centiméterre volt egymástól. A nő mozdulatlanul bámult rá.
- Összekente vérrel a szalmazsákot.

James elkapta a kezét, és a mellkasára vonta őt. Hallotta a nő gyors lélegzését, de félelmet nem látott a szemében. Ellenben hideg düh világított belőlük. Az odakinti illatokkal átitatott haja arca köré omlott.

- Engedjen el, uram - szólalt meg nyugodt hangon.

A szíve viszont elárulta: hevesen lüktetett mellkasában. James azon találta magát, hogy menekülés helyett a nő ajkaira gondol.

- Jobban tenné, ha nem habozna - suttogott a nő. - A kardom tönkreteheti teste legféltettebb részét.

A férfi feje ködbe borult, de a csípőjére nehezedő érzést nem tudta semmivel összetéveszteni. Kuncogott, és lehunyta a szemét.

- Ó, igen. Most a dolgok velejéig hatolt. Nos, drága tolvajnő, mik a tervei?
- Engedjen el!

James kinyitotta a szemét:

- Tulajdonképpen miért? Már... napok óta nem tartottam a karomban nőt.

A nő a férfi mellének támasztotta egyik kezét, és ellökte magát. James karjai gyengén estek le, a férfi szórakozottan nézett utánuk.

- Ez elég egyszerű volt, nem? - hunyta be fáradtan a szemét. - Most talán alszom egy kicsit. Később még beszélhetünk a pénzről.

- Tegye azt, uram - hallotta nagyon távolról a nő hangját.

Újra a feje hátulján érezte a nő kezét, de ez az érzés hamarosan megszűnt.

- Lord Bolton! Lord Bolton!

Valaki rázta Jamest a vállánál fogva. Csak lassan tért magához, és érezte a kemény földet a háta alatt. A Fekete Angyal itt hagyta, hogy a saját emberei találjanak rá?

- Uram, hála istennek!

James kinyitotta a szemét. Körülötte minden forgott, eltorzult a fejében lüktető fájdalom hatására.

- Uram, ön megsebesült! Komoly a sérülése?

Nyögve emelte fel a karját, s egyszerre karok nyúltak felé, hogy ülő helyzetbe segítsék. Három katona társa hajolt fölé aggódó arccal. Az egyik oldalra lépett, amitől vöröses napsütés vakította el James. Szeme elé kapta a kezét.

- Milyen késő van? - kérdezte érdes hangon. Feje lüktetett, gyomra émelygett. - Hol van a többi emberem?

- Közel van már a sötétedés, uram - mondta Wiggins, a három ember el nem ismert vezetője.

- A többiek mérföldekkel hátrébb járnak; önt keresik, uram. Miután... elváltunk egymástól, megtaláltuk a lovát, és azóta keressük önt. - Lassan beszélt, azzal a szokásos törekvéssel, hogy utánozza a főnemesek beszédstílusát.

James alig tudta megtartani magát. Visszaesett a könyökére.

- Kiraboltak, fejbe vágtak. Bár furcsának tűnik, a tolvajok megsajnáltak, és megpróbálták elállítani a vérzést. Viszont elvitték a nászajándékba kapott összes pénzt - sóhajtott egyet a férfi. - Kinek az ötlete volt, hogy úgy utazzunk, mintha semmi értékes nem lenne nálunk?

- Az enyém, uram - válaszolt Wiggins.

James megdörzsölte a fejét: - Sejtettem.

A vidám Mort guggolt le mellé:

- Jó látni önt, Mylord.

Halálosan célzó nyilasának fiús külseje most még idegesítőbben hatott rá, mint máskor.

- Hol az ördögben voltatok ti hárman?

A három megszólított egyszerre hajtotta le a fejét.

- Nos?

Wiggins megköszörülte a torkát:

- Már órák óta keressük lordságodat.

Mort szélesre tárta karjait:

- Majdnem az egész erdőt átkutattuk, tényleg - válla hirtelen leesett. - Önnel lettünk volna a támadásnál, de... Riley észrevett egy pillangót.

James nyögött egyet, és forgatta a szemeit. Riley, a sötét óriás most is csendben volt, mint máskor. Egyetlen nagy csizma vágott vonalat a sárba. Riley még egyszer sem szólalt meg, amióta James szolgálatában volt. De túl jó harcos volt ahhoz, hogy ilyen csekélység miatt elbocsássák.

Wiggins és Mort közt elég ostoba szóváltás kezdődött.

- Ne is mondjatok többet! - James az erdő felé pillantott. - Elég fényünk van, hogy hazataláljunk?

- De, uram. A fejed! - vetette a szemére Wiggins. - Nem hiszem, hogy ilyen állapotban lóra ülhetnél.

- Hazaérhetünk még sötétedés előtt?

Mort ragyogó mosollyal felelt.

- Naná, uram! De előbb el kell látnunk a sebedet. Riley?

Az óriás elővett valamit a nyeregtáskájából, de Jamesnek jobban fájt a feje, mintsem törődni tudjon vele. Alávetette magát Riley-nak, a határozott ujjak minden nyomására összeszorította a fogát. Egy alkalommal megingott, ekkor Mort kapta el. A fiatal katona zord arccal nézett rá.

- Milord, nagyon sok vér van az ingeden, és nincs elég a fejedben. A bőröd pedig tűzforró.

James összeszorította a fogait. Feje egyre jobban lüktetett. Még mindig a nőre gondolt, eszébe jutott, hogy érezte lélegzését és szívverését a mellkasán. Nagyon nagy hatással volt a férfira.

- Riley megteszi, amit tőle telik, de pihenésre és gyógyszerekre van szükséged. Tábort üthetnénk...
- Nem - szakította félbe James. - A Bolton kastélyba kell mennünk segítségért. A tolvajok nem menekülhetnek meg.

Riley James elé lépett, új szövetdarabot tekert a feje köré, hogy helyén maradjon a kötés. Csomót kötött rá, kezét James vállára tette, és szigorúan nézett a szemébe.

- Igen, tudom - mondta James, gyorsan megszorítva Riley karját. - A seb elég mély lehet. Úgy érzem, a fejem mindjárt szétrobban.

Wiggins közelebb lépett:

- Engedd meg, uram, hogy segítsek nyeregbe szállni. Vagy készítsünk inkább hordágyat?
- Soha! Képes vagyok... - de alig tudott lábra állni. Wiggins odatartotta erős vállát, James felkapaszkodott, majd a nyeregbe ült. Visszatartotta a lélegzetét, és imádkozott, hogy el ne hányja magát.
- Uram, képes leszel lovagolni? - kérdezte Wiggins. - Talán meg kellene várnunk a többieket.
- Minél előbb érünk a kastélyba, annál előbb le tudok pihenni.

A három férfi némán nyeregbe szállt, és Jamest figyelték, aki meg-megingott a nyergében. Néhány perc múlva már kettesével léptettek az erdőben. James feje a ló minden lépésére lüktetett.

- Nagyon sok tolvaj lehetett, Mylord - kockáztatta meg a becslést Mort.

James felemelte a fejét, és a legsötétebb pillantásával nézett az emberére:

- Ketten voltak.
- Óó! - Mort elgondolkodva bólintott, és félrenézett, remegő fütty hagyta el az ajkát.

A hátuk mögül Wiggins hangja hallatszott.

- Az egyik bizonyára elég jó kardforgató férfi lehetett, uram. Az a seb az arcodon... az a férfi ki is szúrhatta volna az egyik szemedet.
- Nő.
- Megbocsát, Lord Bolton?

James hátrafordult, majd megragadta a kantárt, amikor hirtelen szédülés fogta el.

- Nő volt. Kardforgató nő.

Wiggins hátrébb húzódott, és magában morgott:

- Ó!

James visszafordult, lenyelte készülődő hányingerét. Maga előtt látta a nőt, sötét szemét, vörös ajkát, vad, szertelen haját.

Ekkor egy ág az arcába csapódott, és ő káromkodni kezdett.

2. fejezet

Isabel Atherstone, a Fekete Angyal, visszacsúsztatta kardját a derekán lévő hüvelybe. A fegyver lapja olyan hideg és súlyos volt, mint a bosszú, mely a nő szívét hatalmába kerítette. Természetes érzés volt, hogy nála van a kard, célja biztosítottnak látszott. A tőrét a csizmájába rejtette, mert minden eshetőségre felkészült. Terpeszállásban állt a már alig pislákoló tűzrakás előtt, amely így nem sok meleget adott a barátságtalan kunyhóban. De ő nem is figyelt az elhagyatott helyiségre. Heves izgalom lett úrrá rajta. A bosszú a kezdetét vette. Levette a haját leszorító bőrcsíkot, és megrázta hosszú, fekete fürtjeit.

Lepillantott a férfiruhákra, amelyeket magára öltött. Mellei elárulták, hogy nő, de már nem lapította le azokat szorosan lekötözve. Szégyellte magát. Nem volt benne női gyengeség - izmos és csontos volt. Életében nem volt helye a lágyságnak, a pompának, szép dolgoknak. Egyikre sem volt szüksége. Sorsa már a megszületésekor eldőlt. Családja bosszújának eszköze lett. Ő volt minden, ami megmaradt a Mansfieldeknek. A nevük újra fel fog emelkedni.

Isabel élvezni fogja, hogy megalázhatja Bolton grófot, és olyan játékot űzhet vele, amelyet a férfi soha nem ért meg. Félelmetes mosoly áradt szét az arcán. Eszébe jutott, amint a férfi tehetetlenül feküdt a szalmazsákon, az ő keze által ejtett mély sebbel a fején. Az édesapja most büszke lenne rá.

Arra gondolt, élvezni fogj a majd, ha Boltont legyőzötten látja, de ennek az érzésnek nyoma sem volt. Rájött, hogy a férfit tönkretennie kötelesség, nem pedig öröm. Bolton nem látszott olyan szörnyetegnek, amilyennek az apja leírta őt, de a látszat gyakran csalóka. Elbűvölő és szórakoztató volt egész végig, egy jó családból való úriember mintaképe. A nő kénye-kedvének kiszolgáltatva is gúnyolódni mert vele, úgy tudott viselkedni, mintha ő irányítaná a helyzetet. Az epéssége, amely miatt a mellkasára kellett telepednie. Még mindig érezte a kemény, meleg erőt, amely akkor alatta volt, érezte bordái emelkedését a mellkasa alatt. A férfi szemébe nézett, és elszántan várta, hogy egy szörnyeteg nézzen szembe vele. De nem ez történt.

Nem számít. A férfi családja miatt a saját családjának csak az alázat jutott. A férfi apja megcsonkította az ő apját, aki soha nem felejtette el a keserű megaláztatást. Alig jutott ideje a lányára, és akkor is csak úgy gondolt rá, mint bosszújának eszközére. Soha nem utazgattak, nem tettek családi látogatásokat sem az udvarba, sem a szomszédokhoz. Egyetlen fiatalember sem kereste őt, egyetlen fiatal lány sem barátkozott vele. Semmi más nem volt az életében, csak az ősöreg Mansfield bajvívótér. És a kemény munka és a temérdek áldozat végre meghozta gyümölcsét.

Bolton grófnak kell elszenvednie a bosszút, amelyet az egész családja megérdemelne. Apja azt mondta neki, hogy Bolton megerőszakolta a jegyesét, mert nem tudta megtartóztatni magát a nászéjszakáig. A lány felbontotta a jegyességet, és a férfi ifjabb fivére mellett döntött, de ez még nem elegendő büntetés a gróf számára. A Boltonoknak meg kell tanulniuk, hogy élnek a világon emberek, akiket nem lehet megtörni. A család vonalának James Markhamnál meg kell szakadnia. A Fekete Angyal először tönkreteszi őt, majd személyesen vezeti el a pokol kapujáig.

Az ajtó a piszkos padlón súrlódó fa nyikorgásával nyílt ki mögötte. Isabel feszülten fordult meg, kezét a kard markolatán tartotta.

William Desmond megállt az ajtóban. Valóban kisfiú volt még, mindössze tizenöt éves. De a külseje alapján bárki férfinak vélhette volna, és talán túl hűséges is volt Isabelhez. Amikor az apja meghalt, Williamnak vissza kellett volna térnie a saját családjához, de nem akarta egyedül hagyni Isabelt, ragaszkodott ahhoz, hogy a fegyvernöke legyen. Talán valahogy megsejtette, mire készül a nő. Isabel elismerte, hogy sokkal nehezebb lett volna megtámadni a grófot William segítsége nélkül.

- Valami baj van? - kérdezte a fiútól.

William sötétszőke haja szép fonatokban omlott a vállára, barna szeme teli volt együttérzéssel, amelytől Isabel kissé kényelmetlenül érezte magát. Egy pillanattal később a fiú megrázta a fejét.

- Nem történt semmi - mormolta, és beljebb lépett, az ajtót becsukva maga mögött. - Csaknem szoktam hozzá, hogy tolvajálarcot viselsz, és kiengeded a hajad.

Isabel mosolyogni szeretett volna, de nem volt rá képes:

- Még hajadon vagyok. Nem kell úgy össze fognom a hajam, mint egy falusi mosónőnek.

- De általában úgy viseled a hajad, mint egy katona. És úgy is öltözködsz.

Isabel a fiúra hunyorított:

- Mit akarsz ezzel mondani?
- Férfiruhát viselsz, de azért megmutatod, hogy nő vagy. Miért?

William közelebb lépett. Bár széles vállai voltak, magassága nem érte el egy meglett férfi magasságát, így fel kellett emelnie a fejét, hogy a nő szemébe nézhessen. Isabel viszonozta a pillantást.

- Tudod, hogy nem elég, ha Bolton meghal: különben már rég megölhettem volna. A megalázás szerves része a tervnek. Van-e jobb módja ennek, mintha felismeri, hogy még egy nő is le tudja győzni?
- Még egy nő is? Arra célzói, hogy a férfiak a nők felett állnak?
- Hagyd abba a találgatást, William! Jól tudod, hogy a családom becsülete múlik azon, amit most teszek. Nem kérdőjelezd meg a tetteimet.

A fiú megadóan emelte fel a kezét, és meghajolt Isabel előtt:

- Ahogy kívánod, asszonyom - egyenesedett fel lassan. - Mikor támadunk legközelebb?
- Még nem - felelte a nő, s közben érezte, hogy szelleme újra életre kel arra a gondolatra, hogy legyőzheti a grófot. - Hagyjuk, hadd gondolkodjon azon, mire költőm azt a nevetséges összeget, amit őrizetlenül vitt magával.
- Nem egészen volt őrizetlen, asszonyom. Az erdő hemzsegett az embereitől. Alig tudtunk elmenekülni.
- Néhány napon belül a birtoka közepébe hatolunk, az erődítményein belül leszünk. Majd sértve érezheti magát.

A fiú sóhajtott:

- Remélem, van terved, mert nekem nincs.

Ez alkalommal apró mosoly hagyta el Isabel ajkát.

James kinyújtózott a nagyteremben a kandalló előtti széken. Kimerült, csalódott és mérges volt. Az emberei két hosszú napon át kutattak az erdőben, de nyomát sem lelték a nőnek, aki Fekete Angyalnak nevezte magát.

Hirtelen olyan élethűen jelent meg a képe, mintha ismét ott állna előtte. Mi hajt előre egy ilyen nőt? És miért gondol rá, nemcsak az eszével, de más testrészeivel is? Úgy öltözött, mint egy férfi, úgy beszélt, mint egy férfi, és úgy is harcolt. De a fekete zeke, amely a mellére és a csípőjére feszült, elárulta, hogy igenis nővel van dolga. És mostanra már el is szeleit a zsákmánnyal - a férfi hozományával.

James megrándult, ahogy összehúzódott a seb az arcán. Élénken emlékezett még a vérző seb látványára, amikor lehúzta a kötést. Kapott tőle egy sebhelyet - ráadásul az arcára -, és ezért fizetni fog.

James állat a kezén nyugtatva sóhajtott egyet. Tudta, hogy a kastély lakosai boldogan tartanak vele. Őszinte, egyszerű emberek voltak. Úgy tekintettek rá, mint arra az emberre, aki a jövőjüket alakítja, aki jólétet vagy szegénységet hozhat nekik. Elképzelte, mit gondolhatnak most, mennyire csökkent az iránta érzett tiszteletük.

Már az is megalázó volt, hogy Lady Katherine szerelmes lett a fivérébe, és a kettejük házasságából nem lett semmi. És most egy nő fölé kerekedett, elvette a pénzt, amelynek segítségével helyreállíthatta volna a birtokait és a gazdaságot. James gyomra annyira összeszorult a gondolatra, hogy szinte égetett. Azt kívánta, bár lenne közrendű. Szülei és nevelőszülei tanítása, hogy legyen tökéletes gróf, most is - szinte süketítően - a fülében csengett. Most az egyszer hálát adott, hogy már nem élnek. Csak elképzelni próbálta, milyen kifejezés lenne most az apja arcán.

Reynoldra, a testvérére gondolt, aki most kedvét leli a nőben, akinek Jameshez kellett volna feleségül mennie. Arca lángolt az elveszett lehetőség miatt érzett dühtől. Csalódása egyre nagyobb lett, miközben az egy teljes élet munkájával felépített világ összeomlani kezdett körülötte.

Miért is hagyta el Londont? Akkor még mindig nála lenne a Katherine Berkeley-nek szánt pénz, és arra költhetné, amire szeretné. De a felbontott jegyesség óta élt élete fárasztónak és le-hangolónak tűnt most. Hónapokat töltött ivással, tánccal, csábítással, a pénz szórásával és azzal, hogy megpróbálja elfelejteni a történteket.

Az ég szerelmére, mi a baj vele? Semmi sem teszi boldoggá. Fájó ürességet érzett belül, és nem tudta, hogyan töltse ki. Arra gondolt, ha hazatérne, az talán enyhítene a csalódásán, de az a sötét, kegyetlen nő, egy viking asszony testébe bújva, tönkretette lelki nyugalmát.

James nem hagyhatta, hogy továbbra is bolondot csináljon belőle. Megtalálja a Fekete Angyalt, még ha minden ösvényt egymagának is kell átkutatnia.

3. fejezet

Ugyanazon az estén látogatók álltak meg, hogy megpihenjenek Londonból Yorkba vezető útjukon. James átkozta a megjelenésüket -kénytelen volt szórakoztatni George Huddleston bárót, a feleségét és a lányaikat, ahelyett, hogy a Fekete Angyal csapdába ejtéséről szőné a terveket. James sejtette, hogy hosszú estének néz elébe. A férfi semmi másról nem beszélt, mint a gazdaságról és a birkákról. A felesége a szék szélén ült, figyelmesen bólogatott James minden szavára, a lányok pedig könyökkel lökdösték félre egymást, hogy helyet foglalhassanak egy partiképes gróf mellett. Sápadtak, vékony hajúak voltak jellegzetes angol lányok, nem sok dologról beszélgettek. Aztán az egyikük elmosolyodott, és James meglátta a szótlanság okát - a kiálló fogsort. Elnyomott egy sóhajtást, és erőltetetten mosolygott.

Neki most flörtölnie kellene ezekkel a lányokkal. Érdemeiket kellene fontolgatnia, bár csupán egy kisnemes lányai. A báró családjában sok pénz jelenlétét érezte - éppen erre volt most szüksége. A külső nem számít, ha valaki ilyen elszánt, mint ő.

De feleség-becserkésző képességei csődöt mondtak ezen az estén. Csak véletlenül jutott eszébe, hogy a zöld, bársony ruháját vegye fel. Minden alkalommal, amikor azon morfondírozott, mit is mondhatna a két vidéki lánynak, a Fekete Angyal jelent meg a szeme előtt, amint az ágya fölé hajol, fekete tincsei végigsimítják a testét, sötét szemében leplezetlen szenvedély lobog. Emlékezett még a nő mellére, melyek buják és teltek voltak, miközben a férfi mellkasának támaszkodott. Miért nem tud valami másra gondolni?

Isabel parasztruhába öltözve ült a Bolton kastély termében egy kecskelábú asztal mellett, és figyelte, hogy a gróf hogyan gondoskodik vendégei szórakoztatásáról. A báró emberei és a kastély lakói közt foglalt helyet, mindkét csoport számára azt a látszatot akarta kelteni, hogy hozzájuk tartozik.

Könnyedén besurrant a báróval együtt utazó emberekkel a kastélyba. Csak egy apró átvizsgáláson kellett átesnie. Kardját jól elrejtette a szoknyái alatt. A Bolton kastély őrzését valószínűleg még soha nem vetették ellenőrzés alá - de a tegnap este után a gróf már értette, mivel áll szemben. Újra szégyellne magát, mert „csak egy" nő győzte le. Isabel alig tudta visszafojtani diadalmas mosolyát.

Mohón ette az ízletes ételeket, és közben James Markhamot tanulmányozta. Amikor először megtámadta, merészsége nagyon elragadta, aztán eszébe jutott, talán túl korán sebesítette meg a férfit ebben a kis játékban. A kunyhó sötétjében a férfi annyira vakmerőnek, szórakoztatónak, elbűvölőnek tűnt, amelyre Isabel korábban nem is gondolt.

Most, amikor zavartnak látszott, képes volt magával ragadni a bárót és annak családját. Az ostoba lányok csak bámulták őt, arcukon azzal az egyértelmű szándékkal, és az anyjuk is tette a szépet előtte.

Bolton felháborítóan extravagáns ruhát viselt, amely szinte csillogott. Olyan ruha lehetett, amelyben a király előtt szokott megjelenni, hogy hatással legyen rá. Hogyan harcol egy férfi, aki így öltözködik?

És ez a hatalmas terem - Isabel alig tudta megállni, hogy ne tátsa el a száját. A falakat fehérre meszelték, a legelképzelhetetlenebb színekből szőtt tapétákkal borították. A padlóra terített gyékény illatokat árasztott, és egy csirkecsont sem hevert a földön.

De Bolton nemsokára képtelen lesz bárkire is hatást gyakorolni - gondolta ádázul Isabel. Mindenki meg fogja tudni, valójában milyen ember is ő, és mit tett. A neve hallatán csak gúnyos kacajt hallat majd mindenki.

Isabel félrehúzódott, amikor véget ért az étkezés, és elkezdődött a mulatság. Határozottan lépdelt végig a termen, mintha a ruhatárat keresné, majd felfelé vette útját, hogy megkeresse Bolton szobáját. Követte a társalgó szobalányokat, akik a gróf vendégeinek szánt szobákat szellőztették, míg arra a következtetésre nem jutott, hogy a nagyterem végén nyíló ajtók vezetnek az uraság hálószobájába. Egyszerű dolog volt besurranni, amikor senki nem figyelt oda.

A pislákoló tűz homályos fénnyel töltötte be a helyiséget. Ezüst gyertyatartókban álló gyertyák várták a grófot az ágy két oldalán lévő asztalokon. A hatalmas bútordarab majdnem az egész falat betöltötte. A nehéz, bársony függönyöket összekötözték, és készen álltak arra, hogy biztosítsák az elszigeteltséget az ágyban fekvő számára. Isabel arra gondolt, ez volt-e az az ágy, amibe a jegyesét kényszerítette. A férfi talán rosszul mérte fel a lány hajlandóságát? Nem, egy férfinak tudnia kell, mikor

elutasító egy nő, még akkor is, ha ezt a tényt nem ismeri el. Ő maga már emiatt egyszer megölt egy katonát. Az eset után elrejtette nőiességét, amennyire csak tudta, hogy senki - még az apja sem - emlékezzen arra, hogy ő lány, nem pedig fiú.

Szemét az ajtón tartva leengedett egy kötelet az ablakból, ha esetleg hirtelen kellene menekülnie. Aztán fekete szalagokat helyezett az ágyneműre. Behúzta az ágy függönyeit, s remélte, ha Bolton széthúzza azokat, nagyon meglepődik és dühös lesz. Vajon hoz magával nőt is? Minél több ember látja a megaláztatását, annál jobb.

Amikor Isabel meghallotta a teremből beszűrődő, ismeretlen, társalgó hangokat, abban a pillanatban az ágy mögé szökkent, és arcára húzta az álarcot. Amikor az ajtó kitárult, levette női álruhája utolsó darabjait is, és készen állt, hogy mint Fekete Angyal szálljon szembe az ellenséggel, ha szükség lesz rá. Félnie kellett volna, de e helyett lázas izgalom járta át a testét, amikor arra gondolt, hogy újra a gróf fölé kerekedhet.

Visszatartott lélegzettel fülelt a hálószobában tapasztalt mozgolódásra. Csak egyetlen személy volt odabenn - egy férfi. Az ágy függönyei elválasztották tőle, de Isabel ki tudott nézni a réseken. James Markham volt az.

Ahányszor elhaladt a hasíték előtt, mindig kevesebb ruhadarabot viselt. Halkan fütyült magában, miközben fel-alá járkált, s ettől a hangtól Isabel nyirkos bőre lüktetni kezdett. Tanúja lesz az újabb megaláztatásnak - ha a férfi észre nem veszi őt.

- Eleget látott már?

Isabel egy hosszú pillanatra megfagyott a rémülettől. Hát már észrevette a szalagokat?

- Jöjjön, ifjú hölgy! - mormolta a férfi mély, meleg és hízelgő hangon. - Nem ilyen módon illendő az ön kedvére tenni. És emiatt csak összeütközésbe kerülök az édesapjával.

Isabel alig tudta visszatartani a sóhajtást. Játszadozik vele a férfi? Nem, hát persze, hogy nem tudja, ki is ő valójában.

- Eleget látott már. Azt javaslom, térjen vissza a lányszobába, és ott sustorogjanak rólam a testvérével. Nyugodtan alszom majd azzal a tudattal, hogy élénken élek a fiatal lányok képzeletében.

Isabel összeszorította a fogát. A gróf azt hiszi, hogy a báró egyik vihogó lánya leskelődik a függöny mögött. Miért is vette le a köpenyét? Most kisurranhatna, és úgy tenne közben, mintha nagyon szégyellne magát. Vajon fel tud öltözni időben? Megpróbálta elérni a ruhát, de túlságosan szűk volt a hely az ágy és a fal közt. Hallotta, hogy zizegnek az ágy függönyei.

- Hol van, kislány? - suttogta a gróf.

Isabel érezte a türelmetlenség első jeleit a férfi hangjában. Hallotta, hogy gyorsabban lélegzik, és biztos volt benne, hogy észrevette a fekete szalagokat.

A gróf félrerántotta az utolsó függönyt is, és farkasszemet néztek egymással az ágy támlája felett. Isabel rövid ideig nézte csak a sötét hajat, a világos szemeket és a férfi bőrét, majd kiugrott az ágy mellé, és előhúzta a kardját. Fegyvere hegyére tűzte a gróf kardját, és kihajította az ablakon.

Bolton túl későn nyúlt át az ágy felett. Káromkodva egyenesedett fel, és ruhátlanul nézett szembe a nővel. Isabel meg akarta alázni őt, de a férfi e helyett kényelmesen az ágy lábának támaszkodott, és szélesen mosolygott.

Isabel összezárta az ajkát. Semmi sem úgy történt, ahogy eltervezte. Úgy tűnt, a férfi jól szórakozik.

- Csak nem maga a Fekete Angyal áll előttem? - mormolta Bolton, miközben arcátlanul méregette a nő testét. - Egy kis éjszakai hancúrozást szeretne, édesem? Nem elég, hogy elvette a pénzem? Kérem, ne vegye el az ártatlanságomat is!

Isabel egy szót sem szólt, kettejüket közt a biztonságos válaszvonal a kardja volt. De a férfi túl közel állt az ablakhoz, a nő egyetlen menekülési útvonalához. Abban reménykedett, hogy rátámad, és akkor tud tenni valamit -bármit. Csak ne kelljen tovább bámulnia ezt a ruhátlanságot! Egész életében férfiakkal együtt nevelték, velük élt, és sokukat látta már meztelenül. Ha nem tett semmi nőieset, úgy kezelték őt is, mint egy férfit.

De James Markham nem úgy kezelte őt, mint egy férfit. Magabiztosan állt vele szemben, arcán önelégült mosoly ömlött szét, és provokálta őt. A férfi magas volt, magasabb, mint Isabel. Testén finom, egyenes izmok futottak végig, amelyekre egész biztosan büszke is volt.

- Én választom meg, hogy kivel töltöm az éjszakáimat - szólalt meg végül Isabel, újabb hazugsággal tetézve amúgy sem dicső hírnevét. - És ön már nem ártatlan, uram. Bár adott volna belőle egy kicsit az Úr magának és a családjának.

- Az égre kérem, Angyal, ne említse a családomat ebben a meghitt pillanatban. Kitöröl minden szenvedélyt, amelyet ön iránt érzek - nézett végig a testén szórakozottan. - Az ördögbe! Pedig már éreztem egy szikrányi vágyat. Tönkretette - újra a nőre pillantott higgadt tekintettel.. - Úgy látszik, nem elég nőies ahhoz, hogy felkeltse az érdeklődésemet.

- Hála istennek - felelte Isabel.

A férfi hirtelen támadása felkészületlenül érte. Nem hitte, hogy olyan vakmerő lenne, hogy áthajoljon az ágyon, és félrelökje a kezéből a kardot. Isabel felemelte a térdét, de a férfi azt is félrelökte, és ráesett a nőre. A hosszú végtagok és testek összekuszálódtak, és végül Isabel került alulra. Felháborodott kiáltással próbálta felvenni a kardját, de Bolton megragadta a karját, és a feje mögött a földre szorította.

Isabel rugdosott és hánykolódott, de ezúttal nem tudta felülmúlni a férfi erejét. Tudatában volt annak, hogy a férfi meztelen, és egy része azon morfondírozott, vajon most mit tesz vele. De másik része elszántan küzdött, hogy az ablakhoz jusson, és szabadulni tudjon.

- Hagyja abba! - kiáltott a férfi, majd felmordult, amikor a nő könyöke sebesült arcába sújtott.

Végül sikerült oldalra feszítenie a nő karját, és ott tartani. Mellkasuk egymáshoz ért, mindketten szaporán lélegeztek. Ahogy a férfi lábai az ő lábait tartották összepréselve, Isabel növekvő keménységet érzett. Lángolt a dühtől, amiért a férfi meg merte támadni.

Bolton még szorosabban markolta a csuklóját:

- Nem fogom bántani. Csak azt szeretném tudni, miért vagyok olyan fontos önnek.

Isabel a férfi alatt fekve megpróbált úrrá lenni zihálásán, megpróbálta összegyűjteni erejét, de még soha nem volt ennyire tudatában az erőszak fenyegetésének, mint most. Keményen pillantott a férfi arcába, a szempárba, mely olyan kék volt, mint az üde égbolt. Megrémülve gondolt arra, hogy jóképűnek tartja a férfit, és hogy a gróf ennek tudatában ki is használja ezt az ajándékot a nőkkel szemben.

Határozott szándékkal figyelte a nő arcát, és Isabel attól tartott, hogy letépi róla az álarcot.

- Miért engem választott? - kérdezte James. - Annyi mindent elvett már tőlem: miért tört be az otthonomba, és miért díszítette ki a jeleivel a hálószobámat?

Isabel hidegen nézett rá:

- Mert ön könnyű célpontnak tűnik.

Észrevette, hogy dühös tűz gyúlt a férfi szemében, bár egyik mondata vagy tette sem látszott felkelteni az izgalmát. Még mindig erősen préselődött a hasához, és mérges lett a gondolattól, hogy a férfiak így tartják rettegésben a nőket.

- Ez minden? - kérdezte James rekedten.

Pillantása a nő mellére csúszott, melyek fájdalmasan szorultak a férfi széles mellkasához. Isabel remélte, hogy nem lehet érezni szíve robajló dobogását.

A férfi pillantása lassan újra visszavándorolt az arcára, és elidőzött az ajkain. Isabel vékony csíkká szorította össze.

- Nagy bánatot okozott nekem - mormolta Bolton. - Most elvehetnem, amivel tartozik nekem.

- Akkor megölném magát.

- Lehet, hogy akkor is megérné - felelt a férfi, és lejjebb eresztette a fejét, míg ajkaik csupán néhány centire nem voltak egymástól.

Isabel félrefordította a fejét. Nyakán bizseregni kezdett a bőr, amint érezte a férfi ajkának érintését.

Aztán hirtelen keményen felrántotta a lábát. A férfi hangosat mordult, fejük összeütközött. Isabel kiszabadította az ökleit, a gróf fülébe csapott, és oldalra lökte. Bár összegörnyedt a fájdalomtól, a férfi mégis a nő után kapott. Isabel talpra szökkent, megragadta a kardját, és az ablak felé indult.

A fájdalom olyan hevesen tört rá, hogy szeretett volna kicsire összekuporodni a padlón. Ereje egy pillanatra elhagyta. Arra számított, hogy a nő átugrik felette, és az ajtóhoz rohan, de Isabel kecsesen átvetette magát az ablakpárkányon, és eltűnt.

- Angyal! - kiáltott a férfi. Nem merte elhinni, hogy a nő ilyen egyszerűen véget vetett az életének. Nagy nehezen feltápászkodott, és döbbent rémülettel hajolt ki az ablakon.

A belső udvar sötét volt, csupán a szolgálatban lévő őrök pislákoló fáklyái bukkantak fel néha-néha. James azt hitte, egy összetört halomként pillantja meg a Fekete Angyalt a földön, de e helyett a feje búbját vette észre, amint a nő lefelé ereszkedett a kötélen. Isabel felpillantott. Egy rövid pillanatig csak bámultak egymás szemébe, egyedül az álarc választotta el őket. Aztán Isabel megtörte a pillanatot egy zord mosollyal, majd folytatta az útját.

Az ördögbe! Jól tudta, hogy nem vághatja el a kötelét, és nem gyilkolhatja meg szándékosan. James kihajolt a hideg kőpárkány felett, és megragadta a kötelet. Megpróbálta felhúzni, de hirtelen visszaesett a padlóra, amikor a nő odalent elengedte a kötelet. James morogva állt talpra, és kivágta az ajtót.

- Galway! - kiáltott őrei parancsnokának. - Fegyverbe! A Fekete Angyal lent van az udvaron!

Két katona jelent meg a lépcsők tetején, az egyik James felé tartott, a másik pedig lefelé rohant. A folyosó közepén lévő ajtó kinyílt, a két nővér hajolt ki rajta tátott szájjal. Tompa sikolyt hallattak, amikor meglátták a férfit, s ekkor James rájött, hogy még mindig teljesen meztelen. Udvariasan meghajolva szólalt meg.

- Hölgyeim - és visszavonult a szobájába. Ott gyorsan magára kapott egy inget, egy ujjatlan bőrmellényt, csizmát húzott csupasz lábára.

A belső udvarban talált rá Galway-re, akit kavargó embercsapat vett körül. A férfi szőke hajú, termetes ember volt, aki általában megérdemelte James bizalmát. De ma éjszaka nem.

- Hol van? - kérdezte James, és lehelete ködként lebegett a hideg, őszi levegőben. A parancsnok megrántotta a vállát.

- Nem tudom, Mylord. A kapu zárva van, tehát nem tudott megszökni.

- Az ördögbe - mondta halkan James. Tekintete az istállókról, a kaszárnyákról a kovácsműhelyre vándorolt. - Átkutattátok az épületeket?

- Éppen most csináljuk, Mylord.

Csendben várakoztak, hallgatták a felfegyverzett férfiak felszerelésének csilingelősét és a készenlétben tartott, felnyergelt lovak nyerítését.

- Ott! - kiáltotta valaki rekedt hangon. - A lőréseken!

Fáklyaláng vette körül a magas falat, és folytatódott a kutatás a Fekete Angyal után. Ott állt fenn, és lenézett rájuk a magasból, fekete ruhája és haja a sötétbe veszett, arcán diadalmas kifejezés látszott.

James az őrtoronyba rohant, és kettesével vette a csigalépcső fokait. Kiért az oromzatra, és a nőt a fal tetején találta.

- Angyal! - kiáltotta, de a nő újból lehajolt és eltűnt. James biztos volt benne, hogy egy kötél lóg a földig, és azon mászott le egy pók ügyességével. Visszafordult a belső udvar felé. - Megszökik! Nyissátok ki a kaput, és kövessétek!

Amikor kijött a toronyból, Galway várt rá:

- Mylord, beékelték a kaput!

- Törjétek be!

- Megpróbáltuk, de nagyon alapos munkát végzett.

James sóhajtott egyet, konstatálva, hogy a nő ezúttal is megszökött előle.

- Ébreszd fel a gondnokot, és nyittasd ki vele a hátsó kaput. A lovak ott nem férnek ki, de egy csapat katona kimehet a bejárati kapuhoz, hogy elvegye az ékeket - James a bejáratra pillantott. - Átkozott nő!

4. fejezet

Az éjszaka közepén James fekete ruhába öltözve surrant ki a kastély hátsó kapuján. Nem tudta megvárni, amíg az emberei kézre kerítik a Fekete Angyalt. Bármily titkosan teszi is, amit tesz, kell, hogy legyen oka a férfi iránt érzett ellenszenvének. Itt volt az idő, hogy James kiderítse az okot, mielőtt a nő örökre eltűnne a pénzével.

Úgy érezte, a Fekete Angyal közelről figyeli, és biztosan visszatér még. A magas fal mentén a talaj rögtön ereszkedni kezdett a folyó irányába, a férfi tehát szorosan a fal mellett haladt, míg el nem ért az erdőig. Nem volt lova, sem nehéz fegyverzete, csak egy könnyű kard lógott az oldalára akasztva. Egy alig járt ösvényt követve hatolt beljebb az erdőbe. Maga köré tekerte a köpenyét, hogy meleget adjon gyaloglás közben.

Az éjszaka egyre hidegebb lett, a telihold lejjebb ereszkedett, de Jamest nem hagyta kihűlni az elhatározás. Itt volt az ideje, hogy véget vessen ennek a szenvedélynek- mindkettejük érdekében.

Hallotta a lépteit, mielőtt megpillantotta volna őt. Egy gally halk csapódása, a levelek zizegése: de a lelke mélyén tudta, hogy a Fekete Angyal az, jön, hogy köszöntse őt. Várakozás járta át, és hirtelen heves vágy. Bár Isabel magas, izmos, nem mindennapi nő volt, az ismeretlen titokban mindig is vonzotta Jamest. Elképzelte, hogy a nő alatta fekszik, és ezúttal ő sem visel ruhát.

- Angyal! - suttogta rekedt, lágy hanggal. A zörgés abbamaradt. - Angyal.

Észrevette a hold fényének villanását a nő kardján, és félreugorva előhúzta a sajátját. A két fegyver összecsapott, James kivédte a nő támadását. Isabel meglepett átkozódást hallatott, majd felemelt karddal szembefordult a férfival. Az Angyal fekete ruhát viselt, mindene fekete volt, kibomló hajától és vad szemétől kezdve köpenyéig és nadrágjáig, amely szorosan tapadt hosszú lábához. James azonnal elfelejtette a pénzt és a megaláztatást. Csak azt a kellemes érzést érezte, hogy láthatja harcolni a nőt. Nem emlékezett rá, hogy volt-e ilyen vibráló pillanat az életében.

A nő lassú köröket rótt az apró, természetes tisztás közepén, szemét közben le sem vette a férfiról. James elmosolyodott.

- Mire vár még?
- Egy örökkévalóság óta várok erre a pillanatra - válaszolta Isabel halk, diadalmas hangon.
- Egy örökkévalóság óta? így kitöltöttem a gondolatait, és nem is tudtam róla?

A férfi előre vetette magát, Isabel félreugrott, ellökte James kardját köpennyel borított karjával.

- Árulja el, honnét ismer engem - kérte a férfi.
- Legendákat mesélnek önről az otthonomban - válaszolta Isabel, és arca eltorzult.
- Merész vállalkozásaim híre tehát messzire eljut.
- Nem, csak a hihetetlenül gonosz tetteié... az ön és a családja tetteié.

James mosolya szertefoszlott, amikor a nő újra rátámadt, ezúttal a térdét célozva meg. Átugrott a kardon, és azt a csapást is sikerült kikerülnie, amely a fejét vette célba. Mindketten zihálva hátráltak egy lépést.

- Meg akar gyilkolni? - kérdezte lágy hangon a férfi. Nem volt szüksége válaszra... a nő nem is válaszolt. - Nem volt elég a pénzem?
- Az csak a kezdet volt.

Az Angyal elszántan harcolt, döfött, vágott, míg végül Jamesnek rá kellett jönnie: ha nem küzd minden erejével, a nő legyőzi őt. Egyre nőtt benne a csodálat és a kíváncsiság iránta. A holdfényben Isabel egy sötét árnyéknak tűnt, James pedig minden erejét bevetette, hogy kivédje a csapásait.

- Hol tanult meg így harcolni? - kérdezte nagy, ziháló levegővételek közepette. Egymással szemközt álltak, most már lejjebb engedett karddal. James hálát adott, hogy a nő is épp olyan kifulladtnak tűnik, mint jómaga.
- Ön miatt tanultam meg - suttogta Isabel, és a szemében fellobbanó vad tűz meglepte a férfit.
- Mit tettem, ami ilyen elhatározást váltott ki? - azt akarta mondani, hogy gyűlöletet, de nem tudta kiejteni száján a szót. Nem akarta, hogy ez a csodálatos nő gyűlölje őt.
- Gondoljon vissza az életére, Bolton - szólt keményen a nő. - A bűnös tettei elárulják.

Amikor a férfira vetette magát, a szenvedély és valami megnevezhetetlen érzés járta át. James félreugrott, kiverte a nő kezéből a kardot, és magához húzta őt. Isabel tiltakozott, rúgott és ütött, míg a férfi le nem szorította teste mellé a karjait.

- Ki maga? - kérdezte James, és amikor nem kapott választ, letépte Isabel arcáról az álarcot.

Idegen volt számára, ahogy sejtette. A holdfényben sötéten csillogott a nő szeme, szája dühösen eltorzult.

Isabel leplezetlen gyűlölettel nézett a férfi szemébe. Nem gyalázkodott és nem félt. Minden, amit apja belénevelt, minden bosszúra, dicsőségre irányuló terve elveszni látszott. Fogságba esett, kardját elvették tőle. Sebezhetetlennek képzelte magát, és végül fennhéjázása okozta a vesztét. Vagy elfelejtette volna, ki is ő, elfelejtette az örökségét, és hagyta, hogy ellensége szép arca a végzetébe sodorja? Ez elképzelhetetlen volt. Nem adhatja fel, nem hagyhatja, hogy a férfi győzzön. Rúgni, küzdeni, karmolni kezdett. Bolton csontropogtató szorítása erősebb lett, míg Isabel levegő után kapkodott.

- Elég volt - suttogta keményen a nő fülébe. - Nem akarom bántani magát.
- Már megtette - sziszegte a nő. - Megmérgezte az egész életemet.

Isabel tudta, hogy a férfi most meglepődött, hogy fogalma sincs arról, ki is ő valójában. Elképzelhetetlen volt, hogy ne tudjon arról, mennyit szenvedett a nő családja. De ha elmondaná neki a történetét, elárasztaná gyűlöletével, az emberei szenvednének, és megtámadnák a kastélyát is. És William - ő hol van? Talán el tudott menekülni. A remény összetört, amikor váratlan suhogás hallatszott a fák közül. Bolton három embere lépett ki a tisztásra, és az óriás kezében ott volt William.

- Lord Bolton - szólalt meg a szőke hajú. - Ezt az embert szökés közben kaptuk el.

A legalacsonyabb férfi lekapta William csuklyáját.

- Ez egy kölyök, Mylord.

Isabel fegyvernöke büszkén emelte fel az állat, de a nő észrevette a kétségbeesést a szemében, amikor rápillantott. Gyűlölni kezdte magát azért, mert a fiút is belekeverte az ügybe, mert nem ragaszkodott ahhoz, hogy térjen vissza az otthonába. Bolton sóhajtott egyet, és Isabel érezte, hogyan emelkednek a hátához préselődött bordák.

- Egy nő és egy kölyök. Jó munkát végzett, drága Angyal. Büszke lehet magára.

Isabel nem válaszolt.

- Hol van a pénzem?

Az ellopott pénz volt az utolsó segítség, amivel Isabel árthatott a férfinak. Nagy összegről volt szó, és tudta, hogy tönkreteheti, ha nem szolgáltatja vissza. Összeszűkült szemmel nézett Williamre, és csendben maradt, s remélte, a fiú megérti a célzást.

- Angyal, ennek semmi értelme. Könnyedén kihúzom önből az információt. Nem szeretném eltorzítani ezt a csinos kis arcot.

James biztosan tudta, hogy ezzel a fenyegetéssel nem ér el semmit. Az, hogy csinosnak nevezte a nőt, elárulta a csalást. De William... Isabel összeszorította az ajkát. Nem tudta, mit tenne, ha bántanák a fegyvernökét. Isabel megfeszült, és várta, hogy Bolton végrehajtsa a beígért kínzást. Egypercnyi súlyos csend után James sóhajtott, és így szólt az embereihez.

- Van valakinek egy kötele?

A szőke bűntudattal teli tekintettel pillantott rá:

- Lord Bolton, olyan gyorsan távozott, hogy ruhát is alig vettünk magunkra.
- De a fegyvereink természetesen itt vannak - szólalt meg az alacsony férfi.
- Természetesen - visszhangozta az előző.

Isabel nem látta Bolton arcát. Gyorsabban vette a levegőt, amikor a férfi keze a derekán végigcsúszott. Dühösen próbált elhúzódni. Valami becstelenséget készül tenni az emberei szeme láttára?

- Nyugodjon meg, Angyal - mormolta halkan a nő fülébe - Valamivel meg kell kötöznöm magát meg a fiút, és biztos vagyok benne, hogy van magánál egy alkalmas fekete szalag. Megmondaná, hol?

James meg sem várta a választ:

- Remek.

Míg az alacsony férfi Isabelre szegezte a kardját, Bolton végigcsúsztatta kezét a csípőjén. Isabel arcát vér öntötte el. így bánt vajon a jegyesével is? A saját emberei előtt erőszakolta rá magát? Látta, hogy William szemében vad tűz gyűlik, miközben az óriás markában vergődött. Amikor Bolton semmit sem talált a csípőjénél, kezét felfelé kezdte csúsztatni. Éppen a nő melle alatt állította meg. Isabel úgy megfeszült, mint egy felhúzott íj, gyötrődve várta, mibe sodorta saját nagyravágyása.

- Ne! - kiáltotta váratlanul William.
- Hagyd abba! - utasította Isabel a fiút.

De fegyvernöke nem is figyelt rá, kapkodva vette a levegőt, és így szólalt meg.

- A szalagokat a szoknyájába varrt erszényben hordja. Vegye le róla a kezét!

Isabel legnagyobb meglepetésére Bolton azon nyomban levette róla a kezét.

- Köszönöm, kölyök. Nem szeretem, ha a nőket kényszeríteni kell, hogy elárulják titkaikat.

Isabel majdnem felhorkant ennek hallatán. Mozdulatlanul állt, amikor Bolton felhajtotta a szoknyáját, és eloldozta a szalagokat. Egyet a sötét óriás kezébe adott, aki szó nélkül kötözte össze William kezét. Fegyvernöke kínlódva pillantott Isabelre. A nő olyan gyengéden mosolygott rá, ahogy csak tudott, majd mereven tartotta oda saját kezét, amikor a gróf kötözni kezdte. Amikor Bolton elkészült, felpillantott, és tekintetük találkozott.

- Erre nincs szükség - súgta a nő fülébe. - Nem akarom önt úgy megalázni, ahogy maga tette velem. Csak árulja el, hol van a pénzem.

Isabel összehúzott szemmel nézett rá, majd tetőtől talpig végigmérte.

- Az ön megaláztatása csak most kezdődik.

5. fejezet

Hajnali fény derengett az erdőben és az eső elkezdett esni, miközben James a fekete Angyal mellett lépdelt, könyökét szorosan szorítva a markában. A nő kimerült, de büszkén tartotta magát. A harc magát Jamest is kimerítette.

Csodálta a nőt, annak ellenére, hogy az ellopta a pénzét. Feladta az átlagos életet, hogy bosszút állhasson - de Jamesnek sejtelme sem volt arról, mit tett ellene.

Az erdő szélénél megállította a kis csapatot, s felpillantott a kastély égbe szökő tornyaira. Hamarosan vége lesz. Foglyul ejtette a tolvajokat, bizonyította, hogy le tud győzni egy nőt. Isabel arcába nézett. Üresnek érezte a győzelmet. Sötét foltok keretezték a nő szemét, az egyik arcán pedig vér csordogált lefelé az esőben. De nem tűnt legyőzöttnek. Higgadt nyugalommal pillantott vissza a férfira, aki ettől nyugtalan lett.

Mit gondol majd a kastély népe, ha ő és a foglyai ilyen zilálton jelennek meg? Úgy fog tűnni, hogy bántalmazott egy nőt? James Isabel elé lépett, és mindkét kezét az arcára tette. Isabel megmerevedett, szemét nagyra nyitotta.

- Nyugalom - mormolta James. - Nem akarom bántani.

Megbillentette a nő fejét, és megvizsgálta az arcát. A seb csak egy karcolás volt. Isabel dermedten állt, míg a férfi gyengéden letisztította az arcát az ujjaival. Nedves rongy jelent meg Wiggins kezében.

- Uram? - mondta a katona.

James szó nélkül vette ki a kezéből, nem is tűnődött azon, hogyan sejtheti Wiggins előre, mire van szüksége. Annyi piszkot tisztított le az Angyal arcáról, amennyit csak tudott. Amikor befejezte, nem engedte el azonnal a nőt. Titokzatos szemeit fürkészte, majd az ajkára pillantott. A vágy, hogy megcsókolja, erőteljes volt, mindent legyőző és ösztönös. Vajon hány szeretője adta már meg magát? James hirtelen hátrébb lépett, hogy megelőzze az ostobaságot. Társai tapintatosan az eget és az erdőt fürkészték közben.

A kastély kapui már nyitva álltak, a falusiak a napi dolgukat végezték a belső udvarban. A zűrzavar azonnal megszűnt, amint James és szokatlan kísérete belépett a kapun. A mosolyok eltűntek, helyüket meglepett pillantások és kíváncsi suttogások foglalták el. Jamest kellemetlen érzés kerítette hatalmába. Még erősebben szorította Angyal könyökét, és próbálta elképzelni, mit érezhet most.

A nő magasra emelte a fejét, arca büszke volt. Arccsontja magas, királyi, sötét arcszíne arra utalt, hogy élete nagy részét szabad levegőn töltötte. A nő titokzatossága szinte belülről emésztette Jamest. Úgy mozgott, mint egy főrendű, nem pedig egy falusi. Ki ez a nő? A megaláztatás, hogy fogságba esett, nem is hatja meg? James még soha nem találkozott olyan emberrel, akit nem érdekelt, mit gondolnak róla a többiek.

Átsétáltak a kapu sötét alagútja alatt, és beléptek a belső udvarba. Valószínűleg már értesültek az érkezésükről, mert a kastély összes lakója csendben és várakozón állt az esőben. A kovács kalapácsa nyugalomban hevert, a kutyák sem ugattak. Három társa is furcsán érezhette magát, mert köré és a foglyok köré gyűltek.

De az Angyal nem rettegett. Bátran lépdelt James mellett, lépést tartott a férfival. Halk sziszegés suhant végig a tömegen, és valaki pfujolt egyet. Istenem, az eszébe sem jutott, hogy az emberei mérgesek lesznek, ha valaki megalázza őt. Különös hálát érzett. Talán világának ez a kis sarka nem fog sokat változni.

Valaki odahajított egy rohadt répát, ami eltalálta a kölyök mellkasát, majd a lába elé esett. James előre lépett, az Angyalt Wiggins kezébe lökte.

- Elég volt! - kiáltotta. - Ez a nő az én foglyom, és tisztességesen fogunk bánni vele. Menjetek vissza dolgozni!

Az emberek mozgolódni kezdtek, válluk felett sötét pillantásokat vetettek a Fekete Angyalra, de a tömeg lassan oszlani kezdett. James újra megfogta a nő könyökét. Isabel egyenesen előre szegezte tekintetét.

A csapóajtó hangos dörrenéssel zárult be Isabel feje fölött, és egyedül találta magát a pincében. A napsütés vékony csíkban tört utat magának egy résen át, amiért hálás volt. A Bolton kastély börtönét a

folyóra néző sziklában alakították ki, és megközelíteni csak az egyik toronyból leeresztett kötélen lehetett. William a szomszédos börtönben volt, egy durván vésett fal választotta el őket egymástól.

Isabel kilesett a keskeny ablakon, figyelte a sebesen rohanó folyót, a birkák pöttyözte vidéket, de semmi sem tudta elűzni fejéből a sötét gondolatokat. Egyszer, még gyerekkorában két napra csapdába esett apja börtönében, és mire valaki rátalált, rekedtre kiabálta magát a rémülettől. Nem volt mit ennie, innia, és majdnem meghalt. Néha, álmaiban, újra átélte, hogy beszippantja őt a sötétség.

Most elszántan próbálta emlékezetébe vésni a kinti tájat, hogy éjszaka fel tudja idézni, amikor majd sötétség veszi körül. Ha Bolton tudná, milyen jól döntött, amikor bezáratta őt ide! Vajon meddig fogja bírni? Mikor fogja megadni magát a sötétségnek és a sziklafalak nyomásának? Erősnek kell lennie. Hiszen már felnőtt nő, nem pedig gyermek. Bolton nem fogja itt hagyni - szüksége van az információra, bár természetesen nem fogja kihúzni belőle. Inkább a halál. De miért nem vonta kérdőre? Miért védte meg a saját emberei előtt?

Amikor lehunyta a szemét, maga előtt látta a férfit, néhány centiméterre állt tőle, szeme tágra nyílt, mély és élénk kék. Ajka vékony, de szép formájú, szórakozott mosolyra hajló. Erősen szorította a nőt, de egyszer sem bántotta, még akkor sem, amikor alatta feküdt. Isabel nem tudta csillapítani szíve dobogását, leplezni az izgalmat, melyet bűnös teste érzett. Miért lobbant lángra a bőre a férfi csupasz testének érintésétől? Ha a férfi izgalmára gondolt, mely a csípőjéhez préselő-dött, miért öntötték el forró hullámok a gyomrát? Egy kéjenc veszett el benne, ha egy olyan férfiról ábrándozik, aki fogságba ejtette.

Isabel letérdelt a koszos szalmazsákra, a résnyi ablaknak dőlt, és megpróbálta elhitetni magával, hogy odakint van. Ebédjét egy kosárban eresztették le. Mohón esett neki a kenyérnek és a víznek. De Bolton nem jött le hozzá.

A világosság egyre kevesebb lett,' és arra vágyott, bár ki tudna mászni az ablakba, hogy közelebb kerüljön a kinti világhoz. Megérkezett a vacsora is, és ő azt is elfogyasztotta. De Bolton most sem tűnt fel. Mit tervezhet?

Besötétedett, és ő úgy érezte, mintha eltemették volna egy sziklasírba. Mellkasához húzott térddel ült a szalmazsákon, a nyitott ablakrés a feje fölött volt. Hideg levegő áramlott be rajta, de ez volt az egyetlen dolog, ami a külvilághoz kapcsolta. Karját a lába köré kulcsolta, és próbált nem gondolni a pókokra, amelyek a feje fölött lógtak, és a patkányokra, amelyek a szalmazsákon motoztak. Fel tudnak mászni? Amikor gyerekként csapdába esett, nem tudott védekezni ellenük.

Úgy döntött, ébren marad. Előző este sem aludt sokat, de ma már evett eleget. Ki fog tartani az ereje. Felállt, és járkálni kezdett.

Amikor az ablakrésen szürke fény szűrődött be, Isabel tompa kimerültséggel meredt rá. Túlélte az éjszakát. Próbált nem gondolni a következő éjszakára, és arra, mit fog tenni, hogy ébren maradjon. Vajon eljön ma Bolton, hogy kikérdezze? Azzal szórakoztatta magát, hogy elképzelte, hogyan tudná gyötörni a férfit.

A reggeli nem érkezett meg. Isabel fel-alá járkált a csapóajtó alatt. Talán eszükbe kellene juttatnia, hogy itt van? Nem, gondolta, s kezét a háta mögött összefogva századszor is lemérte a padló hosszúságát. Amikor végül kinyílt a csapóajtó, a kötél kosár nélkül hullt alá. Isabel kétségbeesve bámult rá.

- Angyal?

Bolton hangja volt az, kellemesen üdén csengett. Isabel összeszorította a fogát, és nem válaszolt.

- Feljönne, és étkezne velem?

Isabel arra gondolt, hogy visszautasítja a meghívást - hiszen úgyis csak a kérdéseivel zaklatná, amelyekre ő megtagadná a választ. Ekkor nagyot korgott a gyomra. Belépett a kötél végén lévő hurokba, és kapaszkodott, miközben felhúzták.

Pislogott a nyitott ajtón beáramló fénytől. Egy apró asztalt helyeztek a torony egyik felébe, mellette két szék nézett egymással farkasszemet. Bolton leült az egyikre. A férfi makulátlanul tiszta volt, míg Isabel a börtön szennyét viselte magán. Ivóvize egy részét arra használta, hogy lemossa arcáról a festéket, de az valószínűleg még jobban elmaszatolta a piszkot.

Bolton elküldte az őröket, akik azonnal el is hagyták a helyiséget. Isabel a csapóajtóra pillantott.

- A társa már jóllakott - szólalt meg Bolton. -Kérem, csatlakozzék hozzám: farkaséhes vagyok.

Isabel közelebb lépett. Az asztalt elefántcsont színű vászon asztalterítő borította, amelyen elegáns tányérok és ezüst ivócsészék sorakoztak. Lágy sajt és vaj pihent apró edénykékben a nő által valaha látott legfehérebb kenyérszeletek mellett. Az ő tányérját cukorral bevont alma- és körteszeletek díszítették. Szájában összecsordult a nyál, de úgy tett, mintha nem lenne éhes. Ennek ellenére leült. Ha Bolton így akarja kínozni, akkor nehéz lesz ellenállni.

Figyelmesen szemügyre vette a férfit. Elegáns, kék zekét viselt, alatta pedig fehér inget. Az elegáns nemesember mintaképének tűnt, hosszú lábát kinyújtotta és a bokáinál keresztbe tette. Sajtot kent a kenyerére. Isabel megvetette őt.

- Nem éhes? - kérdezte a férfi udvarias előzékenységgel.

A nő megpróbálta nem forgatni a szemeit. Remegő, piszkos kézzel kent vajat a kenyérre és enni kezdett.

- Fáradtnak tűnik ma, Angyal - mondta a férfi.

Isabel tudta, hogy James kitartóan figyeli őt.

Csendben szeretett volna maradni, de kifutott a száján:

- Biztosíthatom róla, hogy nem vagyok az. A szállásom elég kényelmes.

James lassú mosolyra húzta a száját. Fogai ragyogó fehéren világítottak lebarnult, szikár arcában. Báj és udvariasság áradt belőle. Miért volt olyan nagyszerű rápillantani? Isabel most már értette, miért hízeleghet egy nőnek a férfi figyelme.

- Angyal, ön szórakoztat engem. Nem árulná el a valódi nevét?

Isabel folytatta az étkezést, s próbált arra figyelni, hogy ne legyen túl mohó. Bolton sóhajtott.

- Meg kell mondjam, csalódott vagyok. Ön neheztel rám, én pedig biztos vagyok abban, hogy még sohasem láttam életemben. Vagy mégis?

Isabel ezután a sajtot próbálta ki, amely annyira lágy volt, hogy szétolvadt a szájában. Behunyt szemmel nyelte le a falatot.

- Vagy beszéljek fiatal barátunkkal az ön kilétéről?

Isabel kinyitotta a szemét és a férfira pillantott, szíve közben hevesen dobogni kezdett. James abbahagyta az evést, és Isabelt figyelte. Bántana egy egyszerű fiút? Vagy már meg is tette?

- Gyűlölném, ha bármi is történne vele - folytatta Bolton.

- Nem tud semmit - felelte hűvösen Isabel -, az úton futottam vele össze, véletlenül. Ételt és szállást adtam neki, és ő ezért cserébe segített nekem.

- Szép történet, Angyal, de ellenőrizhetjük, igaz-e. Túl hűséges önhöz ez a kölyök. Befejezte a reggelit?

Isabel még nem végzett a reggelivel, és nem tudta megállni, hogy vágyakozó pillantást vessen az ételre.

- Akkor folytassa nyugodtan. Az embereim az ajtó mögött állnak, csak szólítsa őket, ha bármire szüksége lenne. Megyek, és meglátogatom a társát.

A férfi felállt. Isabel is felemelkedett a székéből. Kezével az oldalához kapott, majd eszébe jutott, hogy elvették a kardját. Mielőtt felkaphatott volna egy kést az asztalról, Bolton előrébb lépett, s karnyújtásnyi távolság volt kettejük közt. Isabel gyűlölte, ha a férfi arcába kellett néznie: felfelé - hiszen eddig mindig a férfiak néztek fel őrá. Merészen viszonozta Bolton pillantását.

- Akar válaszolni a kérdéseimre, Angyal? - kérdezte halk, morajló hangon.

- A fiú semmit sem tud - ismételte Isabel.

Bolton sóhajtott, majd William csapóajtajához lépett. Kinyitotta, és lekiáltott:

- Hé, kölyök, tudni akarom, hogy ki is az asszonyod valójában. Gondolkodj el a válaszon, miközben lefelé mászom. Nem akarom bántani őt.

Isabel a férfi mögé került. Bolton megsejthette a szándékát, mert megfordult és elkapta a derekát, majd testét a kőfalhoz szorította. A nő ajkát bámulta és Isabel képtelen volt elfordulni. A feszült csendet William hangja törte meg.

- Bolton?

Isabel úgy érezte, a férfi viharos kék szeme csapdába ejtette őt. Melle a férfi mellkasához szorult, lába remegett a kemény lábak érintésétől. Biztosan kimerült lehet, mert pillanatokig tartott, míg eszébe jutott, hogy küzdjön. Felemelte kezét és Bolton vállára csapott.

- Engedjen el!

Meg sem tudta mozdítani a férfit. Bolton pillantása a nő mellére vándorolt, aki érezte, hogy a szorítás fokozódik a bordái körül. A férfi mégjobban a falhoz szorította.

- Eresszen el! - kiáltotta magasabb hangon.

Újra William hangja hallatszott.

- Angyal! Mi történik odafent? Bántott téged?

Mielőtt Isabel válaszolhatott volna, Bolton a szájára tapasztotta forró és kemény ajkát. Isabel annyira megrémült, hogy fogalma sem volt arról, mit tegyen, hogyan reagáljon. Bolton oldalra döntötte a fejét, és ajkaik összeolvadtak. Valami borzasztó, sötét izgalom kelt életre Isabel bensőjében, miközben a férfi teste az ő testéhez simult. Erezte, hogy Bolton csípője az övéhez nyomódik, és vágyat érzett, hogy ő is a férfihoz simuljon. Megrémült, meghökkent saját buja viselkedése miatt. Vad üvöltéssel rántotta félre a fejét.

Bolton erős kezébe vette a nő arcát. Isabel valahonnét a távolból hallotta csak William hangját, aki a nevén szólította. Aztán Bolton szája újra az övére tapadt, ajkait a nyelvével szorította szét. Egyre mélyebbre hatolt a nő szájába, és Isabel, ahelyett, hogy tiltakozott volna, arra vágyott, hogy viszonozza a csókot. Szerette volna átkarolni, és a falhoz szorítani a férfit. Hallotta saját nyögéseit, amint küzdött a vágy ellen, hogy viszonozza a csókot.

- Ne bántsa! - kiáltott William. - Mindent elmondok, amit hallani akar! Miért nem válaszol? Megölte őt? Az isten szerelmére kérem!

Bolton olyan hirtelen lépett hátra, hogy Isabel majdnem elesett. Tágra nyílt, rémült szemmel nézte, hogy a férfi az egyik szék támláját megragadva kapkod levegő után. Aztán lassan megtörölte a száját és elfordult.

- Még van idődd, kölyök! - szólalt meg rekedten. - Ki ez a nő?

- Ne! - kiáltott Isabel, és hirtelen rájött, Bolton aljas játékot űzött vele. William zokogása ütötte meg a fülét.

- Ő Lady Isabel Atherstone, az utolsó Mansfield gróf lánya. Kérem, ne ölje meg őt!

6. fejezet

James egész testében remegett, mire a hálószobájába ért. A kandalló előtt álló egyik székbe süppedt és fejét a kezébe temette. Mit tett? Étellel akarta válaszra kényszeríteni az Angyalt, azzal akarta kínozni, hogy bántja a társát, s mindezt azért, hogy színvallásra bírja.

Aztán eszébe jutott a kölyök viselkedése az erdőben, amikor elszántan kereste a szalagok rejtekhelyét. Ő megpróbálta kihasználni ezt, s felhasználni a társát az Angyal ellen. Örülnie kellene, hogy vérontás nélkül sikerre vitte a tervet. Ehelyett Jamest a legszenvedélyesebb csók emléke kínozta, melyet valaha is csókolt életében. Hiszen annyi nőt csókolt már. De agya egyik részével mindig távol tartotta magát a történtektől, az érzésektől; magát a műveletet elemezte, azt vizsgálta, min kell változtatnia, hogy meg tudjon győzni csókjával egy izgatott asszonyt.

De Isabel Atherstone esetében minderről elfeledkezett. A nő kirabolta, megalázta, majdnem el is menekült - ő ennek ellenére megcsókolta. Szinte elveszett a nő ajkának forró mélységeiben, elfeledkezett a kölyökről, még saját céljáról is.

Még a fiú nevét sem tudta, mert nem tudta elviselni, hogy Isabellel van, és nem csókolhatja meg.

De az mégis zavarta, hogy nem fejtette meg a nő indítékát. Isabel bosszúra vágyott, de miért? A neve ismerősnek tűnt, de nem tudta, miért.

Uralkodnia kell magán, gondolta James, s ezzel félrehajtotta haját az arcából és hátradőlt székében. Igen, felzaklatta a csók, de ennek nem lehet folytatása. Isabel durva, vad nő, akinek számtalan férfival volt dolga előtte. Elvette a pénzét, megalázta és meg akarta ölni. Ennek véget kell vetni. És mivel Isabel nemesi származású, Jamesnek értesítenie kell a királyt a bűneiről. Majd őfelsége foglalkozik vele.

Az őrök megengedték, hogy Isabel leereszkedjen William börtönébe. Tompának, legyőzöttnek érezte magát, de egy pillantást vetve fegyvernöke arcára elfelejtette minden gondját. A piszkos arcon látta, hogy a fiú a könnyeit maszatolta el nemrég.

Amikor leért, a fiú szorosan átkarolta. Isabel zavartan veregette a fiú hátát. Végül William hátrébb lépett, megragadta Isabel vállát és határozottan nézett az arcába.

- Megsebesültél? - kérdezte izgatottan. - Fáj valamid?
- Jól vagyok -válaszolt Isabel, és megpróbált elhúzódni Williamtől.
- Isabel, ne hazudj nekem! Hadd segítsek!
- Nem bántott - fordult el a fiútól és a keskeny ablakréshez lépett.

A nedves sziklának támaszkodva tenyerébe temette arcát. Hallotta William közeledését.

- Nem értem - szólalt meg a fiú lágyan. - Mi történt? Miért kiáltottál?
- Megcsókolt - felelte Isabel kimerültén.
- Hogy mondod?

Isabel megfordult, a fiú szemébe nézett, a düh elárasztotta elméjét.

- Megcsókolt!

William eltátotta a száját:

- Ennyi?
- Hát nem látod? Szándékosan tette, tudta, hogy félre fogod érteni.

William arcából kifutott a vér:

- Ú... úgy érted, ok nélkül fedtem fel a kilétedet? Rosszat tettem neked!
- Nem a te hibád, William. Előbb-utóbb úgyis rájött volna. És én sem segítettem magamon. A lehető legrosszabb módon reagáltam.
- Hát persze, hogy reagáltál, úrnőm, ha egy ilyen férfi csókolt meg - mondta William, és Isabel vállára tette a kezét. - Bocsáss meg.

Isabel az ablakon kibámulva veregette meg a fiú kezét. Remélte, hogy nem kérdezi meg, mi történt, mert azt még ő sem merte bevallani magának. Hagyta, hogy családja legádázabb ellensége megcsókolja, és még élvezte is. El akarta mondani sérelmét, de a fiú már így is épp elég izgatott volt.

Mi történt vele, hogy annyira izgatónak találta egy férfi csókját, akit gyűlöl? Teste még mindig lüktetett a forróságtól és fájó hiányt érzett. Bolton egy szörnyeteg, megerőszakolta a jegyesét -és ő

engedte volna, hogy ugyanezt tegye vele is? Hát ilyen gyenge lenne, hagyja, hogy magával sodorja a vágy, amit azelőtt soha nem érzett? Nem - gondolta mérgesen - inkább megölöm.

- Úrnőm - szólt tétován William -, talán nem olyan nagy baj, ha néhány szót vesztegetünk egy olyan férfira, aki nem használ testi bántalmazást, ha nem szükséges.

Isabel megfordult és a szemébe nézett:

- Mit mondasz?
- Talán... nem is olyan gonosz. Hiszen nem bántott minket.
- De William! - emelte fel a hangját Isabel. - Élvezte, hogy kényszeríthet! Hiszen mindig ezt teszi. Hát nem veszed észre, hogy bántott engem? Olyasmire kényszerített, ami akaratom ellen való!

Hazug - mondta saját magának. William szeme elkerekedett:

- Gondolod, hogy folytatni fogja?
- Akkor még közelebbről megismerkedhet a kardom pengéjével!

James nem ment többé Isabel Atherstone közelébe. Finom ételeket, vizet és váltóruhát küldetett a börtönbe, és nem háborgatta többé sem őt, sem a társát. Hamarosan úgyis kiderül a kölyök személyazonossága. Arra számított, hogy a közelben lehet egy rejtekhelye Isabelnek, elküldte hát katonáit, hogy kutassanak a szokatlan dolgok után - mint például nem túl régi tűzrakások vagy menedékek.

Három nap múlva találtak egy nem egészen elhagyatott kunyhót, ahol nagy mennyiségű fekete szalag volt elrejtve. James akkor érkezett, amikor a padlót kezdték felásni. Megtalálták a hozománynak szánt pénzt, egyben, érintetlenül. James azonnal levelet küldött Henrik királynak, melyben arra kérte, hogy vegye át tőle a foglyot.

Két nappal később James fütyörészve ment vacsorázni. A legelegánsabb ruháit viselte, hogy ezáltal is tudassa embereivel, a világ helyreállt, és ő újra a régi Bolton gróf. De a legnagyobb kandalló mellett egy sáros külsejű, fáradt küldönc várt rá. James megállt a legalsó lépcsőfokon, gyomra tájékán furcsa idegességet érzett. Merev mosollyal köszöntötte a férfit.

- Lord Bolton - szólalt meg a küldött, miközben idegesen vakarta vörös szakáilát. Egy lepecsételt levelet vett elő. - Őfelsége egy üzenettel küldött hozzád.

James majdnem elutasította a felé nyújtott papírt. Miért van ilyen rossz érzése? Egy tolvajtól készül megszabadulni.

Átvette a pergament:

- Hívd be az embereidet, hogy velünk vacsorázzanak.
- Nincsenek embereim, uram.

James kiszáradt ajakkal folytatta:

- Bizonyára több emberre is szükséged lesz, hogy vigyázni tudj két fogolyra.

A küldött lesütötte a szemét:

- Egyedül utazom vissza Londonba, uram. Talán előbb olvasd el az üzenetet.

James elkeseredetten bontotta fel a pergament, majd olvasni kezdett.

Aztán a szép világ romba dőlt körülötte.

Henrik király feleségül adta hozzá Isabel Atherstone-t, hálából azért, amit James tett érte. A nő volt az egyetlen örököse temérdek vagyonnak, kastélynak és pénznek. A király papja másnap érkezik, és összeadja őket. A házasságot Londonban már kihirdették.

James döbbenten bámult a pergamenre, szeme előtt összefolytak a sorok. Vegye feleségül ezt a barbár nőt, ezt a szajhát? A tisztelet, amiért oly keményen dolgozott, semmivé lesz. Londonban tréfát űznek belőle, az emberei pedig szánalmas nyomorultnak tartják majd. Isabel Ather-stone-nak valószínűleg fogalma sincs arról, milyen egy jó feleség, egy hitvestárs. Nem is lehet ránézni nyugalommal! Milyen élete lesz mellette? Szerencsétlen lesz a saját otthonában, a társaság pedig többé nem fogadja be a felesége miatt. És a nőt is kivetik majd maguk közül - főleg ha megtudják, hogy kardforgató tolvaj. Ki tudja, hány szeretője volt már?

James fel-alá járkált, észre sem vette, hogy a küldönc elsietett. Alig tudott uralkodni kitörni készülő dühén. Vajon udvariasan visszautasíthatja, arra hivatkozva, hogy Isabel meg akarta ölni? Az ördögbe! Henrik ezt már tudja, és mégsem vette figyelembe. Nem vonhatja magára a király haragját.

Nem maradt választása. Átkozódva hajította a tűzbe a pergament. Szembe kell néznie az igazsággal - ki menne hozzá feleségül, mióta Katherine felbontotta az eljegyzésüket? Talán találna egy-két kisnemesi származású lányt, de egyiküknek sem lenne akkora vagyona, amekkora Isabelnek van. Ha feleségül kell vennie, bármikor száműzheti az egyik birtokára, de ki tudja, milyen pusztítást vinne véghez, ha egyedül hagyják.

Galway közeledett:

- Mylord? - kérdezte tétován. - Valami nincs rendben?

James a tűzre szegezte a tekintetét, a lángok magukkal ragadni látszottak őt.

- Mondd meg a gondnoknak, hogy készüljön fel a holnapi esküvőre.

A rendíthetetlen nyugalmú Galway egy pillanatig szóhoz sem jutott:

- Ki házasodik?
- Én.

Most már Galway is a lángokba meredt:

- És ki lesz a menyasszony?
- Tényleg hallani akarod? - kérdezte James az emberére nézve.

Galway szeme egy másodpercre elkerekedett, aztán újra visszatért megszokott arckifejezése:

- Királyi utasítás?
- Hihetetlenül gazdag, és a király így fejezi ki háláját.

Galway sóhajtott: - Gazdag? James válaszul morgott egyet.

- Nem lett volna elég, ha adományoz egy birtokot?

James keserűen mosolygott.

Isabel William mellett ült a szalmazsákon, aki a nő mellkasára hajtott fejjel bóbiskolt. Újabb fél nap múlt el, újabb nap, amikor azon morfondíroztak, mit tesz velük Bolton, ha visszatér. Hat nap telt el azóta, hogy megcsókolták egymást. A férfi finom ételekkel látta el és magára hagyta. Hogy a kastély súlya ne nehezedjen rá, ő és a fegyvernöke órákon át elképzelt kardokkal gyakorlatozott. De az elmaradt bosszú a lelkét perzselte.

Isabel sokat gondolkodott azon, hogyan szökhetnének meg. Valahányszor ledobták a kötelet, végén az elemózsiás kosárral, eszébe jutott, hogy gyorsan felmászhatna rajta. Tudta, hogy képes rá, és nem hitte, hogy elvágnák a kötelet, mert akkor megsérülne. De mit találna a toronyban? Három jól megtermett katonát fegyverekkel. Ennyire azért nem vakmerő.

De minden elmúlt nappal egyre nőtt az aggodalma is. Mit tervez Bolton? Londonba küldi és a király szolgáltat majd igazságot?

A csapóajtó hirtelen feltárult, és por zúdult rájuk fentről. Leereszkedett a kötél, de nem lógott rajta a kosár. Isabel óvatosan emelkedett fel.

- Lady Isabel? - szólt egy ismeretlen hang. - Kérem, lépjen a hurokba.

William is gyorsan talpra szökkent:

- Mit jelenthet ez?

Isabel vállat vont:

- Fel kell másznom. Nem ülhetünk itt örökké. Visszajövök érted.

A hurokba lépett és megkapaszkodott a kötélben. Felhúzták, s ő fürgén ugrott a fenti padlóra. Egy hatalmas, viking külsejű, közömbös férfi állt előtte. Isabel csípőre tette a kezét és várt.

- Galway vagyok, Lord Bolton őreinek parancsnoka. Velem kell jönnie a nagyterembe.

Amikor kinyújtotta kezét, hogy megfogja Isabel karját, a nő elhúzódott.

- Miért szöknék el? A társam odalent van. Nem menekülhetek el gyalogosan az őrök elől.

A férfi meghajtotta a fejét, majd a belső udvarba vezette Isabelt, aki mélyet szippantott a friss levegőből, és sóhajtott egyet. A szél szüret- és almaillatot árasztott, és a közelgő telet idézte. Mennyire hiányzott már neki ez a szabadság!

Magán érezte a katonák ellenséges pillantását, amikor ellépkedtek az istállók tetejére épített kaszárnyák mellett. A kovács is abbahagyta a kalapálást, kilépett műhelye elé és őket bámulta. Isabel büszkén, nem védekezőn emelte fel az állat. Különben is: ha tudnák, mit tett az uruk és a családja, nem támogatnák ennyire. Az ő kötelessége, hogy rájöjjenek mindenre.

Galway előtt ment fel a lépcsőkön és lépett a nagyterembe. Ott már vacsorához terítettek a szolgálók, akik szájukat tátva mutogattak rá. Katonák, szolgák, utazók várták az étkeket, és ők is úgy fordultak felé, mintha ő lenne a ma estére szánt látványosság. Egy kutya loholt felé, hogy üdvözölje, és a gyékényeken csúszva állt meg előtte. Galway félrelökte. A forró ételek illata mindent elárasztott. Isabelt rettenetes érzés töltötte el, amikor meglátta Boltont a kandallónál egy fekete köpenyes pap társaságában.

Zavarodottságát félelem váltotta fel. Léptei lassultak, látta, hogy a pap eltátja a száját. Galway megragadta a karját, közelebb húzta magához, és ő tudta, hogy semmi értelme az ellenkezésnek. Mi történik itt?

Bolton úgy állt ott, mint egy sötét, közömbös szobor. Összeszűkült szemét a nőre szegezte, és Isabel olyan dühöt fedezett fel benne, amit azelőtt soha nem tapasztalt a részéről. Megvetően mérte végig Isabelt, aki merev testtel fordult el tőle.

A fehér hajú pap megpróbálta összeszedni magát. Isabel ruhájára, arcára pillantott, majd lesütötte a szemét. Amikor újra felnézett, leereszkedő mosoly áradt szét vonásain.

- Isten áldja, Lady Isabel - szólalt meg, fejével aprót biccentve.

Isabel nem törődött vele, hanem Bolton felé fordult:

- Miért hívott nekem papot?

- Mindig a lényegre tér, drága Angyal - felelt a férfi sötét szarkazmussal a hangjában. Már nem volt ugyanaz a férfi. Életében először, Isabel szeretett volna elmenekülni.

- A házasságnál szükség van a jelenlétére, Angyal - mondta Bolton. - Nagy szégyen, hogy nincs az alkalomhoz öltözve.

Isabel úgy érezte, összedől vele az épület. A rossz előérzettől csak zihálva tudott lélegezni.

- Maga a menyasszony.

Isabel tudta, hogy arca elfehéredik, mellét mintha egy erős marok szorította volna össze. Ez nem történhet meg! Nyelt egyet, hogy megnedvesítse kiszáradt száját. i - Miféle kínzás ez?

- Nem kínzás, gyermekem - felelte a pap, aki nem törődött Bolton fenyegető pillantásával. - A király nagylelkűen hozzáad téged Lord Boltonhoz. A két hatalmas birtok egyesítése kedvére való.

Isabel nagy levegőt vett, majd Boltonra nézett:

- Maga akart feleségül venni?

A férfi szeme a téli jéghez hasonlított.

- Aligha. Egyáltalán nem kívántam többé látni magát, de a király mást óhajt, és ez ellen nem tiltakozhatom.

- Nos, nekem van választásom - fordult meg Isabel, és menni készült, de Bolton megragadta a csuklóját. Szorítása erős, majdnem fájdalmas volt. - Vegye le rólam a kezét!

- Mostantól azt teszek magával, amit akarok.

Isabel nagy levegőt vett, és a kardja után nyúlt volna, de az nem volt a megszokott helyén.

- Megölöm, mielőtt hozzám érne!

- De gyermekeim! - szólt rájuk a pap, és kettejük közé lépett.

Bolton elengedte Isabel karját.

- Nem így szokás kezdeni egy házasságot - folytatta a pap. - Sok nász kezdődik ellenségeskedéssel, de jó akarattal boldog lehet az életetek.

Amikor Bolton egy szót sem fűzött ehhez, Isabel rájött, hogy tényleg folytatni akarja ezt a nevetséges színjátékot.

- Atyám - szólalt meg Isabel, de szemét le sem vette Boltonról -, nem kényszeríthetsz, hogy hozzámenjek egy férfihoz, akit gyűlölök. Ő és a családja tönkretették az én családomat!

Isabel hallotta, hogy Bolton egyre szaporábban veszi a levegőt.

- Atyám, engedje meg, hogy négyszemközt beszéljek a jegyesemmel - mondta a férfi. - Biztos vagyok benne, hogy meg tudom győzni a király bölcsességéről.

A pap bólintott, majd magukra hagyta őket. Több száz ember figyelte a szórakoztatónak ígérkező eseményt. Isabel magasra emelt állal nézett Bolton arcába. Nem tudta, mit tervez a férfi, de abban biztos volt, hogy nem fog engedelmeskedni neki.

- Mi ez az ostoba ötlet? -kérdezte Bolton, és közelebb lépett a nőhöz. Isabel nem hátrált meg.

- Mikor árulja el végre, hogy valójában mit is ártottam önnek? Még soha életemben nem láttam magát!

- A Mansfield név semmit sem mond önnek?

- Az ön édesapja volt a gróf, aki meghalt, és ön az örököse. Na és?

Vér szaladt Isabel arcába édesapja halálának ilyen érzéketlen említése hallatán. A gróf utolsó évei Bolton apjától való rettegésben teltek el. Megnyomorítottan kellett járnia, dühöngött a sorsa miatt, vagy sörbe fojtotta a bánatát. És nem hagyta, hogy lánya valaha is elfelejtse, mit tettek vele a Boltonok.

- Nem emlékszik arra a viadalra, amelyen az apja megsebesítette az én apámat?

Bolton szeme összeszűkült:

- Folytassa.

- És arra a csatára, amelyben a nagyapja kiirtotta a családom nagy részét?

- Úgy emlékszem, nem csak ennyiről szólt a történet.

- Mindennek a kezdetét az jelentette, amikor az ön ükanyja elárulta az én ükapámat, ahelyett, hogy hozzáment volna feleségül. Hát így kezdődött a generációkon át tartó családi gyűlölködés! - Isabel hangja egyre erőteljesebb lett. Most már mindenki rájuk figyelt, és egyre több ember gyűlt össze a teremben. Csak figyeljenek! Tudják meg végre, milyen kegyetlen uruk van!

- Természetesen hallottam erről a nevetséges gyűlölködésről - mondta mérgesen a férfi -, de őszintén állíthatom, hogy elfelejtettem a családja nevét.

- Elfelejtette? - kiáltotta a nő, majd váratlan, gyors mozdulattal egy kést rántott ki a férfi övéből.

7. fejezet

Isabel gyorsan hátrált néhány lépést, és maga elé tartotta a kést. Bolton próbálta elvenni tőle, de ő kisiklott a keze közül.

- Angyal, ne csináljon ostobaságot! - mondta neki halkan. Pillantása Isabel mögé vándorolt, és ő a tudta, hogy az embereit figyeli. Hallotta a rémült kiáltásokat, a dühös morgást, majd a fegyverek fémjének csörgését is. De egyikük sem volt olyan ostoba, hogy rárontson, amikor uruk élete az ő kezében volt. Bolton hangosan felkacagott.

- Azt hiszi, én feleségül akarom venni magát? Maga az utolsó, akit választanék! Világos, hogy fogalma sincs arról, mi egy feleség feladata, mik a kötelességei egy kastély úrnőjének. Na jó, esetleg meg tudná védeni, de ennél többre nem képes.

Isabel késsel a kezében vetette előre magát, de Bolton könnyedén kitért előle.

- Ez az ügy már nem a mi döntésünkön múlik - folytatta a férfi. - A papot a király küldte. Azt akarja, hogy összeházasodjunk. Azt hiszi, ellentmondhatok őfelségének? Azt hiszi, magamra akarom őt haragítani?

- Talán én akarom ezt! Megérdemli!

- Rendben, de miután elveszi az összes birtokomat, a maga birtokai is sorra kerülnek. Milyen jó üzlet Henrik király számára! Mindenképpen nyerni fog. Élvezettel adja majd át a birtokainkat valamelyik udvaroncának. Nos, én nem szeretnék kolduskénti élni. Bár ellenemre van a gondolat, de feleségül veszem magát. Különben is, nem a mi házasságunk lesz az első példa az elviselhetetlen együttélésre - ebben a pillanatban szűkre húzott szemmel nézett át Isabel válla felett. - Maradj ott, Galway!

Isabel a kandalló melege felé hátrált, és közben szemmel tartotta mindkét férfit. Alig hitt a szemének a temérdek ember láttán, akik mindnyájan dühösen meredtek rá.

- Lady Isabel - szólt Bolton lágyan -, a király nekem adta a birtokait, a pénzét és a népét is. Ha most távozik, hová fog menni?

Isabel nagy levegőt vett, az elkerülhetetlenség érzése kerítette hatalmába. Meg sem fordult a fejében, hogy egyszer megházasodjon, arra pedig nem is gondolt, hogy Bolton legyen a vőlegénye. Bár... a bosszú a házasság kötelékében is végrehajtható. Egy felbontott eljegyzés miatt kezdődött a harag - és egy megalázó házasság legyen érte a bosszú? Megér ez annyit, hogy feláldozza magát? - kérdezte magát elkeseredetten. De vajon mi egyéb maradt még az életében? Nincs családja, nincsenek barátai. Csak azt tudja, hogyan kell gyűlölni.

James figyelte, ahogy Isabel lassan kiegyenesedik, és lejjebb ereszti a kést. Sötéten nézett Boltonra, aki tudta, hogy még nem adta meg magát teljesen. Kinyújtotta a kezét, Isabel pedig a tenyerébe helyezte a kést. A férfi visszacsúsztatta a helyére, és most már alaposabban szemügyre vette Isabelt. Istenem! Jól meggondolta, mit tesz? Nem is hasonlított ahhoz a nőhöz, akit feleségül képzelt magának- nem volt sem olyan gyönyörű vagy finom, sem pedig szűzleány, amit ő sokra értékelt volna. Haja vad, rakoncátlan fekete hullámokban hullt alá, arcát piszok- és festékfoltok tarkították. Ijesztően magas volt. És még mindig ugyanazt az elnyűtt zekét viselte.

- Miért nem vette fel azt a ruhát, amit küldtem?

- Nem hordok női ruhát - felelte hűvösen Isabel.

James egy pillanatra lehunyta a szemét, hogy nyugalmat erőltessen magára. Nem hord női ruhát? Úristen! De hát nő! És hamarosan az ő felesége lesz! Ezt nem fogja eltűrni. Emberei nincsenek jó hangulatban - szűrte le a sötét tekintetekből és a beszélgetések zajából. Nem tudhatta, hogyan reagálnak, ha Isabel még többet felfed bájos jelleméből.

- Magához megyek feleségül - mondta hirtelen a nő, mintha lenne választása -, de csak egy feltétellel.

James nevetni akart, de visszatartotta a nő arcán látható hűvös büszkeség.

- Mi legyen az?

- Ha gyermekünk születik, örökölje az én családom címét.

Elsőszülött fia ne Bolton legyen? A férfi megfeszült, és majdnem kiabálni kezdett, hogy Isabel nincs olyan helyzetben, hogy követelései legyenek. A király papja eközben mohó érdeklődéssel kísérte az eseményeket, hogy később jelenthesse őfelségének: James nem engedelmeskedett azonnal a parancsnak.

- Miért? Nincs férfirokona, aki örökölhetné a címet?
- Nincsen.
- Persze nekem kell majd kikönyörögnöm a király előtt, hogy változtasson a törvényein a mi gyerekünk miatt.
- Ha szükséges, igen.

A pap még jobban hegyezte a fülét.

- Rendben van - mondta végül James csikorgó foggal. - Végül is elég széles a csípője ahhoz, hogy kihordjon akár több gyereket is.

Elkapta Isabel csuklóját, mielőtt a nő arcul csaphatta volna, és magához húzta. A fülébe suttogott:

- Fogadjunk, kényelmes lehet az ölében feküdni.

Szemtől szemben álltak, hiszen Isabel alig volt valamivel alacsonyabb Boltonnál. A nő szemében fekete tűz égett, és a férfi azt hitte, mindjárt az arcába köp. Isabel ehelyett zord mosolyra húzta a száját.

- Majd meglátjuk. Előbb intézzük el a hivatalos részt.

James közel járt ahhoz, hogy elveszítse a beszélgetés fonalát. Észrevette, hogy a nő dereka szándékosan egyre közelebb nyomul hozzá.

- Hivatalos részt? - kérdezte, és figyelni próbált. A nő telt ajkára pillantott.
- A pap majd leírja az örökösről szóló megállapodásunkat.

A nő szeme dühös, de diadalmas volt. A király kényszeríti őket a házasságra - és a nő ezt is a saját javára képes fordítani? James hirtelen elengedte, és hátralépett.

- Rendben van.

Ezzel odahívta a papot, pergament és kihegyezett tollat kerítettek, majd tollba mondta a megállapodást, mely elsőszülött gyermeküket a nő családjának adta. James nem hitte el, hogy tényleg képes volt erre. Nem így a pap, aki ellenkezés nélkül írta le a megállapodást. James eleget tett Isabel azon kívánságának is, hogy két ember is olvassa fel a szerződést, majd miután aláírta, átadta a nőnek a tollat. Gyomra összeszorult, amikor azt látta, jövendőbelije egy X-et ír a neve helyére.

A kápolna előtt lezajló szertartás gyors volt és csendes. A belső udvarban olyan némaság honolt, hogy az ott figyelő emberek minden egyes szót hallottak. James igyekezett senkire sem nézni, mert attól félt, minden csepp együttérzés vagy szánalom csak még jobban megalázná.

A szertartás végére úgy érezte, alig kap levegőt. Hát megtörtént! Élete végéig hozzá lesz láncolva ahhoz a nőhöz, aki a halálát akarja, aki azon buzgólkodik, hogy szerencsétlenné tegye. Megpróbálta elképzelni, hogyan jutott idáig, mit rontott el, de semmi nem jutott az eszébe. A legutóbbi néhány év elég zavarosan telt. Meghalt a testvére, Edmund, és most feleségül kellett vennie a nőt, aki megveti. Lehet-e egyáltalán nőnek nevezni?

A mise után visszatértek a nagyterembe. James úgy érezte, kell még valami emlékezetest nyújtani a pap számára, amit elmesélhet majd a királyi udvarban Bolton kardforgató és útonálló feleségének történetén kívül. A vacsoránál a legmagasabb emelvényre ültette a papot, és már éppen csatlakozni akart hozzá, amikor eszébe jutott a felesége.

Isabel nem tudta, mitévő legyen. A nagyterem közepén állt, mely hemzsegett az emberektől, és nagyon magányosnak érezte magát. Mindenki kitért előle, még a fejüket is elfordították. De most már ő az úrnőjük, hiszen hozzáment egy olyan férfihoz, akire nem tud úgy ránézni, hogy eszébe ne jutna a gyilkosság gondolata.

Hazudsz - gondolta magában.

Az esküvői szertartás már csak élénk emlék volt. Nem érzett mást, csak csüggedtséget, miközben ott állt a hideg őszi szélben, és életét Boltonhoz kötötte. Jól tudta, hogy a férfi sem kívánja ezt a házasságot, de muszáj volt őt hibáztatni érte. Hiszen ő írt levelei a királynak.

Vajon hogyan viselkedik majd egy ellenkező feleséggel, aki nem is oly rég még meg akarta gyilkolni? Isabel tudta, hogyan bánt Bolton a jegyesével: ráerőltette magát. Isabel gyomra összeszorult a félelemtől.

A nagyterem közepén állt, a szolgák és a katonák nagy ívben kikerülték. Az ételt hatalmas tálcákon hordozták körös-körül, a róluk áradó illatoktól és az éhségtől Isabel majdnem elszédült. Most mit várnak el tőle, hogyan kell viselkednie? Még most is fogoly, vagy a ház szabad úrnője?

A teremben mindenki ült és élvezte az étkezést, nevetgéltek, beszélgettek asztalszomszédjukkal. Isabel megalázónak érezte, hogy középen kell ácsorognia, és sehol sem fogadják jó szívvel. Újra hatalmába kerítette a bosszú, majd hamarosan izgalma is alábbhagyott valamicskét. Az emberek utálatát kivíva indult el az emelvény felé, és újdonsült férje elé lépett. Áthajolt az asztal felett, és férj e ekkor emelte fel tekintetét. Még a pap is félbeszakította az evést.

Isabel szó nélkül tépte le a csinosan tálalt fácán egyik combját. Látta, hogy Bolton szeme elkerekedik, majd összeszűkül a haragtól, amelyet alig tudott leplezni. Fogával belemart a húsba, rágni kezdett, és ügyelt arra, hogy az élvezetet ne tudják leolvasni az arcáról. Nem hitte volna, hogy valaki képes ilyen ízletes ételt készíteni.

Miután férje nem hívta meg az asztalukhoz, a pap szólalt meg idegesen.

- Lady Bolton, miért nem csatlakozik hozzánk?

Isabel szóra sem méltatta. Felkapta James söröskupáját, majd a combbal a kezében a legközelebbi kandalló felé indult. Leült a padlóra és folytatta az evést.

A vacsora túl hosszúra nyúlt, és Isabel nem érte el igazi célját, mert az egyik szolgálólány egyesével elé pakolta az evőeszközöket. A lánynak tűzvörös haja, világosbarna szeme volt, és együttérzően méregette Isabelt. A nő elfordult. Nem érdekelte, mások mit gondolnak róla. Ez csak megnehezíti a dolgát, amikor majd az uruk ellen támad.

Úgy tűnt, a szolgák órákkal később kezdték lepakolni és szétszedni az asztalokat. Isabel hátat fordított nekik, lábát a mellkasához húzta és fejét a térdén pihentette. A tűz melegétől elálmosodott, és próbált nem gondolni arra, mit hoz számára az este hátralévő része. Félelem volt az, amit érzett, vagy valami más? Miért érezte, hogy a vacsora kődarabként üli meg a gyomrát? Korábban soha nem érzett valódi félelmet, és most sem szeretett volna. De Bolton hamarosan megérintheti, és tudta, hogy a férfi könnyedén bosszút állhat rajta.

Újra eszébe jutott a csók, és hiába próbálta kiverni a fejéből, az emlék lángra lobbantotta bensőjét. Milyen alávaló dolgot művelt Bolton az érzekéivel, hogy a csók ennyire izgalmasnak tűnjön? Miért nem képes elfelejteni a férfi forró ajkának érintését, amelytől egész teste remegni kezdett? A férfi teste egyáltalán nem volt gyengéd, amikor a falhoz szorította őt, de akkor nem is akarta, hogy az legyen. Azt akarta tudni, milyen érzés lehet igazi nőnek lenni, akit átkarol és ural egy keménykezű, erős férfi.

És most feleségül ment hozzá. Meg kell zaboláznia lüktető szívét, el kell hitetnie Boltonnal, hogy az érintése untatja őt. Elég öntelt ahhoz, hogy megalázva érezze magát, ha nem viszonozzák a buzgalmát.

Isabel egy lant hangját hallotta, majd hirtelen kacaj tört fel mögötte. Lassan megfordult és körülnézett. A legtöbb vendég a terem szemközti falánál lévő kandalló körül gyűlt össze, és férjét hallgatták, aki a hangszeren játszott. A füstös fáklyafényben szolgák jártak fel s alá. Isabellel senki sem törődött.

A hatalmas, duplaszárnyú ajtók mögött a szabadság várt Isabelre. Nem hitte, hogy túljutna a belső udvaron anélkül, hogy észrevenné valaki. De mindent megadott volna azért, hogy szippanthasson egyet a friss levegőből, hogy újra láthassa a csillagokat. Felállt és óvatosan elindult a kárpitozott falak mentén. Senki sem vette észre. Bolton feje a hangszer fölé hajolt, és fel sem pillantott. Isabel már majdnem elérte a bejárati ajtót.

- Úgy látom, a feleségem készen áll a nászéjszakai fürdésre - hallatszott Bolton öntelt, parancsoló hangja.

Isabel megdermedt és arcát a férfi felé fordította. James felállt, lantját az egyik kezében tartotta. Tiszteletet parancsoló férfi volt, drága ruhákat viselt, és tudta, hogyan vonja magára mások figyelmét. Kuncogás futott végig a tömegen, de az emberek nagy része túl feszült volt ahhoz, hogy ka-carászni tudjon. Bolton a fejük felett átnézve pillantott Isabel szemébe. Pillantása szinte égetett.

Aztán fájdalmasan ébredt tudatára, hogy most már a férfi tulajdona, hogy James mindent elvehet, ami az övé. Akár meg is ütheti, senki nem fogja megakadályozni. Ez az új érzés áradt szét benne, s, bár értelmetlen volt, rohanni kezdett. James, a menekülő ara látványára mintha elfeledte volna, hogyan illik jól nevelten viselkedni. Arra sem emlékezett, mikor esett le kezéből a lant. Átvetette magát az egyik szolgálón, aki a lábánál ülve csodálta őt, és néhány szempillantás alatt átviharzott a nagytermen. Mielőtt az ajtónálló Isabel útjába állhatott volna, James már el is kapta a nőt hátulról, aki azonnal nekiesett, rugdosott, de nem sikítozott, mint egy hisztérikus nő. A férfi átkarolta, megszorította és két kezét oldalt lefogta.

- Maradjon nyugton! - suttogta a fülébe.

Hallotta a nő szaggatott lélegzését, érezte, ahogy izeg-mozog. Hirtelen megrázkódott, majd megnyugodott. James egy pillanatig elgondolkodott azon, mit érezhet a nő. Hiszen itt ellenségek veszik körül és nincs hová mennie. Együttérzés kerítette hatalmába.

- Ezzel nem segít magán, Angyal - mondta halkan és hátával eltakarta a nőt a kutató tekintetek elől. - Nem tud megszökni.
- Nem akartam megszökni - suttogott Isabel rekedten -, csak...

Nem fejezte be a mondatot. James a karjában tartotta addig, amíg teljesen meg nem nyugodott, próbált nem gondolni arra, hogy a nő mellkasa ott emelkedik és ereszkedik a karja alatt.

- Önállóan is fel tud menni a lépcsőn vagy magammal kell vonszolnom?
- Engedjen el! - szólalt meg hűvösen Isabel.

A férfi megtette, a nő elfordult tőle, és a nagyterem végénél lévő lépcsősor felé indult. Mindenki némán figyelte. Büszke, távoli alaknak tűnt, fekete férfiruhát viselt, magasra emelte a fejét, egyik kezét a csípőjén tartotta, mintha kardja markolatát fogta volna.

James sóhajtott. Ezután minden éjszaka ilyen lesz? El tudta képzelni, hogy az udvarban éli le életét, csak hogy elkerülje a hasonló jeleneteket. De most... Vár rá a felesége - a piszkos, börtöntöltelék felesége. Amikor a nyomába eredt, elkapta Annie, a vörös hajú szolgálólány tekintetét, és a konyha felé bökött fejével. A lány bizonyosan rájött, hogy urának fehérneműre lesz szüksége. A katonák felé is bólintott, és kettő máris követte, hogy őrt álljanak az ajtajánál. Nem szökhet meg a felesége.

Az Angyal ismerte már a járást a hálószobájában. Odabent várt rá. Karját összefonta a mellén és az ablaküvegen át a sötétségbe bámult. James becsukta maga mögött az ajtót. A tűz felmelegítette a szobát, mindenfelé gyertyák világítottak, elűzték a gyűlölt homályt. Az ágy készen állt, de ő nem ült oda. Nem egyszerű úgy tenni, mintha nem érdekelné, hogy a feleségének már más férfiakkal is volt dolga. Az ajtónak dőlt és onnét figyelte összehúzott szemmel Isabelt, és érezte, hogy izzó dühe újra munkálkodik benne.

Isabel lassan megfordult és a férfira nézett, karját leengedte, mint aki harcra kész. Egyikük sem mozdult. Halk kopogtatás hallatszott, James ajtót nyitott. Annie állt mögötte nagy halom fehérneművel a kezében. Elhúzta a sarokban álló paravánt, ami mögött egy kád rejtőzött. Megnyitotta a csapokat, melyekből gőzölgő víz tört elő. Isabel közömbösnek tettette magát, de James észrevette, hogy szeme elkerekedik a víz láttán. Végül Isabel odasétált a kádhoz, beledugta egyik kezét a vízbe, majd rémülten rántotta vissza. A szolgáló elmosolyodott.

- Már korábban felmelegítettük az ön számára, úrnőm.

Isabel a csövekre pillantott:

- De hol?
- Van két víztároló a tetőn. Az egyikben melegvíz, a másikban hideg víz van. Hát nem csodálatos ötlet? Lord Bolton Londonban szerezte ezt a tapasztalatot.

James látta, hogy Isabel megmerevedik és ráemeli tekintetét.

- Azt hittem, ki akar vinni a folyóhoz.

A férfi megrázta a fejét, és elfojtott egy mosolyt:

- Néha-néha nem vetek meg egy kis luxust.

Isabel felhorkant, majd így szólt:

- Ebbe nem mászok bele. Éget.
- Ugyan már! Annyi hideg vizet adunk hozzá, amennyit kíván.

Isabel hátralépett:

- A folyóban szeretnék fürdeni. Ott szabadabban mozoghatok.
- És megszökhet - tette hozzá James. Nyilvánvaló volt, hogy Isabel még soha nem fürdött kádban, csak a szabadban. Milyen apa az olyan, aki egyetlen gyermekét így neveli fel? - Nem. Mostantól kezdve a közös szobánkban fürdik.
- De ez az ön hálója.
- És most már az öné is. Azt hiszi, egész éjszaka azon fogok gondolkodni, mit csinálhat éppen?

Észrevette, hogy a kis szolgálólány elpirul és lehajtja a fejét.

- Annie, segítsen az úrnőnek levetkőzni és megfürdeni. Hamarosan visszajövök.

James becsukta az ajtót, mielőtt Isabel tiltakozhatott volna. Elment az őrök előtt, és majdnem elindult lefelé a lépcsőn, amikor hirtelen megállt. Váratlanul eszébe jutott, hogyan néznének rá, ha visszatérne a nagyterembe. Az arckifejezések a kéjes bámulástól a sajnálkozó pillantásokig számos érzést fejeznének ki. Úgy érezte, senkit nem akar már látni ezen az átkozott napon. Visszafordult a hálószobája felé, a falnak támaszkodott és megrántotta a vállát, amikor két embere kérdőn nézett rá.

Isabel erőteljes hangja könnyedén áthatolt a faajtón is — megnyugtató volt tudni ezt. Intett az őröknek, hogy lejjebb várakozzanak. Annie hangját már nehezebben vette ki. Valószínűleg az Angyal ruhaválasztásáról folyt a vita.

- Majd leveszem magam - mondta Isabel.
- Úrnőm, én csak... ki akarom mosatni.
- Ah! Tudom, hogy ő akarja tűzre vettetni a ruhámat! Ha ki akarja tisztítani, tegye meg itt.
- Nem hiszem, hogy az úr örülne, amikor itt talál, úrnőm. És ez a nászéjszakájuk.

Isabel csak egy morgást hallatott. James is hasonló választ adott volna. "Nászéjszaka!" - gondolta morózusan.

A beszélgetés nyugodtabb mederbe terelődött, miután Isabel levetette a ruhákat. James nem tudta elterelni gondolatait a ruhátlan Angyalról. Még most is keserűen gondolt arra, hogy mennyire befolyásolták.

- Hagyjon magamra! - hallotta hirtelen Isabel parancsát. Felismerte ezt a hangszínt. Talán újra a kardja után kutat.
- De úrnőm, esküszöm...
- Nem tűröm ezt a kínzást!

James összeszorított foggal rontott be az ajtón. Megállt és úgy érezte, mintha valaki gyomorszájon ütötte volna. Isabel a kád mellett állt, nem viselt egyebet, csak egy, a teste köré tekert vékony vásznat. Ahol a szövet szétnyílt, felfedte testét combjától a derekáig. Haja rakoncátlan fürtökben omlott a vállára. Félig barbárnak, félig nőnek tűnt - megpróbálta vízbe nyomni a szolgálólány fejét.

8. fejezet

Annie oldala már csuromvizes volt, miközben áthajolt a kád széle felett és Isabel karjába kapaszkodott. Úgy festett, mint egy egér, amit egy hatalmas macska kapott el, de meglepő módon nem ijedt meg.

- Úrnőm! - mondta határozott hangon.

James megállt.

- Biztosíthatom, hogy a víz megfelelő hőmérsékletű, és nem fog megfőni benne. Kérem, engedjen el, és én boldogan belemerítem a karom, akár a vállamig is.

James döbbenten figyelte, ahogy Isabel felemeli a vékony lányt és újra a talpára állítja. Azt várta, hogy Annie sikoltozva rohan ki a helyiségből, de a lány csak szemügyre vette nedves hátsóját, majd nyugodt mozdulattal kezdte kifűzni ruhája ujját. Felhúzta, és a vízbe merítette a karját.'

- Látja, úrnőm? - kérdezte kedvesen mosolyogva.

James meglepődött azon, hogy egy leányka - egy szolgáló - okítja ki feleségét a forró víz előnyeiről. Erezte, hogy önuralma apró darabokra hullik szét.

- Elég volt! - kiáltotta, és próbálta leplezni a gyötrődést, ami a lelkét marcangolta. - Hozzon nekem sört, Annie. Sokat. Aztán ügyeljen, hogy senki ne zavarjon minket.

A lány gyors meghajlás után távozott, és az ajtót becsukta maga után. James újdonsült feleségét bámulta, aki hűvösen pillantott vissza rá. A vékony vászonréteg úgy lógott a testén, mintha hamarosan le akarná dobni. James összeszorította az öklét, és nem akart arra gondolni, hogy élete darabjaira hullott szét. Arra próbált összpontosítani, hogy ő maga ne hulljon darabjaira a végeredmény láttán, amely a szeme előtt magasodott.

Annie megérkezett a sörrel, de James még egy rövid fejbólintásra sem méltatta, amikor újból elhagyta a szobát. Szemét le sem vette feleségéről, miközben felhajtotta az első kupa tartalmát, majd újratöltötte a kancsóból. Azt akarta, hogy az ital hasson az érzékeire, és ő felejteni tudjon.

- Másszon már be a kádba és mossa le magáról a börtön mocskát! - mondta halkan.

Isabel megmerevedett és dacosan hallgatott.

A férfi tett felé egy lépést, és, bár Isabel nem mozdult, látta, hogy alig észrevehetően kicsire zsugorodik előtte. Harcias felesége fél tőle. Ettől akár erősnek, hatalmasnak is erezhetné magát. De csak haragot érzett. Összevont szemöldökkel újabb korty sört nyelt le. Meg akarta mosni a feleségét, egy örököst akart nemzeni, aztán aludni szeretett volna, de semmi sem úgy történt, ahogy eltervezte. Ez az ostoba nőszemély fél tőle - nem, nem a harcban, ahol súlyos sebet okozhatna neki -, hanem itt, a hálószobában, ahol ruhátlanul és sebezhetőén áll előtte.

- Ha nincs a kádban, és nem sikálja magát, amire odaérek, esküszöm, én teszem meg maga helyett, Angyal.

A nő felemelte az állat és vadul villogó szemmel nézett Jamesre. Hogy is gondolhatta, hogy olyan a teste, mint egy férfinak? - gondolta magában James. Bár Isabel magas volt és széles vállú, dereka meglepően karcsú volt, csípője kerek és érzéki. Hosszú lábán finom izmok futottak végig, és combjain sem látott felesleges zsírréteget. Egy pillanat alatt izgalomba jött, de most ez is csak dühítette. Nem akarta kívánni őt, nem akarta, hogy a nőnek hatalma legyen felette. Lehajtotta a sör felét.

Istenem, hát mit vétett, hogy ilyen szenvedést kell elviselnie? Csupán egy kedves, szép, gazdag szűzleányt akart feleségül venni, aki az ő szeme előtt bontakozik ki. És mit kapott ehelyett? Egy komisz, kardforgató, gazdag szajhát.

Lecsapta a kupát az egyik asztalra, ahol az még billegett néhány pillanatig. A felesége meghátrált, ezzel is őrölte a férfi idegeit. James megragadta a ruhát a mellén és megrántotta. Isabel nem volt résen, mert előre tántorodott, amikor a ruha leesett, majd levegő után kapkodva húzódott hátra. A nő meztelenségének látványa még megdöbbentőbb volt, mint James képzelte. Minden hajlat érzékiséget sugárzott, mellbimbói sötéten fénylettek. Köztük egy lánc csillant meg a gyertyafényben. Egy gyűrű lógott rajta.

- Ajándék az egyik szeretőjétől? - kérdezte a férfi.

Isabel kiegyenesedett, büszkén állt előtte. Haja hullámokban hullt a teste köré, és hol eltakarta, hol láthatóvá tette azt.

- Az apámé volt - felelte hidegen.
- Nos, az apja biztosan szeretné, ha megfürödne a férje kedvéért.
- De nem egy Bolton kedvéért - vágta rá Isabel.

Még mielőtt tiltakozni tudott volna, a férfi felkapta, és a kádba hajította. Víz terítette be a szőnyeget és a fapadlót. Isabel zihálva és köhögve bukkant fel.

- Hát nem kellemes érzés, drága Angyal? A törülköző ott van a szomszédos asztalon. Most pedig sikálja meg magát!

James elfordult, mielőtt megláthatta volna, hogyan folyik végig a víz Isabel mellén. Már attól felforrt a vére, hogy néhány másodpercig a karjában tartotta. Mi a baja? Talán ha eleget inna, elfelejtené ezt az éjszakát. Kiürítette a kupát, majd újra töltött. Amikor újra visszatért az önuralma, megfordult, egy székbe vetette magát a kandalló előtt, szemben Isabellel. A nő mereven ült a kádban, a ruhát a kezében tartotta.

Nem is nézett a férfira, miközben megszappanozta a ruhát, és mosni kezdte a karját. James nagyot nyelt és a tűzre meredt.

- Rendben van, asszony, akkor játsszunk "mi-lenne-ha?" játékot. Tegyünk úgy, mintha sikerült volna megölnie.

Isabel néma maradt, de James érezte a feszültségét.

- Képzeljük el, hogy sikeresen bosszút állt. Nem olyasmiért, amit személyesen én tettem, hanem olyan bűnökért, amelyeket feltehetően a felmenőim követtek el. Mit akart tenni ezután?

Isabel nem vette le pillantását a vízről, és még lassabban szappanozta a karját. Kipirult és verítékezett a melegtől és Bolton közelségétől. Házasságra kényszerítették, levegőnek nézték a vacsorán, felráncigálták ide és behajították egy kád forró vízbe. Még csak tettetni sem tudta, hogy az ellenére lenne. Ezt megelőzően csak folyóban fürdött, és nem is sejtette, hogy a víz lehet ilyen selymes és pazar. Hátradőlt, lehunyta a szemét, és megpróbálta elfelejteni ezt a megalázó napot és a rá váró nászéjszakát. Félelem és még valami más hasított belé újra, amikor maga elé idézte Boltont, amint az közeledik felé és leszakítja róla a törülközőt.

De valami megakadályozta abban, hogy megüsse a férfit vagy elmeneküljön. James kék szeme csillogott, amikor letekintett Isabelre, sötét tűzzel égett, amit a nő csak lelke egyik mélyen rejlő részével értett meg. Eszébe jutott a férfi forró csókja. Tulajdonképpen ő tette ezt vele, megalázta, megsebesítette, hozzáment feleségül és a férfi most kívánja őt. Vagy bármelyik nő megtenné neki? Hiszen megerőszakolta a jegyesét. Meglepődött, amikor James rekedt hangját hallotta.

- Felelne a kérdésemre?

Isabel mélyebbre merült a vízben.

- Elfelejtettem.

James sötét arcában világítottak fehér fogai, amikor elmosolyodott, majd újabb kortyot ivott a sörből.

- Dehogy felejtette el! Egyszerűen nem akar válaszolni. Akkor megismétlem. Árulja el, asszonyom, ha sikerült volna kardélre hánynia, és az utolsó csepp véremet is kiontania, mi lett volna a következő lépése?

Isabel feltekintett hajkoronája mögül:

- Miből gondolja, hogy letettem a tervemről?
- Igaza van - mormolta a férfi.

James hangja kissé elmosódott volt, amelytől Isabel nyugtalansága egyre nőtt. Még mélyebbre ereszkedett, álla már a víz felszínét érintette és a térde kiemelkedett.

- Válaszoljon.

A suttogás parancsolóan hangzott és Isabel gondolkodni kezdett a válaszon. Egy végtelennek tűnő másodperc múlva, miközben a víz csepegését és férje lélegzetvételét hallgatta, így válaszolt:

- Semmit sem terveztem.

Bolton a térdére helyezte a kupát:

- Semmit?
- Semmit. Úgy számítottam, hogy kitörök, bármilyen helyzetben is találom magam, és elmenekülök.
- Elmenekül? És hová? - merengett el James és összevont szemmel figyelte Isabelt.

Isabel úgy érezte, a férfi pillantása tapogatózó kézként simít végig a testén. Mivel nem válaszolt, James így folytatta:

- Arra bizonyosan rájött, hogy haza nem mehet.
- Az embereim tárt karokkal várnának, ha megtudnák, hogy megöltem magát.

James felvonta a szemöldökét, ajkán gúnyos mosoly játszadozott.

- Nos, azt nem tehették volna meg. Nem dühíthetik fel a királyt, aki igencsak megorrolna értelmetlen halálom miatt. Az emberei tulajdonképpen szerencsések lettek volna, ha a király nem áll rajtuk bosszút.
- Miért állt volna bosszút? - kérdezte Isabel és kihúzta magát. Próbálta visszafogni remegését, amikor a férfi pillantása arcáról a melleire esett. - A népem semmit sem ártott Henrik királynak.
- Ahogy én sem ártottam magának - mondta diadalmas gúnnyal James, de Isabel átlátott a szitán.
- Azt hiszi, hogy nem ártott nekem? - kérdezte jogos dühvel Isabel, s félelme elpárolgott. - A maga összes felmenője ártott a családomnak. A maga apja súlyosan megsebesítette az én apámat! Csak idő kérdése, és maga is felfedi valódi énjét! Hisz mit tett a jegyesével is!
- Mit gondol, mit tettem vele? - kérdezte James, és a kád fölé magasodott. Arcán düh és zavarodottság látszott. Biztos azon morfondírozik, hogyan fedezte fel piszkos titkát.
- Ez a maga és a papjának az ügye - válaszolt hűvösen Isabel, majd újra kezébe vette a ruhadarabot, és szappanozni kezdte a lábát.
- Magát hallgatva ez a kettőnk ügyének tűnik.

Bolton két kezére támaszkodva a kád fölé hajolt. Isabel nem pillantott fel. Remegő kézzel folytatta a szappanozást.

- Mi történt, Angyal? Hirtelen a bíró és a hóhér szerepét is maga játssza?
- A családom fájdalma miatt! - kiáltotta a nő, és gyűlölettel próbált a férfi szemébe nézni, de nem sikerült. Miért vonja most hirtelen kétségbe az apja szavát? Nem tudott túljutni azon, hogy újabb érzések vették át a gyűlölet helyét, hogy úgy gondolt Boltonra, mint férfira és nem mint egy gonosz szörnyetegre. A férfi teste kitöltötte egész látóterét, és hűvös illata elnyomta a szappan illatát. Lélegzete az arcát súrolta, szeme perzselő forrósággal égetett. Most már a férje.

Isabel remegő zihálással fordította el a fejét és folytatta a szappanozást. A feszült és kényelmetlen csend mintha örökké tartott volna. James még mindig Isabel fölé magasodott. A nő arcát a szappanos ruhadarabba temette, sikálni kezdte a nyakát, és lassan elfogytak a mosásra váró kevésbé intim helyek. Tétován bámulta a ruhadarabot.

- Mossa meg a haját - mormolta a férfi.

Isabel rémülten vette észre, hogy még közelebb hajolt. Az a furcsa érzése támadt, ha nem folytatja, Bolton szívesen befejezi helyette a mosdást. Lélegzetét visszatartva merítette fejét a vízbe, míg a nagy tömeg a hátára nem tapadt. A víz égette a szemét, amikor kinyitotta. Ha most feljebb ülne, egymásnak ütközne a fejük. Megpróbált nem figyelni a férfira, miközben megszappanozott kezét végighúzta a haján. Hallotta, hogy Bolton nagy levegőt vesz.

- Még nem végzett - mondta James, és rekedt hangja mintha egy idegené lett volna. - Öt napot töltött el a börtönben. Olyan a haja, mint egy patkányfészek.

Isabel összeszorította a fogát: -Ez egy nagyon is elfogadható hajmosás volt. James könyékig feltűrte az ingét, majd kezét Isabel lábánál a vízbe merítette.

- Mit csinál? - kérdezte magas hangon a nő.

James szó nélkül vette el tőle a szappant és habozta be vele a kezét. Isabel döbbenten, félig hipnotizáltan és rémülten figyelt.

- Hogy képzeli, hogy...

Bolton megragadta a fejét és sikálni kezdte. Isabel elkeseredetten próbálta félrelökni, de mivel nem emelkedhetett fel a kádban, csak annyit ért el, hogy bevizezte James ruháját - nem is beszélve a saját hajáról.

- Hagyjon békén! Én is be tudom fejezni!
- Nincs sok gyakorlata a hajmosásban, ugye? - kérdezte száraz hangon James.

Isabel megragadta a csuklóját és húzni kezdte.

- Minél jobban ellenáll, Angyal, annál fájdalmasabb lesz.

Égető megalázottságát leküzdve engedte el végül a férfi kezét, és hagyta magát. Ó, ezért még nagyon megfizet egyszer! James erőteljesen sikálta Isabel fejét, szinte az egész teste belerázkódott. A nő azt hitte, vége van, amikor a férfi egy pillanatra abbahagyta a kínzást, de a háta mögül egy vödör meleg víz zúdult a nyakába. Isabel felháborodottan kiáltott fel.

- Maradjon már nyugton! Nem tudom elhinni, hogy egy ekkora harcosnak ilyen nagy gondot okoz egy egyszerű fürdés. Most újra beszappanozom a haját.

Még két alkalommal vetette alá Isabelt a fejbőrnyúzó folyamatnak. A nő csak remélni merte, hogy nem hullott ki az összes haja. Amikor végzett, James hátralépett, Isabel pedig zavarodottan és reszketve ült a kádban.

- Kezd kihűlni a víz, asszonyom. Azt javaslom, mossa meg a korábban kifelejtett részeket is.

Elfordult, hogy újabb kupa sört töltsön magának, ami több időt látszott igénybe venni, mint szükséges. Isabel eszeveszett sebességgel sikálta meg teste többi részét.

- Végeztem - mondta hangosan.

Bolton megfordult, és nagyot nyelt, mielőtt beszélni kezdett volna. Vetett egy pillantást a kádra és nagyot sóhajtott.

- A hajmosástól igencsak... szappanos lett a víz.
- De tiszta vagyok, nem?
- Tiszta, de nem öblítettük le - húzta végig fáradtan a kezét az arcán. - Hozok még egy vödör vizet.

Isabel elfintorodott és gyanakodva figyelte, ahogy James megnyitja a csapot és engedi a meleg vizet.

- Nem értem.

Bolton kihúzta magát, mielőtt a nő arcába nézett.

- Álljon fel, Angyal, én pedig leöblítem.

Isabel megértette, mit akar, szeme elkerekedett, és azon nyomban mélyebbre merült. Bolton a fejét rázta.

- Már vagy száz ruhátlan nőt láttam életemben, Angyal, beleértve magát is. Különben is, a feleségem. Álljon már fel!

Isabel reszketett, és elkeseredve jött rá, hogy nem maradhat örökké a gyorsan hűlő vízben. Csak próbáljon hozzáérni! A térdét a két lába között találja majd! Nagyon lassan felemelkedett, nem rettegett, nem alázkodott meg. Legyen meg hát a férfi kívánsága!

Egy pillanatig egyikük sem mozdult. A férfi tekintete végigvándorolt a nő testén, s ujj akként simogatta végig. Azelőtt soha nem fedte fel testét így egy férfi előtt. Sebezhetőnek érezte magát -és valami egyebet is érzett, mintha meleg, nyári folyó futna az ereiben.

Bolton felemelte a vödröt és a nő feje fölé tartotta. A forró víz lezuhogott a testén, bíborszínű csíkokat hagyott maga után. Miközben a vizet letörölte arcáról, Isabel érezte, hogy levegő csapja meg. Kinyitotta a szemét, és látta, hogy Bolton a kád végénél áll, és karját a teste köré fonja. Mielőtt tiltakozni tudott volna, törülközőt terített köré, melynek két végét szorosan fogta. Isabel mozdulatlanul állt a férfi forró testének közelségében, kézfejét mellei közt érezte. James nem vette le róla a szemét, tekintete szinte égetett, ami egyszerre volt ijesztő és izgalmas.

Isabel kinyújtotta a karját és ellökte magától. James nem is tiltakozott, csak félreállt és elengedte a törülközőt. Isabel elkapta és maga köré tekerte. De a törülköző megint nem érte körül teljesen. A hajából még mindig csöpögött a víz. James újabb törülközőt hozott, Isabel pedig értetlenül bámult rá.

- A hajának - mondta a férfi, türelmetlenséggel a hangjában.

Isabel egyik kezével a testén lévő törülközőt tartotta, a másikkal pedig megpróbálta esetlenül megtörölni a haját, és közben a férjét figyelte. Először vette észre a szeme alatti karikákat és a sötét

borostát. Ha annyira fáradt, miért nem hagyja magára - vagy miért nem veti rá magát és esnek túl az egészen. Ez a szörnyű, feszült várakozás jobban felőrölte az idegeit, mint egy fenyegető harc.

A férfi váratlanul káromkodott egyet, kitépte Isabel kezéből a törülközőt, és dörgölni kezdte a haját. Felesége csak annyira volt képes, hogy magán tartsa a másik ruhadarabot, és ne essen el. Eltaszította a férfit, aki hátratántorodott.

- A pokolba is, asszony! Tudatlanabb, mint egy gyermek! - mondta hangosan James. - Egy nemesember lánya és nem volt képes megtanulni a tisztálkodás alapjait sem?

Isabel kiáltani szeretett volna, hogy nem volt senki, aki törődött volna vele, de megfékezte a nyelvét. Ha sebezhetőnek mutatja magát, csak ront a helyzetén. Bolton kihúzott egy fiókot és odahajított hozzá egy vászoninget.

- Ezt vegye fel. Nem akarom az egész házat felébreszteni, hogy hálóruhát keressenek magának. Az asztalon talál fésűt. Az égre kérem, használja!

Aztán sört töltött magának, beleült a kandalló előtt álló székbe és a tűzbe bámult. Míg nem figyelt oda, Isabel ledobta magáról a törülközőt, felvette az inget, mely olyan finom anyagból készült, hogy látta rajta keresztül teste körvonalát. Megtalálta a fésűt az ágy mellett álló asztalon. Leült egy fából készült székre a sarokban, és megpróbálta kifésülni hajából a gubancokat.

De keze remegésén nem tudott úrrá lenni. Hiszen az éjszakának még nincs vége.

9. fejezet

Ahogy a sör hatását érezni kezdte James, azért imádkozott, bár berúgna, de imáját senki sem hallgatta meg. Ehelyett a tűzbe meredt és ostobasága miatt dühöngött magában. Ruhát adott neki! Ez a nászéjszakájuk, és ő éppen most mondta a feleségének, hogy takarja el magát. Inkább el kellene vennie, amit az Isten és a király adott.

Gyötrelmesen felizgatott állapotban volt, és nem bírt a feleségére nézni. Annak ellenére, hogy nem volt már érintetlen, nem sok tapasztalata lehetett a csókolózás terén. Persze nem arról van szó, hogy nem érzett rá az ízére. Az akkor érzett gyönyörűség újra hatalmába kerítette a férfit, és csak növelte a fájdalmát. Miféle szeretkezést ismerhet vajon? Csak kihasználták a férfiak, és nem voltak tekintettel rá? Hiszen láthatóan félt James érintésétől, ő, aki boldogan feláldozta volna az életét egy csatában.

James rápillantott leeresztett szemhéja mögül. Isabel furcsa pózban ült a sarokban a szék szélén, mozdulatlanul várt valamire. Annyira szorította a fésűt, hogy ökle már fehér volt. Hajából a nedvesség az ingre szivárgott.

- Jöjjön ide, Isabel!

A nő hideg tekintettel nézett rá, de nem mozdult meg. James sóhajtott.

- Jó meleg a tűz. Jöjjön, szárítsa meg a haját.

James azt hitte, tiltakozni fog, de Isabel csak sóhajtott egyet, és felállt. A férfi felé indult, határozott lépteiből kecsesség sugárzott. A Fekete Angyalhoz nem illett a finomkodó, nőies járás. Megállt a kandalló előtt, és a férfira nézett, aki nem tudta elfojtani halvány mosolyát.

- Térdeljen le, Angyal. Fésülje ki a haját a tűz melege mellett.

Isabel szó nélkül megtette. James azonnal rájött, hol hibázott. Az ing majdnem teljesen átlátszó volt a rá vetődő fényben, és a nő hajából csöpögő nedvesség a testéhez tapasztotta. Látta sötét mellbimbóit, és a combja közti sötét helyet. Kényelmetlenül mozdult meg, el akart fordulni, de képtelen volt rá.

Isabel közben előrehúzta haját a válla felett, és módszeres mozdulatokkal fésülni kezdte. A tűz-be nézett, James csak az arcélét látta - az egyenes orrot, a magas homlokot, a különleges arccsontot és a telt ajkakat. Valami újat és mást érzett azokon az ajkakon, és vágyott felfedezni, mi is az. Ha nem vigyáz magára, megrészegül a saját feleségétől. Most azonnal magáévá akarta tenni, amikor még azért kívánja, mert számára még meg-hódítatlan területet jelent.

De nem kényszerítheti, hogy ágyba bújjon vele. Maga a gondolat is visszataszító volt számára. Nem akarta azt látni, hogy a Fekete Angyal fél tőle. Bár szenvedett, egy darabig még türtőztetni tudja a vágyát - egy darabig. Jobb, ha Isabel minél előbb hozzászokik, vagy minden szándéka kárba vész.

James teljesen elvesztette az időérzékét, miközben azzal kínozta magát, hogy Isabelt figyeli. A nő haja lágy, tiszta hullámokba rendeződött. James érezte az illatát, elképzelte, hogyan ízlelné meg friss bőrét.

Istenem, hát már van felesége. És ő követte azt a hagyományt, amelyet négy generáció óta minden Bolton gróf követett. Felállt, és egy pillanatra úgy érezte, megfordul vele a szoba. Észrevette, hogy a nő megriad, bár nem nézett rá. James kinyitotta az egyik szekrényt, és megkereste azt a ladikot, amelyet édesanyja halálakor rejtett el. Nehéz szívvel gondolt arra, milyen véleménye lenne anyjának a feleségéről. A kandallóhoz sétált, és Isabel felé nyújtotta a ladikot. A nő gyanakodva tekintett rá.

- Vegye el - mondta James türelmetlenül. - A magáé.
- Ajándékot ad nekem? - kérdezte Isabel gúnyosan.
- Valójában az édesanyám ajándéka, a feleségemnek szánta.

Mivel Isabel meg sem mozdult, James nyitotta fel a doboz tetejét. A tűz fénye gyöngyökkel díszített aranyláncokon tükröződött. Isabel arca semmiféle érzelmet nem árult el.

- Nem fogom viselni egy Bolton ékszereit.

Vad düh kerítette hatalmába a férfit, de szerencsére túl ittas volt ahhoz, hogy bármit is tegyen. A dobozt visszalökte a helyére, és az ajtót a kelleténél hangosabban csapta be. Visszament a székéhez Isabel mellé, és rá akarta bírni magát, hogy vegyen elégtételt, amiért csapdába esett ebben a nem kívánt házasságban. Amikor Isabel felemelkedett, James részeg homállyal pislogott rá.

- Van még egy takarója?

A férfi nem szólt semmit. Az ágy lábánál álló szekrény felé bökött a fejével. Isabel erőfeszítés nélkül emelte fel a nehéz tetőt. Széthajtogatta a gyapjútakarót, a vállára terítette, majd lefeküdt egy szőnyegre a kandalló előtt.

James eltátotta a száját. Vagy nagyon megdöbbent, vagy nagyon részeg volt már. Másodpercekig tartott, míg ki tudott nyögni egy értelmes mondatot.

- És most mit csinál?

Isabel lehunyta a szemét.

- Aludni próbálok.
- A hideg padlón?
- Igen.

Jamest újra düh öntötte el. Kényszerítette magát, hogy nagylelkű legyen, hogy időt adjon neki, és tessék, most még egy ágyban sem képes aludni vele. Mindegy, talán így is jó.

- Remélem, kényelmes, asszonyom - szűrte ki összeszorított fogai közt.
- Aludtam már rosszabb helyen is.
- Efelől nincs kétségem.

Isabel kinyitotta fekete szemét, melyet érzéki, nőies szempillák kereteztek. Hűvös, szórakozott pillantást vetett a férfira, mintha értené, mire célzott. A pokolba ezzel a nővel!

James feltápászkodott a székből, megtántorodott, de nem esett el. Tekintetét Isabelen tartva, levetette ruháját, és ledobta a padlóra. Kinyújtózott, felhúzta ingjét, majd áthúzta a fején. Isabel némán, tágra nyílt szemmel bámult. Csak hadd higgye azt, hogy most következik a legrosszabb. Jamest már ez sem érdekelte. Kioldozta és levette a nadrágját, miközben végig a feleségét nézte. Amikor már csak egy alsóneműt viselt, egy pillanatig tétovázott. De a nő már látta ruhátlanul - és izgalomba jött ettől. Kikötötte a madzagot, és az utolsó ruhadarabja is leesett. Izgalma olyan erős volt, hogy szinte fájt, de nem mozdult a helyéről, hadd lássa Isabel is. Még mindig uralkodni tudott magán, pillantása egyre jobban elmerült a nő döbbent szemének fehérjében.

Aztán megfordult, és az ágyába mászott. A takarót felhúzta a mellkasáig, karját a szeme elé tartotta és próbálta visszafojtani csalódott nyögését. Túlságosan nemesen viselkedett. Nem fog tudni aludni azzal a tudattal, hogy majdnem meztelen felesége csak néhány méterre fekszik tőle.

Isabel teste összerándult, amikor valami könnyű esett a lábára az ágy irányából. Óvatosan kinyújtotta a kezét, és egy párnát tapintott ki. A feje alá gyűrte, és nem akart arra gondolni, hogy a férje esetleg törődhet is vele. Órákkal később halk hortyogást hallott. Eddig görcsösen megfeszített vállai csak ekkor lazultak el, majd mély, reszkető lélegzetet vett. Egyik karját a feje alá csúsztatta, és elmerengett a tűz mellett; túl éber volt, hogy aludni tudjon.

Bolton egy újjal sem ért hozzá, kivéve, amikor kimosta hajából a mocskot. Próbálta eldönteni, hogy megbántottnak vagy megkönnyebbültnek érezze magát. Természetesen az utóbbi mellett döntött. Nincs szüksége arra, hogy a férfi izzadó teste tornyosuljon fölé. Számtalanszor látott ilyen dolgot fiatalon, amikor túl halkan ment be az istállókba.

És mégis az undor volt az utolsó érzés, amely hatalmába keríthette, amikor Bolton meztelenségét látta. A férfi részeg gyűlölettel nézett rá, de teste elárulta a vágyat. Isabel arcába vér szökött, láng gyúlt a mellében, amely zavarba ej tőn egyre lejjebb haladt a testében. Mi a baj vele? Boldognak kellene lennie, hogy sértetlenül túljutott az első éjszakán Boltonnal. Győztesen került ki - vagy nem?

Akkor miért érzi megalázva magát, miért dühös, hogy a férfi még érintésre méltónak sem találta? Vágyott rá, ez tény. Vagy bármelyik nő megtenné?

Hagyd abba, hagyd abba! - kiáltott magában. Szorosan becsukta a szemét, befogta a fülét, távol akarta tartani magától ezeket a belső hangokat.

Bolton az ellensége. Nem akarja, hogy szennyes keze megérintse. Kényszerítette, hogy hozzámenjen feleségül. És viselnie kellene a Bolton család romlott ékszereit. Itt volt az idő, hogy a férfi megfizessen a bűneiért - és a családja bűneiért is.

James éppen akkor nyitotta ki a szemét, amikor a hajnal első sugarai betörtek az ablakon. Egy pillanatig még feküdt, és azon elmélkedett, miért érzi magát gyengének és kábának. Aztán eszébe jutott

a fájdalmas emlék. Mától kezdve házas ember - egy igencsak csalódott házas ember. Morogva emelkedett a könyökére, és meglátta a feleségét.

Isabel a kandalló előtti szőnyegen aludt. Ingje nyakán eloldozódtak a madzagok, és láthatóvá tették egyik gyönyörű mellét. James szinte mohón bámult rá. Már attól is izgalomba jött, hogy Isabel itt fekszik az ő szobájában, de ettől nem tért vissza az önuralma.

Kimászott az ágyból, és Isabel mellé térdelt. A nő arca kisimult, és nagyon fiatalnak tűnt. Hiszen még azt sem tudja, hány éves; valójában semmit sem tud róla. Pillantása végigsiklott a nyakán, egészen a fedetlen melléig. Közelebb hajolt, aztán elmosolyodott. Óvatosan, hogy ne ébressze fel, fölé hajolt, és lassan lejjebb húzta az inget. Sápadt fehér vonalakat, sebhelyeket látott a nőbordáin, a melle alatt, még a mellén is. Teljesen kinyitotta az inget, és testének másik felén is ugyanilyen sebhelyeket talált. Isabel szeme váratlanul kinyílt, és a férfi szemébe meredt. James lassan felemelte a kezét.

- Isabel - kezdte, de nem tudta folytatni. Isabel összerántotta magán az inget.
- Alvás közben akart megerőszakolni? - kérdezte fenyegetően halk hangon.
- Ne legyen nevetséges - ereszkedett vissza a sarkára James. - Hol szerezte azokat a sebeket?

A nő keze éppen szájon találta a férfit, aki hátraesett az egyik kezére. Isabel dühös kiáltással ült fel. Hogy harcolni vagy menekülni akart-e, James nem tudta, de most nem kockáztatott. Előrevetette magát, a nőt a hátára döntötte, és fölé hajolt.

- Maradjon nyugton! - mondta hangosan, a nő kezét a földhöz szegezve.

Néhány pillanatig még küzdöttek egymással, de egyértelmű volt, ki lesz a győztes. Isabel végül megadta magát, és mozdulatlanná vált. Az ing a derekára csavarodott és lelógott a karjáról. Melle James mellkasa alá szorult, meztelen csípője érezte a férfi izgalmát. James a tenyerébe fogta az arcát.

- Figyeljen rám - mondta lassan.

Isabel szeme a néma gyűlölettől fénylett.

- Ha meg akarnám erőszakolni, már tegnap este megtettem volna - hátranyúlt, és a derekához húzta Isabel egyik térdét. A nő rémülten zihált, miközben a férfi elhelyezkedett a combjai közt. A nő nedves forrósága majdnem kísértésbe ejtette, de sikerült uralkodnia magán. - Csak egyetlen lökés az egész.

Egy pillanatig mindketten megdermedve meredtek egymásra. James bele szeretett volna feledkezni a nőbe, de esze és szíve óvatosságra intette. Fájdalmat okozott neki, de leszállt Isabelről, aki arrébb mászott, beleütközött az ágyba, mielőtt a férfi feltérdelt volna. Isabel maga köré tekerte az inget, de az nem érte körül teljesen. James bűntudatot érzett, de mégsem tett semmit.

- Megláttam a sebhelyeket a mellkasán, azért mentem közelebb - mondta.
- Ne törődjön maga az én testemmel.

James jól hallotta, hogy Isabel hangja remeg?

Felvonta a szemöldökét.

- Asszonyom, a tegnapi esküm óta jogom van törődni a testével. Ki tette ezt önnel?

Végre Isabel kezébe akadt a takaró, és gyorsan maga elé kapta.

- Az apja? - kérdezte James gyengéden.
- Dehogyis!

Isabel felháborodása őszintének látszott, de James nem hagyta annyiban a dolgot.

- Válaszoljon a kérdésemre, Isabel. Ki tette ezt önnel?
- Én magam - felelte a nő fenyegetően, majd felemelkedett.

James már majdnem azt kívánta, bár csak tenne valamit, ami miatt újra dulakodniuk kellene. De a sebhelyek visszatartották. Igaz lehet vajon? Tényleg szándékosan vágta meg magát? Nem úgy tűnt, mintha késtől származnának a sebek. És a nő sem úgy ütött, mint egy gyenge nő, aki fájdalmat okozna saját magának.

Isabel a kád felé hátrált, sötéten csillogó szemét le sem vette Jamesről. A férfi felállt, s közben nagyon is élénken érzékelte a hideget, most, hogy a női test melege nem volt a közelében. Az ágy szélének támaszkodott, és nézte, Isabel hogyan szedi össze a ruháját.

- Azokat még ki kell mosni - mondta neki gyengéden.

A nő nem is figyelt rá. Felemelte az állat, ledobta a takarót, és hagyta, hogy az ing lecsússzon a földre. James mélyen a bensőjében érezte a hatást, s kezével megmarkolta az ágytakarót. Isabel alsónadrágot húzott, felvette a nadrágját, majd áthúzta fején a fekete inget és a zekét.

- Elküldöm Annie-t egy ruháért - ajánlotta fel a férfi.

Isabel övet tekert a derekára.

- Nem viselek női ruhát.

- Mostantól visel - mondta James, s olyan ön teltséggel mosolygott, ami ebben a pillanatban cseppet sem volt jogos.

Isabel összekötözte a haját hátul egy bőrszalaggal, amelyet a padlóról vett fel, majd kinyitotta az ajtót. Úgy lépkedett végig a termen, mint egy csatába induló, elszánt katona. James követte, majd az ajtónak támaszkodva figyelte. Nem volt kétsége afelől, hogy a nő eszközöket keres egy újabb támadáshoz. De a kapunál úgysem jut tovább.

James pedig nem fogja ölbe tett kézzel várni, mi lesz a végkifejlete ennek a harcnak. Nem bizony. Itt az idő, hogy ő kezdeményezzen támadást. Elküldi Galway-t a Mansfield-kastélyba, hogy kérdezősködjön felesége neveltetéséről.

Isabel lement a lépcsőn, és megállt. A teremben szolgák terítették meg az asztalokat. Hűvösen, zavartan vették szemügyre, majd folytatták a dolgukat. Bolton egyik lovagja vagy katonája sem volt a közelben. "Nem kellett volna fegyveres őrségnek követnie?" - gondolta keserűen. Engedik, hogy kényére kedvére fel-alá sétáljon? Kétségbeesetten szeretett volna kijutni a teremből, csak hogy egyedül lehessen legalább egy pillanatra. Annie, a kis vörös hajú szolgáló jelent meg a folyosón, és mosolyogva közeledett Isabel felé.

- Asszonyom, épp most indultam önhöz az új ruhával.

- Nincs szükségem rá - felelte röviden Isabel. - Hol vannak az emberek?

- Misén, asszonyom. Önt nem szerettük volna zavarni. Csatlakozni akar hozzájuk?

- Nem.

Annie mosolya most sem halványult.

- Rendben. Hozhatok önnek reggelit?

Isabel már éppen visszautasította, amikor eszébe jutott, hogy tegnap este óta még egy falatot sem evett.

- Kenyeret és sört szeretnék.

- Cook kiváló zabkását készített ma reggel, asszonyom. Nem kér belőle?

Isabel habozott. Meleg étel reggelire! De nem lehet. Bolton bármelyik percben itt teremhet, és ő egyáltalán nem akarja látni, mert eszébe juttatná a nászéj szakát.

- Majd máskor. Csak kenyeret kérek. Odakint fogyasztom el - amikor a lány elindult, hogy teljesítse kérését, Isabel még utána szólt: - Várjon! - összeszorított foggal mondta, s remélte, nem önti el pirosság az arcát: - Hol találom az öltözőszobát?

Annie bólintott, és egy kicsit sem tűnt zavartnak. Isabel viszont két ember helyett is zavarban érezte magát.

- Asszonyom, nem talált éjjeliedényt a...

Hangja elakadt, amikor meglátta Isabel arckifejezését, aki hirtelen olyan szavakat mondott ki, melyeket nem kellett volna.

- Bolton és én nem érezzük jól magunkat együtt. Főleg azóta, hogy a nászéjszaka... befejezetlen maradt.

Annie nagyra nyitotta a szemét, majd dadogva beszélni kezdett.

- Bo-bocsásson meg, asszonyom. Értem. Kövessen.

Percekkel később Isabel a kandalló előtt járkált fel-alá, szemét pedig végig a lépcsőkön tartotta.

Hirtelen jött az ötlet, nem is maradt elég ideje, hogy alaposan végiggondolja. De ennek ellenére tökéletes volt a terv. Bolton egész háztartása tudni fogja, hogy még arra sem képes, hogy együtt háljon a feleségével. Azt kívánta, bárcsak láthatná a férfi arcát, amikor meghallja a pletykát. És ha magára vonja a haragját, még több oka lesz majd védekezni.

10. fejezet

Amikor Annie visszatért a konyhából, egy jól megtömött bőrtarisznya és egy ivóserleg volt nála. Isabel szó nélkül vette át tőle, majd félszegen ácsorgott, amikor a szolgáló meghajolt előtte. A folyosón, ahonnét Annie jött, két fejőlány sugdolózott és kuncogott fejét összedugva. Isabelt ijedtség töltötte el.

- Ha bármire szüksége van, asszonyom, csak küldjön értem - mondta Annie. - Hozhatok egy köpenyt? Csípős a szél ma reggel.

Isabel megrázta a fejét, és kimenekült a bejárati ajtón keresztül. A kápolnában közben véget ért a mise, s az ajtón beszélgető és nevetgélő emberek özönlöttek a szabadba. Hamarosan észrevették Isabelt. Furcsa csend áradt szét köztük, mint egy kő által keltett hullámok a tavon. Isabel érezte, hogy a belőlük áradó hűvösség körbeveszi,, és próbálta elhitetni magával, hogy nem érdekli. Hamarosan úgyis megtudják, hogy uruk nem is igazi férfi. Egy igazi férfi magáévá tette volna, és így pecsételte volna meg egyesülésüket. De közben végig ott motoszkált a fejében a kérdés: kit akar most meggyőzni - őket, vagy saját magát?

Összeszűkült szemmel nézett rájuk, lesétált a lépcsőn, és a belső udvar felé tartott. A tömeg szétvált, mintha nem akarná, hogy Isabel érintse. Még a gyermekek is rémülten kapaszkodtak anyjuk kötényébe. Isabel gyomra émelygett a feszültségtől. Magasabb volt mindnyájuknál, talán néhány férfit kivéve, és már elfelejtette, hogy az ismeretlenek általában úgy néznek rá, mint egy természetellenes szörnyetegre.

Belépett a homályba borult istállóba, és megkönnyebbült, hogy nem kell tovább elviselnie a férfiak és nők pillantását. A lovak boldogan fogadták tőle a paskolást és az üdvözlő szavakat. Megtalálta, amelyiken lovagolni szeretett volna, és elkezdte felcsatolni rá a nyerget.

- A-asszonyom? - recsegett közvetlenül mögötte egy rekedt hang.

Isabel a válla fölött hátranézett az istállófiúra, aki talán a derekáig ért, és sapkáját a kezében gyömöszölve figyelte tátott szájjal a nőt. Egész testében remegett.

- Ez a ló az uraságé.
- Ezek szerint az enyém is, nem?

Nem akarta, hogy ilyen hűvös legyen a hangja. A fiú hátratántorodott, és izgatottságában majdnem darabokra tépte a sapkáját. Hogyan beszéljen az ember egy halálra rémült gyerekkel? A fiú megfordult, és eliszkolt, mielőtt Isabel megtalálta volna a megfelelő szavakat.

Újra a ló felé fordult. A boldogtalanság szinte fojtogatta. Amikor mély köhögést hallott maga mögött, hirtelen megfordult, kezével a derekához kapott, de újra hiába: a kardja nem volt ott. Az állás ajtajában egy idős, durván szőtt gyapjúruhába öltözött férfi állt.

- Sajnálom, asszonyom, de azt parancsolták, hogy ma nem kaphat lovat.

A rémület egyre feljebb kúszott Isabel torkában, s ettől szavai végét mérgesen elharapta.

- Maga kicsoda?
- Baxter, asszonyom, a lovász - mondta a férfi lesütött szemmel. - Bocsásson meg, asszonyom, de parancsot kaptam.

Isabel közelebb lépett, de a férfi nem hátrált.

- És ki adta a parancsot?
- Lord Bolton, asszonyom.

Isabel az állás sarkába hajította a nyerget, de forrongó dühét ez sem csillapította. Elviharzott a lehajtott fejű férfi mellett, ki a belső udvarra. A csirkék csipegettek előtte, kutyák eredtek a nyomába, de ő nem törődött semmivel. Hogy merészel Bolton az útjába állni? Hát nem ő a kastély úrnője? Újra lángra lobbanó bosszúvágya elnyomta rémületét. A férfi még rosszabbat érdemel.

Nagy léptekkel haladt a kapu felé. Megy, ha mennie kell. Hallani akarta már az erdő csendjét maga körül, hogy elfelejtse, mi történt vele. Két őr lépett elé, kényelmetlenül toporogtak, és nem mertek ránézni.

- Mit jelentsen ez? - kérdezte halkan Isabel.
- Az úr parancsa, kis... asszonyom.

Az őr füle bíborszínbe fordult.

Isabel szemét a méreg homályosította el, miközben hátat fordított a kapunak. A falak mintha össze akarták volna préselni. Fuldoklott. Átfurakodott egy csoport pletykáló asszonyon, hallotta sikoltásukat, de nem törődött velük. Megtalálta az egyik saroktorony bejáratát, bement, meglepve ezzel a két bent őrt álló katonát. Mielőtt felállhattak volna, ő már felfelé tartott a falba vájt csigalépcsőn. Nem figyelt a mögötte felhangzó kiáltásokra, s a fokokat kettesével szedve jutott fel az oromzatra. A falhoz lépett, karját a kemény kőnek támasztotta, nagyokat szippantott a hideg, reggeli levegőből, s próbálta leküzdeni elhagyatottságát. A táj terült el előtte, az erdő, a kanyargó folyó, és a távolban a domboldali legelők.

Ez a szabadság már nem az övé. Most már Bolton foglya, aki azt tehet vele, amit akar, és senki sem ellenkezhet vele. Zihálva vette a levegőt, és gyermekkora óta először érzett égető könnyeket. Arcát a tenyerébe temette.

Miközben James lejött a reggelihez, kedélyes mosolyt erőltetett az arcára, hogy leplezze gyötrő fáradtságát. Isabelt sehol sem látta, de biztosan nem mehetett messzire. Viszonozta lovagjai "Jó reggelt!" köszöntését, és arra gondolt, a felesége most vajon miben mesterkedik. Egyedül foglalt helyet az emelvényen, és a zabkására meredt, amit egy kipirult szolgáló tett elé. Amikor enni kezdett, Galway ült le vele szemben.

- Mylord - mondta a parancsnok egy főhajtással.
- Galway - viszonozta James -, velem reggelizel?
- Már reggeliztem, mylord - felelte Galway.

James halkan evett, és közben várta, hogy Galway milyen hírekkel szolgál. Végül így szólt:

- Akarsz mondani valamit?
- A feleséged az oromzaton van, uram.

James bólintott, majd egy darab kenyeret tört magának.

- Amíg nincs nála kötél, semmi probléma.
- Fel akart nyergelni egy lovat.

James elmosolyodott.

- Gondolom, nem ujjongott, amikor meghallotta a parancsomat.
- Nem, uram. Ki akart menni a kapun.
- Á! Ilyen elszánt lenne?
- Most az oromzaton van, és csak nézelődik.

James kortyolt egyet a söröskupából.

- Te mit tennél a helyemben, Galway? Idővel majd belenyugszik abba, hogy férjnél van.
- Nem hiszem, hogy alázatosan fogja tűrni, mylord.

James lassú mozdulattal tette le a kést, és kezdte kényelmetlenül érezni magát.

- Mit akarsz ezzel mondani?
- Hallottam... hallottam a szóbeszédet, mylord, a szolgálólányoktól, még az ifjabb, bátrabb lovagoktól is.

James egyre feszültebben figyelt.

- Folytasd.
- A feleséged mondott valamit az egyik lánynak, aki továbbadta egy másiknak, és így tovább. Az úrnő azt mondta... hogy nem teljesítetted a kötelességed - mondta kényelmetlenül fészkelődve az egyébként komoly Galway.

Jamest fájdalmas megaláztatás kezdte marcangolni.

- Nem hazugság - mondta fáradtan. - A lány halálra rémült. Nem akartam magam ráerőltetni.

Galway döbbenten nézett rá.

- Egy ilyen nő fél tőled?

James vállat vont.

- Én megértelek, uram, de van, aki nem fog hinni neked.
- Akkor még nem voltak házasok - felelte James hűvösen. Ideges mozdulattal túrt a hajába.

- Bocsáss meg, Galway, nem rád haragszom. Nehéz türelemmel elviselni Isabelt. Fogalmam sincs, hogyan bánjak vele. Semmit sem tudok róla, ezért téged szeretnélek elküldeni a Mansfield kastélyba. Tudj meg mindent Isabelről és a viszályról. Mondd meg a gondnokának, hogy mostantól én irányítom az ő birtokait is.

Galway felállt.

- Most rögtön indulok, mylord, és holnapra' már a kastélyban is leszek.

- Tölts el ott néhány napot. Mindenre kiterjedő beszámolóra van szükségem - James felemelte a kezét, mielőtt a parancsnok elindult volna. - Még egy dolog. Engedd ki a társát a pincéből, és hozd elém.

- És mi legyen Lady Boltonnal?

Még mindig furcsán hangzott, hogy a Fekete Angyalt az ő családi nevén emlegették. Mintha azt is ellopta volna.

- Ne háborgassátok. Nem hiszem, hogy leugrana - már mozgásba hozta az új tervét, és nem akarta elmulasztani a hatást.

Galway meghajolt, és távozott. James a reggelijére pillantott, de nem volt már étvágya. Ó, a nő ezúttal jól döntött. Az egész birtok azt gondolja, nem tudott együtt hálni a feleségével. A lovagjai ostobának tartják majd.

A Fekete Angyal társa hamarosan megérkezett. Rendetlen és piszkos volt, vad tekintettel figyelte Boltont. Ijedten kapkodta ide-oda a szemét.

- Mit tett vele? - rontott rá Jamesre, aki nagyot sóhajtott.

- Hát senki sem mondta el magának? Üljön le, és egyen valamit. Mindent elmesélek.

- Börtönbe záratta? - kérdezte nyersen a fiú, miközben egy őr az asztalhoz kísérte.

- Szerinte igen - intett oda James egy szolgálót, aki egy tál meleg vizet vitt az asztalhoz. - Mossa meg az arcát és a kezét, és engedje meg, hogy elmondjam a jó híreket.

- Hol?

- Tudja, hogyan kell mosakodni, vagy hívjak segítséget?

A fiú teljes magasságában kihúzta magát, de még így sem közelítette meg az Angyal méreteit.

De talán még nőhet egy-két centit. Mellkasa már olyan széles és izmos volt, mint egy meglett férfié, és a nőhöz való hűségét James szimpatikusnak találta. A fiú lerázta magáról az őr kezét.

- Megmosakszom és leülök, ha megígéri, hogy megmagyarázza, mi történt Lady Isabellel.

- A szavamat adom.

Néhány perccel később a fiú már Jamesszel szemben ült, olyan tisztán, ahogy azt egy tál víz lehetővé teszi, az őrök pedig visszavonultak a vastag ajtó mellé. Gőzölgő zabkását tettek elé, és, bár vágyakozva nézett rá, mégis Jamesre emelte tekintetét.

- Hol van az úrnőm?

- Itt van, velem - mondta James mély levegőt véve, és egyenesen a kölyök szemébe nézett. - A király parancsára tegnap összeházasodtunk.

A fiú az asztalra csapott, és felpattant.

- Miféle hazugság ez? Hol van Isabel? - kiáltotta, és szemével vadul pásztázta a termet. James megragadta a fiú egyik ingujját.

- Üljön le, és tiszteljen meg azzal, hogy végighallgat. Különben sem vétettem önnek semmit, de maga elkövetett ellenem egy s mást.

A kölyök vonakodva leült.

- Ha igazat mond, sokkal nagyobb bűnt követett el nálam.

- Azt hiszi, én feleségül akartam venni? Úgy gondolja, összeillő pár vagyunk?

A fiú arca hamuszürke színbe fordult.

- Biztosan...

- Dühöngött? - próbálta meg kitalálni a gondolatát James.

- Hogyan viselkedett?

- Úgy érti, az után, hogy visszaadta a késemet?

A fiú nagyra nyitotta a szemét.

- Természetesen hozzám jött feleségül. Vagy úgy is dönthetett volna, hogy egy életen át a király börtönében senyved?

A fiú válla összeesett.

- Tehát minden, ami az övé...
- Most már az enyém. Beleértve magát is.

A fiú beleharapott az ajkába, de egy szót sem szólt. James a szomorú arcba nézett, és sóhajtott.

- Egye meg a reggelit, aztán beszélgetünk.

A fiú legyőzötten emelte szájához az első kanál zabkását. Egyre gyorsabban habzsolta az ételt, és Jamesnek úgy tűnt, mintha legalább egy hete nem kapott volna enni.

- Elárulja végre a nevét? - kérdezte James.

A fiú két falat sajt között bökte ki.

- William Desmond.
- Ismerhetem az édesapját?
- Andrew Desmond báró.
- Ugye Mansfieldben nevelték fel?

William bólintott.

- Amikor Lord Mansfield elhunyt, ön miért nem tért haza?

William lassan, a tányérra szegezett szemmel tette le kanalát. Tétovázni látszott, James pedig türelmesen várakozott.

- Hogy hagyhattam volna el őt, uram? - suttogta végül, s barna tekintetét felemelte. - Tudtam, hogy valami kétségbeesett lépésre szánta el magát, és valakinek meg kellett védenie. Soha senki sem védelmezte. James sóhajtott.

- Mesélne nekem az apjáról?
- Nem, uram. Azt Lady Isabelnek kell elmondania.

William zord hallgatásba merült, nyilvánvalóan a büntetést várta.

- Szeretne hazatérni? - kérdezte tőle James.
- És hagyjam őt itt, barátok nélkül?

Ez egy intelligens fickó - gondolta elismerően James.

- Rendben van. Itt is befejezheti a neveltetését. Üzenetet küldök a családjának. És mivel minden vagyonomat visszakaptam, illetve senki sem sérült meg súlyosan, a kis kalandját nem említem meg a szüleinek.
- Nem kell visszatérnem a börtönbe? - kérdezte hitetlenül a fiú.
- Csak akkor, ha okot ad rá. Előbb el kell döntenem, érdemes-e arra, hogy az embereimmel együtt képezzék ki. Kötelességét mostantól az istállókban teljesíti. Fejezze be a reggelit, aztán bemutatom a lovásznak.
- Beszélhetnék előbb Lady Isabellel? Ébren van már? - William elpirult, és félrefordult. James fáradtan mosolygott.
- Nem bántottam őt, kölyök. És biztos vagyok benne, hogy mindent meg fogsz tudni. Még nem békült ki a házassággal, ezért jobb, ha most békén hagyjuk. Miután elvégezted a dolgod, beszélhetsz vele. Lekísérlek az istállóba, és bemutatlak Baxternek.

Isabel látta, hogy Williamet kikísérik a börtönből, és most megkönnyebbülten látta, hogy Bolton az istálló felé vezeti a fiút. Lesietett a toronyból, átvágott a belső udvaron, és Williamet az egyik állásban találta, takarítás közben. Egy pillanatig figyelte, s megbántva érezte magát, hogy egy báró fiának ilyen alantas munkát kell végeznie.

William felnézett, s barna szeméből olyan melegség sugárzott, hogy Isabel lelke megnyugodott.

- Asszonyom - mondta, miközben előre jött és kinyújtotta a karját Isabel felé. Megállt, megtörölte a kezét nadrágjában, majd megragadta a nő kezét. - Aggódtam érted!

Isabel maga is meglepődött, amikor előrehajolt, és megcsókolta William arcát. A fiú elvörösödött.

- William, sajnálom, hogy nem engedtek el már tegnap. Bolton elmesélte az okát?

A fiú bólintott.

- A házasságra gondolsz?
- Igen, ha annak nevezhetjük.
- Isabel, sajnálom, hogy ez lett a terveidből. Miért ragaszkodott a király ehhez az esküvőhöz?
- Ajándékot csinált belőlem - mondta gúnyosan -, hálából nemes szolgájának, Boltonnak.
- Ó! - emelgette William a vasvillát lesütött szemmel.
- Nem volt más választásom - folytatta Isabel.

A fiú meglepődött:

- Tudom, asszonyom. Miért is kételkednék?
- Mert magam sem tudom elképzelni, miért mentem bele.
- Ha szembeszegültél volna a királlyal, mindent elveszítettél volna.
- Ezt Bolton mondta neked?
- Nem, Lady Isabel - felelte türelmesen William.

Isabel sóhajtott, és egy pillanatig feszült csend telepedett közéjük. William végül megköszörülte a torkát, és alig hallható hangon megszólalt.

- Isabel, bántott?

A nő bőre lángra gyúlt, de nem fordult félre.

- Gondoskodtam arról, hogy minden szolga megtudja, hogy nem hálta el a nászéjszakát.

William eltátotta a száját.

- Hazudtál?
- Ez nem hazugság.

William lassan becsukta a száját, majd elgondolkodva ráncolta a homlokát.

- Akkor miért...
- Elég legyen - szólalt meg Isabel határozottan. - Miért kell az istállót takarítanod?
- Itt kezdem a szolgálatomat.
- Képes vagy itt maradni? - bolond reménykedés csengett a nő hangjában. William mosolygott.
- Igen, Isabel, itt maradok. Nem hagyhatlak egyedül.
- De egy báró fia - az istállóban?
- Hálás vagyok érte. Haza is küldhetett volna megszégyenülten. Hiszen loptam tőle.
- Azt én tettem, nem te. Erről még beszélek vele - Isabel újra vádolni kezdte magát, amiért volt olyan ostoba, és engedte, hogy William vele tartson. Nem mostanában fog elmúlni a bűntudata.
- Asszonyom, be kell fejeznem a feladatomat. De még egy utolsó dolog... légy óvatos. Ez a... szóbeszéd, amit elterjesztettél, csak feldühíti a grófot.
- És meg is alázza - tette hozzá élvezettel Isabel.
- Igen, de egy megalázott férfi nem fog sok megértést tanúsítani az új felesége iránt.
- Megértés? - kiáltotta a nő. - Mikor mutatott irányomban megértést?

William lapátolni kezdte a trágyát.

- Azt hiszem, több megértéssel volt hozzád tegnap éjszaka, mint bármely férfi a világon.

Isabel sarkon fordult, és kiment az istállóból.

James a reggel hátralévő részét a gondnokával töltötte, végignézték a számlakönyveket, és próbálták kitalálni, hol jönne legjobban a meglelt hozomány. Nem akart Isabelre gondolni, de egy szolgáló rendre tájékoztatta, hogy az istállóban tett látogatás után újra az oromzatra ment.

James úgy érezte, ha még egy elvörösödő, viháncoló szolgálóval beszélnie kell, méregbe gurulva fogja megvédeni lovagias viselkedését. Mit gondol most a nép? Hogy egy olyan nőre erőlteti majd magát, aki még belenyugodni sem képes a házasságba?

Visszafogta magát, és nem szolgált válasszal a nyilvánvaló kérdésekre. Ebédkor katonák és szolgák hada özönlött a nagyterembe. Isabel is belépett, oldalán William Desmonddal. Megpróbált egy távol eső asztalnál leülni, de James a sajátjához kísértette.

- Mellettem van a helye, asszonyom - mondta szigorúan, Amikor William meghajolt, és elfordult, hozzátette: - Ülj ide, Desmond. Úgy látszik, a feleségem kedveli a társaságod.

Senki más nem csatlakozott hozzájuk, de James ezen nem lepődött meg. Ki is akarna egy pletyka terjesztő feleség és csalódott férje mellé ülni? De hirtelen felbukkant Carstairs atya, és helyet foglalt

James bal oldalán, miután fejbólintással üdvözölte Isabelt. A nő mindnyájuknak hátat fordítva beszélgetett a fegyvernökével. James sóhajtva fogott az első fogáshoz.

Néhány feszült pillanatig figyelte Isabelt, aki úgy evett, mintha éheztették volna. Aztán érezte, hogy Carstairs atya érinti meg a karját.

- Lord Bolton, mondhatok valami... tapintatlan dolgot? - kérdezte az atya, hangját suttogóra fogva. James összeszorította a fogát, és úgy érezte, az étel kőként üli meg a gyomrát.
- Miről van szó, Atyám?
- Fiam, olyan szóbeszédeket hallok, melyek nyugtalanítanak.

James forgatni kezdte a szemét. Hát már a pap sem törődik azzal, hogy kegyes volt egy nőhöz? Érezte, hogy elvörösödik az arca, és magán érezte a többi ember alattomos tekintetét.

- Aggódom, hogy törvényes-e ez a házasság, fiam. Talán...

Mielőtt a pap egy szót is szólhatott volna, James hatalmasat csapott az asztalra. A teremben azonnal néma csend lett, mintha arra vártak volna, hogy uruk előadja a mentségét.

- Elég ebből! - kiáltotta, és dübörgő hangját visszaverték a falak. - Hát olyan borzalmas nagy bűn az, hogy tiszteletben tartom a feleségem félelmeit? Vessünk már véget ennek a komédiának!

11. fejezet

Isabel olyan hirtelen pattant fel, hogy széke hangos csattanással dőlt a padlóra. Ő nem ezt akarta!

- Ne olyan hevesen, nagyszájú asszony!

Bolton megragadta a zekéje nyakát. Isabel megtántorodott, és szorosan a férfi karjában találta magát. Férje erősen tartotta, de ő vadul küszködött. Mintha bolondokházába került volna, amikor meghallotta a lovagok, szolgálók és utazók kirobbanó hahotáját.

- Hát persze, hogy megcsókollak - mondta hangosan. - De ennél többet is ígérek.

Egyik karjával magához szorította a nőt, a másikkal megragadta az állat, és magához húzta a száját. Isabel meg akarta harapni, de a férfi könnyedén szétfeszítette az ajkát és nyelvét a szájába préselte. Mielőtt bármit tehetett volna, a férfi már véget is vetett a csóknak és diadalmas vigyorral nézett rá.

Aztán minden a feje tetejére állt, mert James lehajolt és átvetette Isabelt a vállán. A levegő kipréselődött a nő tüdejéből, szeme előtt a férfi színes nadrágjának hátsóját látta. Feljebb emelkedett, és próbálta megütni.

- Ugyan már, Angyal - mondta Bolton -, tudom, hogy mennyire égsz már a vágytól. Már igyekszem is a hálószobánkba.

A nevetés szinte bántotta Isabel fülét, a sérelemtől égett az arca. Hogyan fordíthatta ellene a saját bosszúját? Bolton elindult, majd hirtelen megállt.

- Ülj le, William - mondta hűvösen.

Isabel megpróbálta megfigyelni, mi is történik, de nem sikerült neki. A fegyvernökének nem szabad újra közbeavatkoznia és veszélybe sodornia a saját biztonságát.

- De Lord Bolton... .
- Tanuld meg, hol a helyed, kölyök!

William bizonyára félreállt, mert James újra elindult, kettesével szedte a lépcsőfokokat. A kacagás szerencsére elhalkult, amikor a folyosóhoz értek.

Isabel hallotta, ahogy férje kinyitja az ajtót, majd a következő pillanatban már az ágyon fekve találta magát. Amikor talpra ugrott, a férfi becsapta az ajtót, aztán újra meglökte őt úgy, hogy visszaesett az ágyra.

- Ezt akarta, nem? - kérdezte Bolton, miközben egyre közelebb ment hozzá, és sötéten, mérgesen magasodott fölé. - Mindenkit biztosított arról, hogy úriember vagyok, hogy le kelljen feküdnöm magával!
- Nem! -kiáltotta Isabel, és megpróbált felülni. A férfi az ágyra lökte, és leszorította.
- Úgy tűnik, nagyon elégedetlen az elmúlt éjszakával.
- Nem vagyok az!
- Akkor mi másért terjesztené a pletykákat?

Isabel már szólásra nyitotta a száját, de végül egy torz mosolyra húzta. Mit is mondhatna? Hogy meg akarta alázni Jamest a népe előtt? Hiszen ezt már jól tudja. Egyszerűen csak játszadozik az érzéseivel, melyek már amúgy is darabokban hevernek. Mit akar vajon a férfi? Bolton hátrébb húzódott.

- Vegye le a ruháját!

Isabel felült, gyomra idegesen összerándult.

- Nem.
- Vegye le a ruháját!

James hangja egyre mélyebbé vált, s Isabel megremegett tőle. Szeme kék tűzzel lángolt, és szinte megperzselte a nőt. Csak nem a félelem talált magának utat, s kerítette hatalmába az idegeit? Nem, ez nem történhet meg.

Felállt az ágyról, de ebben a pillanatban a férfi egész súlyával rávetette magát, s mindketten visszadőltek. Isabel küzdött, megpróbálta félrelökni a férfi kezét, de érezte, hogy ruháján egyre jobban kilazulnák a szalagok, és kezd lecsúszni a testén. Ingjéből egyre több vált láthatóvá. A férfi nyugodt volt és elszánt, Isabel pedig minden önuralmát elvesztette. Hiszen nem csak küzdött a férfi ellen, de lelke mélyén azt kívánta, hogy tegye magáévá, és ő újra élvezhesse a csókját.

Érezte, hogy James keze az ingje alá csúszik.

Amikor a férfi keze a nadrágjától szabadította meg, Isabel zihálva hagyta abba a vergődést. Mi értelme? - gondolta, és sötét kétségbeesés öntötte el. Hiszen most már a férfi tulajdona, akkor teszi magáévá, amikor csak kedve tartja. Szorosan becsukta a szemét, elfordította a fejét, és tenyerét a mellkasára szorította. Bolton egy pillanatig nem mozdult.

- Angyal? - suttogta, és lehelte csiklandozta a nő arcát.

Isabel nem nézett rá, magának sem akarta beismerni, hogy vére lángolni kezdett a hangja hallatán. Érezte, hogy felemeli a jobb kezét. Megmerevedett, de nem tiltakozott. James a tenyeréhez szorította az ajkát. Isabel nagyra nyitotta a szemét, és a férfira meredt, közben érezte, hogy a borostás arc végigsöpör a bőrén. A férfi szeme le volt hunyva, sötét haja a homlokába hullott. Míg Isabel levegőért kapkodott, James a másik tenyerét kezdte csókolni, s egy másodperccel később már a nő kisujja a szájában volt.

Isabel teste összerándult a különös érzéstől, ami végigsöpört rajta. A férfi kinyitotta a szemét, aztán oldalra feszítette a nő mindkét karját, és az arcuk összeért. Isabel pillantása á férfi ajkára esett, és azon gondolkodott, vajon megcsókolja-e. De James a szeme sarkához nyomta az ajkát.

- Mit csinál? - kérdezte suttogva Isabel.
- Csssss.

James végigcsókolta az arcát, az állat, nyelvét a nyak apró mélyedésébe fúrta. Megszaglászta a füle tövét, s hajának tiszta illata megcsapta Isabelt, aki észrevette, hogy már nem is kell leszorítani a kezét, hiszen nem is képes megmozdítani azokat. Egészen elmerült az érzésben, hogy a férfi teste az ő testéhez préselődik.

A férfi ajka ekkor lejjebb vándorolt, fogai közé szorította az ing nyakát, és húzni kezdte. Isabel lélegzetvisszafojtva figyelte, hogyan bukkan ki melle a ruha rejtekéből. Szégyenkeznie kellett volna meztelensége és a sebhelyei miatt, de a férfi csodáló tekintete gátat vetett ennek. Meglepve figyelte, hogy mellbimbói megkeményednek. Megmozdult, de amikor csípőjük egymáshoz ért, olyan kellemes érzés töltötte el, hogy azonnal megállt, mert félt attól, hogy az ellenség örömöt okozzon neki.

Hibát követnek el, meg kell állítania a férfit. De ekkor az ing még lejjebb csúszott, Isabelt lágy sóhajra késztetve. Most már a hasa és a köldöke is láthatóvá vált. Csupasz karja szabaddá lett, de nem tudta, mit kezdjen vele. Megdöbbent azon, hogy szeretné megérinteni a férfit, hogy végig szeretné húzni kezét a széles mellkason - s inkább szorosan megmarkolta a lepedőt. Nem értette a saját érzéseit, hogy miért gyötrődött, és hogyan tud Bolton egyetlen érintéssel ilyen édes kínt okozni neki.

Isabel teste megmerevedett, miután minden ruha lekerült róla. James a padlón térdelt, teljesen fel volt öltözve, kezét a nő combján nyugtatta, és a meztelenségét nézte. Isabel torka összeszorult. Az ő testét nem szokták férfiak figyelni. Izmos volt a kardforgatástól, olyan izmai voltak, melyek más nőknek nem. Nem tudta, mit gondoljon Bolton csodálatáról, nem tudta, mit gondoljon saját testéről.

Aztán a férfi feljebb csúsztatta kezét a combján, és minden gondolat elszállt a fejéből. A férfi ujja gyengéd köröket írt le a combja tövében, és Isabelen remegés futott át. Szorosan összezárta lábát. James torkából mély nevetés tört fel.

Hirtelen felmászott az ágyra, s a nő fölé térdelt. Lehajolt, és Isabel érezte, hogy végigsöpör testén a haja, mielőtt nyelvét a köldökébe mélyeszti. Minden kis porcikája életre kelt, amikor James végigcsókolta a bordáit, s nyelvével a melle felé közelített. Alig kapott levegőt, s nem érdekelte, hogy a férfi a tekintetét kutatta, és mindent kiolvashatott a szeméből. Feje ide-oda hánykolódott, s alig tudta elnyomni vágyakozó nyöszörgését. De hát mit is akar tulajdonképpen? Miféle vágyat ébresztett benne a férfi, amit azelőtt soha nem érzett? James forró lehelete egy pillanatig perzselte, majd egyik mellbimbóját a szájába vette.

Isabel hangosan nyögött, teste megfeszült, amikor az öröm mélyen beléhasított. Csak arra vágyott, hogy a férfi csípőjét a sajátján érezze, és hogy az ajka soha ne fejezze be, amit csinál. De a férfi felemelkedett, és most a mellét kezdte nyalogatni, miközben a másikat az ujjaival cirógatta, gyengéden dörzsölte a mellbimbót.

- Kérem! - hallatszott Isabel zihálása. Nem tudta, miért is könyörög, csak annyit tudott, hogy egész teste rángatózni fog, ha a férfi nem folytatja. Öröme egyre növekedett, s minden gondolatát elsöpörte.

James tovább játszadozott a mellén, s eközben keze a nő hasán és combjain lefelé csúszott. Szétfeszítette az összezárt térdeket, és Isabel hagyta magát. Úgy látszott, jól tudja, mit akar a nő teste,

tudta, hogyan sodorja őt vad vágyakozásba. Isabel azt akarta, hogy a férfi keze érintse a testét. Hiszen alig vágyott másra, mióta James megcsókolta.

Elméjében érzések hadakoztak a férfi hajának, kemény tenyerének érintésére. Ujja Isabel nedves húsába hatolt, és ő nagyot nyögött.

- Nyugalom - mormolta James, és tovább simogatta a rejtett testrészt.

Aztán olyan helyen érintette meg Isabelt, hogy annak elakadt a lélegzete. Teste megfeszült, és hangosan felkiáltott. James az egyik combjával szorította le a csípőjét, s közben egyre gyorsabban nyalogatta Isabel mellbimbóit. Ujjával köröket írt le a nő testén, aki úgy érezte, a világ darabokra hullik körülötte, s ő az izgalomtól remegve marad magára.

Lassan tért csak magához, nem akarta elveszteni ezt a megelégedett érzést. Kinyitotta a szemét, és látta, hogy Bolton már kiegyenesedett. Kezével lassan simogatta a combjai közét, és Isabel minden érintésére megremegett. Félig lehunyt szempillák mögül figyelte a férfit, és arra várt, mi lesz a következő lépés.

Aztán James felemelkedett, és kisétált a szobából.

Isabel döbbenten nézte a becsukott ajtót, majd meztelen, kiterített testét. Mellén halvány vörös foltokat látott. Mit tett? Hagyta, hogy uralkodjon rajta az ellensége. Tulajdonképpen minden nyögésével azért könyörgött neki, hogy tegye boldoggá. És ő maga a diadalon kívül semmit sem érzett. Visszataszító lehet Bolton számára, ha még ezt az aktust sem volt képes befejezni. Hiszen ez a férfi még a jegyesét is az ágyába tudta kényszeríteni!

Miért nem harcolt ellene? Hová lett a büszkesége és az elszántsága? Ezúttal Bolton győzött.

Zokogás rázta meg a vállát, és hatalmas nyögés kíséretében tört elő belőle. Arcát a párnába temette, és sírt.

James, miután becsukta maga mögött az ajtót, a falnak tántorodott, és arcát a kemény, hideg kőhöz nyomta. Teste feszes volt a megtartóztatástól és a gyötrelemtől, de mégsem bánta meg tettét. Elcsábította a feleségét, de közben rájött, hogy a nőnek fogalma sincs az ilyen élvezetekről. Milyen vadállat lehetett az, aki elvette a szüzességét?

Talán ugyanolyan ember volt, mint az apja, aki megtagadtatta vele női mivoltát, és gyilkost faragott belőle. Hát persze, hogy nem ismerte az ilyen élvezeteket. Egyáltalán nem élvez semmit. Sohasem mosolyog, csak azt a diadalmas vigyort ismeri.

James felemelte a fejét, hallgatózott, aztán megfordult, és az ajtónak támaszkodott. Isabel sírt. James hirtelen szánalmat érzett a nő elveszett gyermekkora miatt, és a megzavart fiatal nő miatt, akiről mostantól neki kell gondoskodnia. De mégsem ment vissza a szobába. Visszatért a nagyterembe, népe trágár örömére, és a gondolathoz, hogy mostantól boldog házasember. Tulajdonképpen semmi sem változott. Élete színjáték, melyet most Isabel jelenléte tett még nehezebbé. És abban sem reménykedett, hogy a nő elfelejtette a bosszút. Sőt talán még erősebb is lett az elhatározása.

Isabel könnyei végül felszáradtak, és kimászott Bolton ágyából. Lehet, hogy ezt a csatát elvesztette, de Bolton nagyon naiv, ha azt hiszi, hogy legyőzte. Nem akart meglapulni a szobában, mint egy alárendelt feleség. Mérgesen nézett a ruháira, főleg tönkretett nadrágjára.

Ekkor halk kopogtatást hallott, megállt a szoba közepén, és imádkozott, hogy ne a férje legyen az.

- Lady Isabel? - szólalt meg Annie.

Isabel kiengedte a visszatartott levegőt, és megkereste gyorsan az ingjét. Felvette, és szólt a lánynak, hogy beléphet. Annie mosolyogva ment be, mintha mi sem történt volna, mintha asszonya nem félmeztelenül ácsorogna a szoba közepén fényes nappal.

- Asszonyom, Lord Bolton küldött, hogy segítsek átöltözni a vacsorához. Biztosan találok egy ruhát, amit átalakíthatok önnek.

- Köszönöm, Annie, de nem szükséges. Igaz, hogy ki kell mosni a ruháimat, és a nadrágom már... nincs igazán hordható állapotban, de nem akarok úgy öltözködni, hogy az kielégítse Boltont. Egy másik zekére, és talán még egy zubbonyra van szükségem.

A lány összeharapta az ajkát. -De asszonyom...

- Megígérem, nem árulom el, hogy te segítettél nekem.

- Nem erről van szó. Csak nem tudom, kinek a ruhája illene önre.
- Ó! - bólintott Isabel elgondolkodva. - Tegye meg, amit tud. De amire a legégetőbb szükségem van, az egy nadrág - mondta, s szemét végigjáratta a szobában található fiókokon és szekrényeken. - Ezek biztosan nem mind Bolton ruhái.
- Ó, nem, asszonyom. Az öltözőszoba a szomszédos, ettől balra található szoba - mondta ideges bólintással Annie, és kiiszkolt á szobából.

Isabel egy pillanatig elmélkedett az új híren, majd egy terv kezdett kialakulni a fejében. Óvatosan kinyitotta az ajtót, megleste állnak-e őrök a folyosón, aztán a szomszédos szobába surrant. A zománcozott ablak elég fényt engedett át ahhoz, hogy lássa a négy falon körbefutó fogasokat, melyeken több ruha lógott, mint amennyit Isabel eddig életében összesen látott. Legalább húsz szekrényt látott maga előtt. Ez az ember oda lehet az öltözködésért, gondolta megvetően. Talált egy másik fekete zekét, mely rövidebb volt a sajátjánál. Felvett egy finom szövésű, fehér inget, egy fekete nadrágot, aztán a zekét, ami jól kiemelte kerek csípőjét. Majdnem eltakarta, aztán jobban belegondolt. Mindenki tudja, hogy nő. Nincs már rejtenivalója, és ezzel csak még jobban feldühítené Boltont.

Visszament a hálószobába, ahol már Annie várt rá. A lány tágra nyílt szemmel a ruhájára meredt, de nem szólt semmit.

- Találtam egy nadrágot, amit egy alacsonyabb férfira szabtak- mondta, s Isabel felé nyújtott egy fekete szövetcsomót.

Isabel levette Bolton nagyméretű nadrágját, majd felhúzta a másikat, s a helyére igazította a ruhája alatt. Ezután a csizmájába lépett.

- Készen vagyok.
- Asszonyom - mondta Annie, miközben felvett egy hajkefét -, engedje meg, hogy rendbe tegyem a haját.
- Nem!
- Elég kócos lett. Kérem, üljön le.

Isabel vonakodva ült le egy kis asztalhoz, és a lány fésülni kezdte a haját. A fel-le mozgó hajkefe megnyugtató érzéssel töltötte el. Fejét a karjára hajtotta, szemét lehunyta és felejteni próbált.

- Még senki sem fésülte önt ezelőtt? - kérdezte halkan Annie.

Isabel gondolkodás nélkül válaszolt.

- Nem emlékszem. Az édesanyám még kiskoromban meghalt.

Miközben Annie a haját fésülte, Isabel érezte, hogy egyre csökken a feszültség, amelyet eddig érzett.

- Hátrakössem a haját, asszonyom?
- Talán később - felelt Isabel sóhajtva, majd felállt az asztal mellől.

Annie hátrahajtotta a fejét, hogy a szemébe tudjon nézni.

- Asszonyom, megengedi, hogy mondjak valamit?

Isabel óvatosan bólintott.

- Jó élete lenne itt.

Isabel elfordult, és az ajtó felé indult.

- Kérem, adjon nekünk... adjon neki egy esélyt. Ezt nem így kell elintézni.

Isabel a válla fölött szólt vissza:

- Bolton nem érdemel még egy esélyt.

12. fejezet

James az emelvényen ült, arcán kényszeredett mosollyal, és úgy tett, mintha élvezné a lantos játékát. Még mindig nagyon csalódott és dühös volt pillanatnyi gyengesége miatt. Miért nem tette magáévá Isabelt, ha egyszer a nő hajlandónak mutatkozott?

A harmadik kupa sört hajtotta fel, együtt tapsolt a többi jelenlévővel, majd türelmetlenül várta az ételt. Észre sem vette Isabel haragos tekintetű fegyvernökét.

Váratlanul csend szállt a teremre, és James azonnal tudta, hogy a Fekete Angyal nem olyan nő, aki elbújik a problémái elől. A lépcsőn jött lefelé, és az ő egyik zekéjét viselte, hogy az ördög vinné el. Valiban kicsit bő volt, de jól látszott benne a nő csábító csípője. Amikor oldalra fordult, jól látta háta ívét is.

James szája azon nyomban kiszáradt, és még több sört kellett innia. Igyekezett emlékeztetni magát arra, hogy a nő ellene szegült. Ellopta a ruháját, hencegett benne a sokaság előtt, és úgy tett, mintha férfi lenne, egyedül a vállára omló fekete haj árulta el. Oldalán kést viselt - James övébe fűzve.

És nemrég még zokogott.

James elhessegette magától a gondolatot, és figyelte amint Isabel a kandalló felé tart. Ott megállt, kezét a csípőjén nyugtatta, és úgy méregette a termet, mintha a sajátja lett volna. James érezte, hogy szája legszívesebben mosolyra rándulna. Isabel bátorságához kétség sem férhet.

Azt pedig kétségbe vonta, hogy bárkinek is elmesélné, hogy nem hálták el a nászéjszakát. Már-már azt kívánta, bár tenné meg. Ez legalább bármilyen fordulatot hozhatna a délután történtek után.

A lantos szava elakadt, amikor meglátta, ki is a kastély úrnője. James mosolya elhalványult. Itt az új történet a lantos számára, amit szerte az országban énekelhet majd. Sóhajtva bólintott a gondnoka felé, és kezdetét vette az étkezés. James csak annyit kívánt, bár véget érne már az este - de azután? Vonuljon vissza a hálószobába a feleségével, aki kiabált, amikor örömet akart szerezni neki? James gyanította, hogy még soha nem érzett örömet életében. Érezte, hogy lehangoltság telepszik rá, csak bámulta az első fogást, és azon tűnődött, hozzákezdjen-e.

Isabel nem küzdött ilyen gondokkal. Még James előtt az asztalhoz ért, leült, és várakozóan pislogott a konyha felé. Intett Williamnak, hogy csatlakozzon hozzájuk, de amikor a fiú éppen leülni készült, James szigorúan rápillantott, és megrázta a fejét. William megállt, mentegetőzve nézett Isabelre, és elment, hogy más helyet keressen magának. Isabel dühösen pillantott Jamesre.

- William a fegyvernököm, és egy báró fia - mondta. - Nem étkezhet együtt a köznéppel.
- Jobb lesz, ha hozzászokik ehhez, Angyal. Hosszú ideig tart, amíg bebizonyítja nekem, hogy ennél többre érdemes.

Isabel hangos csattanással tette le a kését.

- Az én hibám, hogy ide került. Büntess meg engem helyette.
- Azt hittem, ez már megtörtént délután.

James meglepődve látta, hogy lassan pirosság önti el Isabel arcát. De tekintetét nem fordította el.

- Igen, az megpróbáltatás volt - mondta hűvösen, mintha akkor nem kiáltott volna örömében.
- Szerintem akkor nem annak gondolta.
- Nagyon jól tudok hazudni.

Isabel talált egy kanalat a kenyérszeletelő deszka mellett, és enni kezdte a levesét. Szürcsölve. James irtózatos dühbe gurult. Hazugságnak nevezte? És most itt szürcsöli mellette a levest, és összecsepegteti vele az egyik legjobb zekéjét? Amikor Isabel újra a szájához emelte a kanalat, így szólt hozzá:

- Megismételjem, milyen hangokat adott ki, miközben hazudott?

A kanál megakadt Isabel állában, és a leves fele végigfolyt az állán. A fenébe! Még egy pecsét a ruhán. De megérte.

Isabel lecsapta a kanalat, és keze fejével törölgetni kezdte a száját. James arca megvonaglott.

- Miféle játékot játszol, Bolton?

A teremben beszélgetők hangja elnémult. Isabel folytatta.

- Hangosan mondjam ki, hogy nem tudtál kielégíteni?

James hallotta, hogy a teremben mindenki egyszerre kap levegő után. Felállt, és Isabel fölé hajolt.

- Nem elégítettelek ki? - kiabálta. - Az elragadtatott sikolyaidat még a faluban is hallották!

Isabel talpra szökkent, arca csak néhány centire volt Bolton arcától.

- A fájdalom sikolyait az ügyetlenséged miatt!

Erősen ziháltak egymás arcába, fogukat mérgesen vicsorították egymásra. Aztán egyetlen hang hallatszott a terem vége felől: Carstairs atya hangja.

- Gyermekeim, talán inkább a saját szobátokban...

- Atyám, ne prédikáljon - mondta neki James, de hideg tekintetét le sem vette Isabelről. - Elsősorban a maga javaslata juttatott ide minket.

James már véget akart vetni az egész jelenetnek. Attól félt, ha túl soká hergeli Isabelt, ki fogja kotyogni, hogy megint nem hálták el a nászt. Még mindig az járt a fejében, milyen férfiakkal lehetett dolga a nőnek, és ő mennyire hasonlított hozzájuk. Az ördögbe is, nem így képzelte az életet a feleségével. Egy lépést hátrált, és Isabelre pillantott.

- Ülj le, és fejezd be az evést.

- Lehet, hogy a feleséged vagyok, de azt teszek, amit... - Isabel tekintete egy tál szeletelt szarvashúst követett. - De meg kell tartanom az erőnlétemet.

Visszaült a székére, és nem is figyelt Jamesre, aki egy fintorral az arcán helyet foglalt, és kését a húsba vágta. Tehát ilyen lesz ezentúl az élete! A nap még csak egyszer kelt fel és nyugodott le, de ő már egyszer meghátrált a felesége elől.

Csendben ettek, egyedül az asztalfőn, miközben körülöttük mindenki élénk beszélgetésbe elegyedett, és élvezte egymás társaságát. Megfagyott kettejük közt a levegő a bizalmatlanságtól és a keserűségtől. Az étkezés vége felé Isabel váratlanul megszólalt.

- Miért zárták be előttem a kapukat tegnap?

A nő állán még mindig a leves cseppjei éktelenkedtek, és James majdnem az ingje ujjával törölte le.

- Egy napja vagyunk házasok, és már azt akarod, hogy bízzam benned?

- Mi mást akarsz még tőlem? Mindent elvettél, beleértve a népemet, a birtokaimat... és a szabadságomat is.

James a fejét rázta.

- Nem hiszem, hogy nem akarsz valami ostobaságot tenni a nevetséges elszántságodban, hogy megalázz.

- Nevetséges? - nézett rá a nő hűvös élvezettel.

Most dühösnek kellene lennie, de ehelyett a nő ajkának vonalát figyelte, és szerette volna megcsókolni. Mi volt az a nőben, ami elfeledtette vele, milyennek kell lennie egy igazi nőnek?

- A próbálkozásaim aligha nevetségesek - mondta Isabel. - Működnek, nem? Mondd azt, hogy nem aláz meg a házasságunk, hogy én nem alázlak meg. Ismerd el, hogy nem ilyen feleséget akartál.

James fintorgott:

- És te azt vártad, hogy egy Bolton vegyen feleségül?

Látta, hogy az önelégült kifejezés eltűnik Isabel arcáról. Egy utolsó csapást mért rá.

- Áruld el nekem: vajon mit szólna az apád a vejéhez? - folytatta.

Isabel megragadta a kését, de James lefogta a kezét.

- Ugyan, Angyal, hiszen kölcsönös a dolog - szólalt meg. - Én megaláztalak téged, te megaláztál engem. Nem mondhatnánk azt, hogy egálban vagyunk, és nem köthetnénk békét?

- Soha! - Isabel felpattant, kését egy darab disznóhúsba szúrta, és a kandallóhoz ment, hogy ott egye meg. - Továbbra is a foglyod vagyok? - kérdezte hangosan.

- Mindenképpen.

Szeme szikrát szórt James felé, miközben a húst a rágta.

A férfi sóhajtott. Nem kellett volna megemlíteni az apját. De kíváncsisága nőttön-nőtt. Bárcsak azt mondta volna Galway-nek, hogy azonnal térjen vissza. Miféle család alkothatott egy ilyen szörnyeteget? És neki mi dolga van vele?

James szinte minden este táncolt, énekelt vagy kártyázott, de házassága második estéjén úgy érezte, az emberek elhúzódnak tőle. A lantos lehangoló éneke egy viszonzatlan szerelemről szólt. Isabel szoborként állt a kandalló előtt, terpeszbe tett lábbal, kezével a csípőjén, és mindenkire fintorgott, aki

arra vette útját. Mindenki, Jamest is beleértve, kényelmetlenül érezte magát miatta, és érezhetően rövidebb lett miatta az aznapi este. Néhányan hevenyészett ágyat készítettek maguknak szalmazsákból a padlón, de a legtöbben elmentek, és nyugovóra tértek. Köztük William is, aki megkapta James saját kisszobáját.

Bolton felállt.

- Mindenkit elijesztettél - mondta fáradtan. - Büszke vagy magadra?

Egy pillanatig őszinte meglepetést árult el Isabel arca.

- Nem tettem semmi ijesztőt.

- Nem is kellett. A puszta jelenléted elegendő volt - öntötte ki dühét James, és a felesége felé indult. - Mit gondolsz, hogyan éreznek valaki iránt, aki kirabolt minket, és most az úrnőjük?

Látta, hogy Isabel összeszorítja a fogát.

- Én nem akartam az úrnőjük lenni.

- De mégis így esett - mondta James, s közben végigmérte Isabelt. - Menj fel a hálóba.

- Nem. Saját szobát akarok - nézett szembe, dacosan a férfival.

- Ugye nem kell megint a vállamon felcipelnem téged? Még a végén megsérülök - eszébe jutott, milyen zavarban volt tegnap este a nő botrányos viselkedése és kifinomultságának hiánya miatt. - Ne aggódj. Nem teszek veled semmi olyat, ami miatt sikítoznod kellene.

Az ördögbe, megint nem tudott parancsolni a nyelvének.

- Rendben van - mondta higgadtan Isabel, és úgy tűnt, mintha azt várná, hogy a férfi borzalmas átkokat szórjon rá dühében. Megfordult, a lépcsők felé indult, gúnyosan fordítva a férfi felé alig fedett hátát. James felhajtott még egy kupa sört, mielőtt utána indult.

A hálószobát temérdek gyertya világította meg, éppen ahogy James szerette. Meleg volt odabent, és békesség is lett volna, de a szoba közepén Isabel állt, majdnem teljesen meztelenül -csak James egyik ingjét viselte. Megfordult, és látta, hogy James becsukja maga mögött az ajtót. Tekintetüket le nem véve egymásról, Isabel higgadt nyugalommal egy takarót tekert a teste köré, és leült a padlóra. Az oldalára dőlt, szemben a tűzzel, hosszú lába kilátszott a takaró alól. James láthatta a lábfejét és a formás lábikrát.

Káromkodva vágta ki a szoba ajtaját és rontott ki rajta, mielőtt azon kapta volna magát, hogy könyörög a nőnek. A nagyterembe rohant, onnan pedig a belső udvarba. Az ősz illatát érezte a levegőben, és már a lehelete is látszott. Talán az idő megfagyasztja ezt a vad vágyat.

De James rövid időn belül már csak a hideget érzékelte, és még soha nem volt ennyire tudatában annak, hogy magányos. Megmászta az oromzatot, lecsutakolta a lovakat, de több okot már nem sikerült találnia, ami távol tarthatta volna a hálószobától.

Már jóval elmúlt éjfél, amikor visszatért a szobába, ahol Isabelt álomba merülve találta a padlón. Levetkőzött, ágyba bújt, és onnét figyelte a nőt. Újra a fülében visszhangzottak az öröm kiáltásai. Eszébe jutott a nedves forróság Isabel combjai közt, és maga a gondolat, hogy a nőbe temetkezzen, fájdalmat okozott neki. De megállította a tudat, hogy képes lenne ugyan elcsábítani, de szabad akaratából soha nem adná oda magát. És ő nem akarta, hogy ez a házasság ilyen legyen. És már azt sem tudta, hogy egyáltalán mit akar.

Isabel a reggeli fény ragyogására ébredt. Megmerevedett fekhelyén, majd lassan elfordította a fejét. Az ágy üresen állt. Bolton már előtte felébredt és elment. Egy pillantást vetett csupasz lábára, és megremegett. Vajon a férfi figyelte, miközben aludt? Azt biztosan észrevette volna, ha megérinti. Kényelmetlenül érezte magát, ha a férfi kezének érintésére gondolt. Álomba merülve még lehetetlenebb uralkodnia az érzésein.

Még mindig képtelen volt elhinni, hogy a férfi ilyen érzéseket váltott ki belőle az előző napon. Még csak fel sem merült benne, hogy a szeretkezés lehet ilyen... kellemes. Persze tudta, hogy itt többről van szó, de most jött rá, hogy miért hajlandók terhesnek maradni a lányok olyan férfiaktól, akik el sem akarják venni őket. Elfelejteni a gyötrelmes életet, ha csak egy rövid időre is: ez hihetetlenül csábító volt.

De Isabel nem ostoba, buta liba. Ő tudja, hogy Bolton milyen ember. Semmit sem tesz ok nélkül. Ezúttal felkészülten fogja várni. Most, hogy tudja, mire számítson, nem engedheti, hogy még egyszer ilyen érzések uralkodjanak el rajta - bármit is tesz a férfi. Például a... kardozásra fog gondolni.

Talpra állt, majd döbbenten megmerevedett. Az ágyon egy mélyvörös színű, arannyal szegélyezett ruhát látott, olyat, amilyet annak a bárónak az ostoba lányai szívesen viselnének. Isabel elfintorodott. Mit hisz ez a Bolton - hogy egy darab ruhától majd meggondolja magát? Egyszer vagy kétszer már viselt női ruhát, de kényelmetlenül érezte magát, és az alsó része is túlságosan védtelenül maradt. Hogyan lehet egy ilyen ruhában kényelmesen lovagolni?

Saját, kitisztított ruháját megtalálta az egyik fogason. Annie megint figyelmes volt, de Isabel ettől csak kényelmetlenül érezte magát. Hogyan hálálhatja meg neki a szívességeket? Aztán eszébe jutott, hogy Annie csupán egy szolgáló. De mégis... Isabelnek még soha nem volt barátja, egy olyan nő, aki csak azért volt kedves vele, mert a barátja. Ha lenne ilyen ember, talán nem erezné olyan magányosnak magát.

Lassan lement a lépcsőn a nagyterembe. Néhány szolga még megfordult utána, de úgy tűnt, kezd megszokott alakká válni. Ezúttal nem bámulták olyan hosszan, és közömbösen fordultak újra a saját dolguk felé. Isabel rájött, hogy nem hallotta meg a misére hívó harangszót. Kilépett a belső udvarra, és gyorsan elment a kápolna mellett, mert nem akart összefutni Boltonnal.

Szeretett volna megint felnyergelni egy lovat, de ismét megtagadták tőle. Megint ki akart menni a kapun, de ezt sem tehette meg. Fogát csikorgatva tért vissza a nagyterembe, hogy elfogyassza reggeli kenyerét és sörét. Boltonnak a színét sem látta.

Miközben leszedték az asztalokat, Isabel a helyén ült, és úgy érezte, hogy üresség keríti hatalmába. Mit kellene tennie? Arra képezték ki, hogy egyszer harctudását a Boltonok ellen használja fel. De a Fekete Angyal napja leáldozott. Még most is azt tervezte, hogy tönkreteszi Bolton életét, de ez oly sok időt rabolna el tőle. Mi egy feleség dolga?

Sóhajtva emelkedett fel az asztal mellől. Már nem volt olyan elszánt. Kiment a nagyteremből a belső udvarra. A Bolton kastély egyetlen nagy fallal rendelkezett, mely elég erős volt ahhoz, hogy megvédjen számos épületet - a kaszárnyát és a fegyverraktárat, a mosodát és a konyhát, a raktárakat és a kocsiszínt. A kápolnának gyönyörű ólomüvegből volt az ablaka, amilyet azelőtt még soha nem látott. Mindent összevetve, Bolton gazdagabb volt, mint azt Isabel elképzelte. A férfi szerint ő is gazdag örökösnőnek számított. Az apjának is ekkora vagyona volt, és csak halmozta, ahelyett, hogy a népe jólétéről gondoskodott volna? Nyugtalanító gondolat volt. Ő vajon megtehetné azt a népéért, amit Bolton megtett a sajátjáért? Hiszen boldogok és kényelemben élnek. Vajon Bolton költene-e az ő falvaira, vagy csak kihasználná az ott élő népet, csak azért, mert Isabel az úrnőjük?

Isabel gondolatokba merülve kerülte meg a kastélyt, majd hirtelen örömmel sóhajtott fel. A vívótérre jutott. Végre hallhatta az annyira szeretett bajvívás hangjait - a fém csengését, miközben a férfiak gyakorlatoztak, a nyereg bőrének nyikorgását, amikor egy lovas lándzsájával a bábu felé rohan. Az megpördült és hátba vágta a lovagot, s aki látta, mind hahotára fakadt, Isabelt is beleértve.

Amikor a férfiak megfordultak, és észrevették, jókedvük azonnal lelohadt. Isabel hallotta a suttogást, és látta, hogy megmarkolják kardjukat. Megértette ezeket az embereket. Legyőzte őket, elmenekült előlük, és ezt nem fogják egyhamar elfelejteni. De azt nem tilthatták meg neki, hogy figyelje őket. Az egész délelőttöt ott töltötte. Lábujjhegyen állva játszotta el magában, hogyan hárítana el egy-egy kardcsapást. Az íjászok a célba lövést gyakorolták, és bár lenyűgözték tudásukkal, Isabel tudta, hogy sokkal jobb náluk. De hogyan kérhetne engedélyt, hogy ő is gyakorolhasson? Rögtön Boltonhoz mennének, aki újra megtiltaná neki, hogy valami kedvére valót csináljon. Nagyon jártas volt a saját bosszújának eszközeiben.

Isabel egyedül ebédelt, mert Bolton még mindig nem tért vissza. Nem érdeklődött a gondnoktól a holléte felől, és Galway-t sem látta aznap. Nyugtalan volt, s amikor visszament a vívótérre és mindenki egy emberként fordult felé, úgy érezte, nem bír ki még egy tétlen másodpercet. Elsétált a lovagok mellett, befordult a sarkon, s egy növényekkel benőtt kertbe jutott, ahol egyetlen ívelt kapu állta útját. Kíváncsian lépett be rajta.

Isabel látott már olyan kertet, ahol betakarították a télire valót, de ez a kert más volt. Csak dísznövényeket fedezett fel, és néhány gyümölcsfát. Miféle célt szolgálhat egy ilyen kert? Folytatta útját, mígnem egyszer csak a hatalmas fal magasodott fölé. Kúszónövények tekeredtek a fakapukra, és alagutat alkottak. Nyáron biztosan elrejtene egy embert, de most csupasz volt és elhagyatott. Isabel beljebb bújt, és talált egy padot, ahová leülhetett.

Odabent minden nagyon nyugalmas volt. Távolról hallotta a kastély zaját: a kovács püfölte az üllőt, a kutyák ugattak, a szolgák nevetgéltek. És itt nem figyelték kíváncsi szemek, sötét és haragos tekintetek. Nekidőlt a falnak, és elképzelte, milyen lehet a kastély tisztelt úrnőjeként sétálgatni a kertben, milyen lehet, amikor tudja a mindennapi teendőit, és beleillik az itteni életbe. Ismeretlen érzés kaparászta a torkát. Nem ismert semmit a gyűlöleten és a bosszún kívül, és nem látott kiutat ebből - de nem is akart.

Mérgesen pattant fel, végigment a folyosón, kisietett a kertből, és elszáguldott a vívótér mellett. Egy lovas éppen akkor hagyta el a kaput. Három másik lovas követte - azok a katonák, akik segédkeztek az elfogásukban. Tenyerét nem kellett napellenzőként a szeme elé tartania, hogy kiderítse, ki a vezetőjük. - Asszonyom.

Bolton hangjától megremegett, de azonnal átkozta is magát ezért a gyengeségért. A férfi leszállt a nyeregből, és felé tartott. A sötét óriás megfogta a ló gyeplőit, a három katona pedig továbblovagolt. Ő felvont szemöldökkel nézett rájuk, s felöltötte a legmegbocsátóbb arckifejezését. A férfiak meglepődve néztek egymásra, bár ketten közülük mosolyogtak, az óriás pedig jót mulatott. Isabel utánuk fordult, miközben ők bementek az istállóba.

- Jössz vacsorázni a férjeddel, Isabel? - kérdezte Bolton nyugodt hangon. - Vagy egész nap a katonákat figyeljük?

Isabel megfordult, és ránézett. James öltözete most is kifogástalan volt, és tökéletesen alkalmatlan a harchoz. De Isabel kezdte azt hinni, hogy Bolton félrevezeti az embereket az öltözködésével és a modorával. Remek harcos volt, hiszen a vívásban legyőzte őt. De miért igyekezett másnak feltüntetni magát?

- Nincs több katona, tehát engem vizslatsz? - kérdezte James.

Mosolya pökhendi volt, de Isabelt nem tévesztette meg. A férfi most hűvösen mérte végig.

- Azt nézek, amit akarok - válaszolt Isabel, és elment mellette.

James megragadta a karját. Isabel megállt, először a férfi kezére nézett, majd az arcába tekintett.

- Vacsoraidő van - mondta James. - Csatlakozol hozzám, és elmeséled, hogyan tölti a napját a kastély úrnője.

Isabel szűk szemmel méregette a férfit. A magassága és az ereje még mindig megrémítette. Néha-néha kiment a fejéből, milyen jól bánik Bolton a fegyverrel, amikor eszébe jutott, hogy gyengéden is képes simogatni.

- Nincs semmi mondanivalóm - felelte Isabel higgadtan, s lerázta magáról a férfi kezét.

- De enni azért szeretnél?

Isabel megfordult, elindult, s magában tudta, hogy Jamesnek igaza van az étvágyát illetően. Miért is tagadná meg magától az ételt? Úgy érezte, újabb lehetőség kínálkozott, s ez a nap reményekkel kecsegtetett.

13. fejezet

James a feleségét figyelte, aki előtte lépdelt a kastély irányába. Bár a nő, utasítását figyelmen kívül hagyva, megint férfiruhát viselt, el kellett ismernie, hogy így sokkal könnyebb tanulmányozni a női testet. Számos csábítása alkalmával próbálta elképzelni, mit rejthetnek a terjedelmes szoknyák. De legtöbbször csalódnia kellett, amikor felfedte a rejtélyt.

De Isabel esetében nem ez történt. Felöltözve vagy ruhátlanul, csípője és lába csábítóan festett. Mozgalmas életet élt, és teste egyenes izomzata csak kiemelte csípője kerekségét. És most, hogy egy alig derékig érő zekét és inget viselt, a látványtól bármelyik férfi térdre esne és könyörögne.

James még időben összeszedte magát. Aligha fog könyörögni játszmájuk •eme szakaszában. Kettejük közül Isabel jár közelebb ehhez. Követte feleségét a nagyterembe, s közben kinyújtotta a kezét, és megérintette Isabel fenekét. A nő hirtelen megfordult, arrébb lökte a férfi kezét, mely a kőfalba ütközött.

- Mit tapogatsz? - kérdezte.

James nem vette észre az őket bámuló embereket.

- Ha ilyen ruhát viselsz, ennek teszed ki magad. És nem csak engem ingerelsz fel vele.
- Azt akarod mondani, hogy olyan neveletlenek az embereid, hogy képesek lennének megtámadni az uruk feleségét?
- Ó, tehát élvezed, hogy a vagyontárgyaim egyike lehetsz?

Isabel fagyos tekintettel nézett rá, és most már gyorsabban folytatta útját a lépcsőn felfelé. James a sarkában loholt, s szinte csalódást érzett, amikor a nő kinyitotta a bejárati ajtót, és a kellemes látvány már nem tárult elé.

Észrevette, hogy Isabelnek az eszébe sem jut, hogy az asztal végénél foglaljon helyet. Az emelvény felé tartott, leült és várta, hogy megérkezzen az étel. James helyet foglalt mellette, s ebben a pillanatban az egyik szolgálólány egy tál meleg vizet és két törülközőt helyezett eléjük. James köszönetképpen bólintott neki. Isabel zavarodottan pislogott.

- Ezt meg kell innunk? - kérdezte végül.

James felkacagott.

- Nem, kedvesem, kezet kell mosni benne.

Gondold azt, hogy egy kis kád van előtted.

- De nem vagyok piszkos.

James feltűrte az ingujját, a vízbe merítette a kezét, és hagyta, hogy a meleg elűzze a fáradtságot a karjából.

- Egész nap a hálószobában üldögéltél?
- Nem - felelte Isabel sértődötten.
- Akkor piszkos vagy. Mosakodj meg!

Isabel lázadozva harapta össze a száját, de végül megadta magát. A vízbe mártotta a kezét, összedörzsölte, kivette, majd az oldala mellett rázni kezdte. James nagyot sóhajtott.

- Olyan vagy, mint egy szárítkozó kutya.

Isabel összeszűkült szemmel nagy levegőt vett, hogy válaszoljon, de a férfi megelőzte. Mindkét kezét az egyik törülközőbe csavarta, és szorosan tartotta.

- Miután megmosakodtunk, így szárítkozunk - mormolta halkan, s gyengéden dörzsölte Isabel kezét. Nevetve nézte, amikor Isabel visszarántotta és az ölébe tette már tiszta kezét.

Felszolgálták az első fogást, és ő próbált nem a feleségére nézni. Túl gyorsan evett, túl sok ételt tett egyszerre a szájába, és nem a megfelelő módon használta a kanalat és a kést. Szégyent vallana vele az udvarban, és mi lenne, ha vendégeket hívna!

- Nem fogsz éhen halni, Angyal. Lassíts le.

Isabel a szeme sarkából rápillantott, majd folytatta az evést.

- És miért nem vetted fel azt a gyönyörű ruhát, amit az ágyra tettem?

Isabel letépett egy darab fehér kenyeret, a szájába tömte, és úgy válaszolt.

- Nem hordok női ruhát.

Legalábbis, mintha ezt mondta volna. Nehéz volt teli szájjal beszélni. James megvárta, amíg lenyeli a következő falatot, majd azt mondta:

- Előbb-utóbb amúgy is fel kell venned, tehát jobb lesz, ha hozzászoksz.

Isabel letépett még egy darab kenyeret.

- Naiv vagy, ha így gondolod, Bolton. A női ruhák nevetségesen szűkek, és én nem akarok összepréselődni.

- Hamarosan úgyis kényelmetlenül érzed majd magad. Például, ha már várandós leszel az örökösömmel.

Isabel nagyot nyelt, majd végigmérte a férfit.

- Még nem bizonyítottad, hogy képes vagy örököst nemzeni.

James közelebb hajolt, és a nő fülébe suttogott.

- Provokálsz, Angyal?

Isabel hajának finom szappanillata volt. James döbbenten tapasztalta, hogy tetszik neki. Szerette volna megcsókolni a fülét, a nyakát. De ehelyett összeszorított foggal kérdezte:

- És mit csináltál ma, asszony?

- Semmit. Fogoly vagyok, nem emlékszel?

- Már elárultad, hogy nem a szobában ültél, és nem a visszatérésemre vártál. - Isabel felhorkant.

- Tehát mit csináltál?

- Minden lépésemről be kell számolnom neked? Nincs magánéletem?

- Nincs.

Isabel folytatta az evést, és nem figyelt Jamesre.

- Lássuk csak - mormolta a férfi, Isabelt méregetve. - Meglátogattad Williamet.

- Nem. Ő a kötelességét végzi. Nem akarom még gyötrelmesebbé tenni az életét.

- Tehát már panaszkodik is a fiú.

Isabel összevont szemöldökkel nézett rá.

- Természetesen, nem. William becsületes ember. Én csupán... találgattam.

James hozzáhajolt, és halkan ezt mondta:

- A legtöbb ember nem gyűlöli az itteni életet, Angyal. És a legtöbbjüket úgy hívtam meg.

Abban a pillanatban, ahogy kiejtette száján a kegyetlen szavakat, James már meg is bánta azokat. Kordában kellene tartania a dühét, és a nő kihívásait kellene csak büntetni vele. Amikor Isabel válla megmerevedett a szavaira, amikor letette kését és kiegyenesedett, James borzalmas bűntudatot érzett. És ettől még dühösebb lett.

Hogy merészel Isabel ilyen érzéseket kiváltani belőle? Természetesen őt nem hívta meg, és nem is akarta feleségül venni. Ez a nő vadember, tolvaj, és nem szabad hagynia, hogy ennyire befolyásolja.

Amikor Isabel a tűzhöz vonult tányérjával a kezében, James nem akadályozta meg. Minél távolabb vannak egymástól, annál jobb.

Isabel felbosszantotta, ezért érezte magát olyan szerencsétlennek, ezért nem tudott egy falast sem enni. Szinte megkönnyebbült, amikor katonája, Wiggins, közeledett az emelvényhez.

- Uram, feltarthatlak egy pillanatra?

- Természetesen. Ülj le - mondta James, és kihúzta a bal oldalán álló széket. Wiggins szeme elkerekedett.

- Az égre kérlek, uram, ne. Nem lenne illendő.

- Ó! - huppant vissza a székébe James. - Mit akarsz tőlem?

- Csak... bocsáss meg, uram, de véletlenül meghallottam, miről beszélgetsz az úrnővel. Én, természetesen, senkinek nem mondom el, mit hallottam.

- Elég hangosan beszél ahhoz, hogy az egész terem meghallja, Wiggins - mondta keserűen James. - Már mindenki hallotta.

- Ó, akkor elárulhatom, hogy ma nagyon nyugtalan volt az úrnő, de nem okozott semmi gondot.

- És miért kell tudnom ezt?

- Nos, uram, azt hiszem, tudnod kell, csodálatraméltóan viselkedett ma. Biztosan nehéz lehet tétlenül figyelni.

James tekintete folyton Isabelre vándorolt, aki a teremnek hátat fordítva állt.

- Figyelni? De mit? - kérdezte, de csak fél füllel hallgatta Wigginst.
- Majdnem az egész délelőttöt a vívótéren töltötte, Lord Bolton.

Erre már James is felkapta a fejét.

- Ugye nem azt akarod mondani, hogy kardot vett a kezébe?
- Az istenért, dehogyis, uram! Csak... figyelt.

James sejtette, mit érezhették az emberei, amikor foglyuk úgy figyelte őket, mint egy vadászsólyom. Hát minden percben őrnek kellene rá vigyázni? Most már James is fogoly a saját kastélyában? Meg kellene tiltania neki, hogy a katonákat zavarja. Úgy kellene viselkednie, mint egy nőnek, mint egy feleségnek.

De közben rájött, hogy akkor a házban kellene tartania az asszonyt - és ki ügyelne ott rá? A katonák nem akarják maguk közt látni, a szolgák sem szívelik. A háztartásban dolgozó asszonyok számára sem hasznos. Egyedül Jamesnek van rá szüksége valami miatt, és ez a teste. Azt viszont kétségbe vonta, hogy a nő élete küldetésének tartaná, hogy az ágyban várja őt. Most kezdett rájönni, a nő mennyire összezavart mindent. És most ott áll a kandalló előtt, s megalázza őt minden adandó alkalommal, minden mozdulatával. Ezt nem lehet tovább tűrni harc nélkül.

- Isabel! - szólt neki hangosan, és felállt.

A beszélgetés zaja azonnal megszűnt a teremben. James próbálta nem észrevenni a várakozó kifejezést az arcokon, de miért is hibáztatná őket? Majd ő elszórakoztatja az embereket. Isabel lassan felé fordult, még mindig a vacsoráját rágta.

- Mint mindenki tudja - mondta -, ma egész nap távol voltam. Isabel, biztos vagyok benne, hogy nem felejtetted el megemlíteni, hogy ma még nem teljesítettem férji kötelességeimet.

James kárörvendően látta, hogy Isabel arca elvörösödik a megaláztatástól. Ételét a szőnyegre hajította, sötét szeme haragosan villant James felé.

- Vonuljunk vissza a hálószobánkba, Isabel.

És ekkor a nő olyasmit tett, amit James álmában sem gondolt volna. Azt hitte, kiabál majd vele vagy büszkén odamegy hozzá, de Isabel villámgyorsan az ajtónál termett. A két oldalon álló őrök bizonyára nem merték bántani uruk feleségét, mert hagyták, hogy kitárja az ajtót, és megszökjön. James átugrott az asztalon, és a nő után vetette magát, megkerülve a vihorászó szolgálókat. A lovagjai mind mosolyra fakadtak.

James tudta, hogy uralkodnia kellene magán, hogy a felesége azért menekül, mert fél tőle -mert látta a szemében a rémületet, mielőtt szaladni kezdett. Isten a tanú rá, hogy nem akarta, hogy a Fekete Angyal rettegjen tőle. Kirohant az ajtón, s tüdeje megtelt a kinti csípős, hideg levegővel. A holdat sötét felhők takarták el, de az udvaron és az oromzaton fáklyák lobogtak. A magas fal tetején egy katona előremutatott, és így kiáltott:

- Arra, uram!

James intett neki, és a kastély hátulja felé rohant, ahol a talaj lejteni kezdett. Megállt, mert tudta, hogy Isabel bárhol elrejtőzhetett. Újra egy katona jött a segítségére - ő a kert felé mutatott. James átugrott a törött kerítésen, és belépett a gyéren megvilágított ösvényre. Bokrok és fák sorjáztak itt, és azt is hihette volna, hogy egyedül van egy erdőben. De ez nem lett volna igaz. Hallotta, hogy valaki nagyon halkan lélegzik. Még beljebb hatolt a kertbe.

- Angyal - mormolta -, ennek semmi értelme.

Nincs menekvés egyikünk számára sem. Mikor fogadod már el?

- Soha!

Isabel teljes testtel a mellkasának ugrott, a földre döntötte, miközben a levegőt szinte kipréselte a tüdejéből. Levegő után kapkodott, amikor a nő ráült, és kést szegezett a torkának. Az arcát csak halványan tudta kivenni, de érezte, hogy a vad hajkorona súrolja az arcát. Erőt vett magán, hogy ne emelje fel a kezét. Isabel is zihálva vette a levegőt, de végtelennek tűnő másodpercekig semmit sem tett.

- Mire vársz? - kérdezte végül James. - Ugyanezt tettük nemrég, és ezért kellett összeházasodnunk.
- Megölhetnélek - sziszegte Isabel. - Már az első napon meg kellett volna tennem.
- Nem vagy gyilkos, apád bármennyire is szeretett volna azt faragni belőled.

- Nem merd még egyszer említeni őt! - kiáltott Isabel, és James könnyeket hallott a hangjában.
- Akkor mondd meg a nevét! Mesélned kell róla, hiszen úgy áll közénk, mintha még mindig élne. Áruld el, miért nevelt így téged!
- Hogy megszabadítsam a földet a Boltonok mocskától! - Isabel hangja most mélyebb és fenyegetőbb lett. James érezte, hogy közelebb hajol hozzá, érezte, hogy a hajtincsei csiklandozzák az arcát.
- Egy apa sem bánik így a lányával... és egyetlen anya sem engedi meg ezt.
- Az anyám már akkor halott volt számomra, mielőtt tényleg meghalt volna. És mit számít az, hogyan neveltek fel? Egyetlen férfi sem akar engem, mert olyan megaláztatást szenvedtünk el a Bolton családtól.
- Isabel, ez nem igaz - mondta James. Lassan kinyújtotta a kezét, és megfogta a nő derekát. - Te egy hihetetlenül gazdag nemes hölgy vagy. Púposnak kellene lenned ahhoz, hogy ne vessenek rád szemet.
- Köszönöm - felelte keserűen Isabel.
- Csak bizonyítani akarom az igazam. Az apád jól tudta, hogy bármikor férjhez adhatna. De ő inkább önző módon megtartott magának. Az nem számított, hogy nem vagy boldog, hogy csak eszköze vagy a bosszújának. Öreg, megkeseredett ember volt, aki kihasznált téged.
- Hagyd abba!

James elkapta a csuklóját, és kicsavarta a kést a kezéből. Félrelökte, és addig gurult, míg le nem szorította Isabel testét a fagyos fűre.

- Bármilyen furcsa módon is, de az apád szerzett neked férjet, Isabel. Nagy szégyen, hogy én vagyok az.

Isabel felemelte a csípőjét, hogy lelökje magáról a férfit. James hallotta a nő zihálását, érezte, hogy melle emelkedik a mellkasa alatt, és ettől újra elszabadultak a gondolatai. Olyan kényelmes volt Isabel csípőjén feküdni. Izgalma egyre nőtt, s csípőjét lassan a nőhöz préselte.

Lehajolt, de Isabel elfordította a fejét. Ajkát a nő arcához érintve mormolta:

- De van egy jó dolog is a házasságban, Angyal, és még csak félig tanítottalak meg rá.

Érezte, hogy Isabel remegni kezd, és a combjai közt érzett feszültség enged. Miért nem enged már a szenvedélynek, melyet oly jól kordában tartott eddig? Most is úgy kell kicsalogatnia belőle, ahogy ezelőtt tette? Aztán hirtelen futó léptek zaját hallotta. Felmordult.

- Uram? - Wiggins hangja volt.

Isabel mozdulatlanul feküdt, Bolton testének fenyegetését és ígéretét érezte a sajátján. Egy pillanat múlva Bolton legurult róla, s szinte csalódott volt emiatt. Nagyon mélyen tudta, hogy majdnem megadta magát a gyönyör emlékének, amelyben Bolton részesítette. De ez csak csapda, kéjes csapda, hogy elhallgattassa őt, hogy uralma alatt tartsa. Azt akarta, hogy behódoljon neki, de ő maga soha nem vesztette el az önuralmát. Újra eszébe jutottak az apjáról mondott kegyetlen szavak.

- Wiggins - mondta Bolton -, mit akarsz?
- Aggódni kezdtem, amikor nem tértél vissza, uram. Minden rendben van?

Isabel hallotta, hogy Bolton feláll, aztán őt is talpra állította. El akart futni, de James szorosan fogta a csuklóját, és nem engedte el.

- Jól vagyunk - felelte Bolton rekedt hangon. - Bemegyünk. Ezúttal Lady Bolton és én visszavonulunk.

Isabel lerázta a szorító kezet, és elindult. Amikor elérték a fáklyák által megvilágított nagy falat, minden szempár őket bámulta. Isabel túl későn vette észre, hogy a fű a ruhájukra tapadt. Úgy tűnt, mintha boldogan hancúroztak volna a földön. Összeszorított foggal felment a lépcsőn, végigment a folyosón Bolton szobájába. Annyi szoba állt üresen a kastélyban, miért nem kaphatott egyet? De mi értelme lenne szembeszállni Boltonnal? Csak ő inná meg a levét.

Isabel tehát újból ingre vetkőzött, és járkálni kezdett. Bolton nem jelent meg. Aggodalma rettegéssé vált, a rettegésből valami sokkal sötétebb érzés lett, amit cseppnyi izgalom is fűszerezett. Megpróbálta elfojtani, de bőre még most is bizsergett, ha a férfi ujjának érintésére gondolt. Hogyan csinálta? Honnét

tudta? Isabel megrázkódott, amikor a mellét cirógató férfi képe megjelent előtte. Nyögve kapta szeme elé a tenyerét. Mit tett vele Bolton? Miért nem tudja megőrizni a hidegvérét?

Az ajtó kinyílt, Isabel megmerevedett, de nem fordult hátra.

- Annie? - suttogta reménykedve.

- Megmondtam neki, hogy lefekhet - Bolton mély hangja visszhangzott a szobában és Isabel elméjében. - Ma este nem lesz szükséged rá.

Isabel megfordult, és a férfi szemébe nézett.

James az ajtónak támaszkodott, magas volt, elegáns és túlságosan is jóképű. A gyertyafény megvilágította sötét haját, és csillogott hófehér fogán. Mosolygott Isabelre. Aztán elindult felé, és lépésről lépésre megszabadult egy-egy ruhadarabjától. Isabel megpróbált uralkodni zihálásán, amikor meglátta a férfi izmos mellkasát. James kioldozta a nadrágját és az alsónadrágját, és a padlóra ejtette. Meztelenül és izgalomba jött férfiassággal állt a nő előtt, és úgy tűnt, nem törődik azzal, hogy Isabel bámulja.

Isabel szeretett volna azonnal megszabadulni ezektől a megnevezhetetlen érzésektől. De meg sem mozdult, remegve állt a szoba közepén, míg a férfi olyan közel nem ért, hogy érezte teste melegét. James kinyújtotta a kezét, Isabel mozdulni sem bírt, de a férfi csak egy takarót vett le a háta mögötti szekrényről. Majd sokatmondó mosollyal megfordult, és az ágyba feküdt.

- Hideg van ma este, Angyal. Szükséged lesz még néhány takaróra.

14. fejezet

Isabel mozdulatlanul állt, összeszorította az öklét, és arra gondolt, boldog lehet, hogy ma este nem kell élveznie Bolton figyelmességét. De a benne vibráló feszültség egyre nőtt, és a csalódottságtól kiáltani szeretett volna. Haragos volt, amiért ennyire vágyik a férfi érintésére, és mert szerette volna tudni, milyen örömökben lehet még része. Megelégedéssel töltötte el, hogy a férfit nem hagyta teljesen hidegen, és bár megvetette őt, mégis láthatóan kívánja a testét.

De türtőztette magát. Miért? Hogy bizonyítsa, sokkal jobb nála, hogy ő tud uralkodni magán, ha Isabelről van szó? Tulajdonképpen nem más számára, mint egy tolvaj, valaki, akinek a börtönben lenne a helye.

Vajon mikor jut el odáig, hogy elveszítse az önuralmát? És ő vajon akar-e szenvedni a kis háború megnyerésének következményeitől? Akkor védekezhetne azzal, hogy őt is az ágyába kényszerítette, mint a jegyesét.

Isabel arca lángba borult a zavarodottságtól és az izgalomtól. Nem, ilyen döntést nem hozhat. Nem tudhatja, hogy Bolton elmegy-e ilyen messzire. Vajon megtorlást venne rajta és bántaná - vagy talán Williamen bosszulná meg? Vállalhat-e ekkora kockázatot a győzelme érdekében?

De talán mégis van mód, hogy próbára tegye Bolton elhatározását. Előbb, a kertben, mielőtt Wiggins közbelépett volna, azt hitte, James tovább megy. Isabel elszégyellte magát. Hogyan kelthet benne a foglyul ejtője ilyen érzéseket? A saját kezébe kell vennie a házasság irányítását.

- Bolton - szólalt meg.

Nem válaszolt senki, s Isabel már azt gondolta, elaludt.

- Tessék?
- Szeretném megtanulni, hogyan kell használni a kádat.

Hallotta, hogy James felül, látta, hogy a tűz és a gyertyák fénye játszik a bőrén és sötét haján. Nagyot nyelt.

- Fürdeni akarsz? - kérdezte hitetlenkedve James.
- Igen.
- Ilyen későn? - emelte fel a hangját a férfi.
- Igen - Isabel erőt vett magán, hogy hangja tisztának és nemtörődömnek hangozzék. Nem volt túl nyugodt, amikor hallotta, hogy a férfi kiszáll az ágyból. Férfiassága még mindig nem húzódott vissza. Isabel gyomrában egyre jobban szétterjedt a meleg, s melle már sajgott a fájdalomtól. Miért lesz nyugtalan már a férfi puszta látványától is? Miért kellett ilyen őrült tervet kiagyalnia, hogy ki gúnyolja?
- Ne gondold, Isabel, hogy ilyen könnyen behódolok az akaratodnak - mondta James, s közelebb ment hozzá.

Isabel legszívesebben elmenekült volna, de mégis a helyén maradt.

- De a békesség kedvéért... és hogy jó illatú feleségem legyen, most az egyszer megmutatom.

Isabel az ajkába harapott, amikor James a kád fölé hajolt. Alig hallott valamit abból, amit a csövekről és a tetőn található víztartályokról mondott. Csak a férfit látta, és elképzelte, hogy megérinti. Hogy képes ilyen nyugodtan beszélni, amikor Isabel ennyire zavarban van a meztelenségétől? Elfordította a fejét, lehunyta a szemét, és megpróbált nem a ruhátlan férfira gondolni.

Bolton már harmadszor szólította a nevén, amikor felé fordult, és a férfi ott állt közvetlenül mellette. Isabel arcába meredt, és magassága megint meglepte a nőt, nőiesnek, törékenynek, majdnem gyengének érezte magát mellette.

- Mire van még szükséged? - kérdezte James.

Isabel látta, hogy pillantása az ajkára esik.

Nagy levegőt véve válaszolt:

- Semmi másra.

A férfi morgott magában, elfordult, és az ágyába ment, Isabelt pedig magára hagyta a kandalló előtt. De a nő nem fogadta el ilyen könnyen a vereséget. Jamesnek el kell vesztenie az önuralmát. Lassú mozdulatokkal vetette le ruháját, s érezte, hogy a férfi tekintete rátapad. De ahányszor megfordult, hogy ezt ellenőrizze, James szeme csukva volt. Hadd gondolja csak, hogy sikerült átvernie Isabelt.

Amikor már teljesen meztelen volt, a kádba merült, s újra az jutott az eszébe, hogy egy olyan egyszerű dolog, mint a meleg víz, milyen kellemes érzéseket jelenthet. A fürdés nem lesz olyan elviselhetetlen nyűg, mint először hitte. Lassan szappanozni kezdte a testét, közben jól tudta, hogy férje figyeli, s kíváncsi volt, vajon mit tesz.

Kemény életének sérelmei elenyészni látszottak. Hát újra érezhet megelégedettséget? Megteheti azokat a dolgokat, amelyeket szeret, vagy fogolyként kell élnie az életét? Kavargó érzésekkel fürdött a férje szeme előtt, s arra várt, mi következik.

Nem történt semmi. James csukott szemmel, mozdulatlanul feküdt. Mikor már kihűlt a víz, kilépett a kádból, és megtörülközött. Hát persze, hogy nem csábítja el a nő testének puszta látványa. Mintha a kertbeli találkozásuk meg sem történt volna. „Megbeszéléseik" csak a férfi feltételei szerint zajlottak? Nem engedheti, ha módja van rá.

Isabel szótlanul vette vissza száraz testére az inget. Megkereste kihűlt fekhelyét a kandalló előtt, betakarózott, és még sokáig bámult némán a lángokba. James lélegzése halk szuszogásra váltott, de Isabel nem tudott elaludni. Elöl a tűz melegítette, a háta fázott, és azon elmélkedett, mit kezdjen most az életével:

Reggel, amikor felébredt, Bolton megint nem volt az ágyában. Egy másik takaró is rá volt terítve, mintha valaki meg akarta volna óvni a hidegtől. Biztosan Annie volt az - erősködött magában.

Amikor felállt, azonnal észrevette az újabb ruhát az ágyon. Ezúttal egyszerűbb szabásút, de nem kevésbé nőieset. Előző nap viselt ruhája eltűnt. Isabel újra megrohamozta az öltözőszobát, s kiválasztotta a legegyszerűbb zubbonyt. Miért törődjön bármivel is? Ha ez a nap is olyan szerencsétlenül ér véget, mint a tegnapelőtti?

Kiderült, hogy Bolton elhagyta a kastélyt, s ő magára maradt, azt tehetett, amit akart. Ezen a napon is fel szeretett volna nyergelni egy lovat, és ki akart menni a kapun, de mindkét elhatározását megakadályozták. így hát az oromzatra menekült, és onnét szemlélte a szabadságot jelentő tájat. Végigsétált a magas fal tetején, szemét úgy meresztette, hogy már sajgott, a harag égette a gyomrát, s azt kívánta, bárcsak egy ló hátán vágtathatna.

Úgy tűnt, órák óta nézelődik már, amikor végül lement a vívótérre, hogy a vívó katonákat figyelje. A pálya szélén sétált, és nagyon szeretett volna csatlakozni hozzájuk. De senki sem törődött vele. Izmainak szüksége volt már a mozgásra, s alig tudta megállni, hogy felkapjon egy kardot, és közéjük álljon. De türtőztette magát, és inkább az istállók felé vette útját. Egy órát töltött Williammel, de a fiú nagyon elfoglalt volt, s olyan szánakozó pillantásokat vetett rá, hogy nem is volt kedve tovább ott időzni.

Kétségbeesésében újra felkapaszkodott az oromzatra. Az ebéd is kiment a fejéből, miközben a szabadságot figyelte, amiben már soha többé nem lehet része. Ennél talán még a király börtöne is jobb.

Egy kis lovascsapat közeledett a kastély felé. Isabel felismerte Boltont, aki szintén végigmérte a nőt, de nem köszöntötték egymást. Isabel fintorogva maradt a helyén, a szél süvített körülötte. Bolton végül egy szolgát küldött hozzá azzal, hogy menjen vacsorázni.

Belépett a nagyterembe, leült férje mellé, és némán várt, hogy meghozzák az ételt. A várakozó embereket egy zsonglőr szórakoztatta, de Isabel leszegett fejjel ült a helyén.

- Miért nem az a ruha van rajtad, amit az ágyra készítettem? - kérdezte Bolton.

Isabel nem válaszolt.

- Nem engedem, hogy örökké ilyen holmikban mászkálj.

Isabel a szeme sarkából Boltonra nézett, aztán elfordult.

- És mit csináltál ma?
- Semmit.
- Nahát! Te tudsz beszélni! - mondta Bolton.

Gúnyos hangja a nőbe hasított. Gyűlölte, ha kinevetik. Összeszorította a fogát, és nem hagyta magát provokálni.

Meghozták a vízzel teli tálat, és amikor Isabel tétovázott, Bolton újra vigyorogni kezdett. Isabel gyorsan a vízbe mártotta a kezét, megdörzsölte, lerázta róla a nedvességet, és az ölébe ejtette. Nem érdekelte, mit gondol róla Bolton.

- Angyal, azt hiszem, már megmondtam - hirtelen elakadt a szava, és Isabel tekintetét kereste.
A nő rápillantott.
- Holnap te is velem lovagolsz.
Isabel megmerevedve várta, hogy James gúnyos kacajban törjön ki. De nem tette.
- Miért csinálod ezt? - kérdezte, mert csapdát sejtett a megjegyzés mögött. James vállat vont, és félrenézett. Isabel ettől még idegesebb lett.
- Állj készen, mielőtt a nap felkel, asszony. Nem tűröm a késlekedést.

Isabel felkelt és felöltözött, mielőtt még szürkülni kezdett volna a hajnali égbolt. Saját ruháját viselte, és egy bőrszalaggal kötötte hátra a haját. Nyugtalanul várta, hogy elkezdődjön a nap, de Bolton még az igazak álmát aludta. Közelebb ment az ágyhoz, és az arcába bámult, melyről álmában eltűnt a hűvös gúny és fiatalnak, jóképűnek látszott.
Vajon mit erezne iránta, ha nem lenne a családja ellensége, ha udvarolna neki? Elképzelte, hogy boldog házasságban él egy ilyen férfival, saját családja és otthona van. Még a gondolat is idegen volt tőle. Egy olyan férfi, mint Bolton, nem elégedne meg csupán a feleség ágyával, főleg nem az övével. Aztán maga elé képzelte a jelenetet, hogy a férfi karjában ébred fel, és az érzés, amely ekkor rátört, egyáltalán nem volt kellemetlen.
Bolton váratlanul kinyitotta a szemét, és Isabel megmerevedett. A férfi bágyadtan a könyökére emelkedett, és hideg, méregető tekintettel nézett végig Isabelen.
- Izgatottak vagyunk? - kérdezte. - Hol a lovaglóruha? Ajánlom, hogy női ruhát végy fel. Majd Annie keres neked egyet.
Isabel tudta, ha a férfi tovább erőlteti a dolgot, ő inkább a kastélyban marad. Nem engedhet neki. Aztán egy pillanattal később Bolton vállat vont és félrelökte a takarót. Felállt, és megint nem volt szégyenérzete meztelensége miatt. Isabel nem is emlékezett már arra, mikor látta utoljára ernyedtnek. Gyorsan az ajtó felé fordult.
- Várj!
A férfi rekedt hangjától Isabel vére lüktetni kezdett, és gyorsabban kapkodta a levegőt. Megállt, de nem fordult meg.
- Mai szabadságodért cserébe ellenszolgáltatást kérek.
Isabel a háta mögött összeszorította a kezét.
- Nem adtál nekem szabadságot. Utasítottál, hogy menjek veled.
- Egy csókot kérek - mondta James, mintha meg sem hallotta volna a nő szavait. - Gyere ide, Angyal.
Isabel tiltakozni akart. De nem ez az első jele annak, hogy James adja meg magát, hogy elismeri, szüksége van valamire a nőtől? Felemelt állal lépkedett James felé, szemében diadal lángolt. De szíve közben hevesen vert, s könnyelműnek érezte magát. Bolton végigmérte, amikor megállt előtte.
- Mire vársz? - kérdezte Isabelt.
- De azt mondtad...
- Egy csókot kértem. Azt nem mondtam, hogy én fogom adni.
Isabel vadul vicsorgott.
- Akkor ma egyedül kell lovagolnod, Bolton. Egynapi szabadság nem ér meg ennyi gyötrelmet.
James hirtelen két tenyere közé kapta Isabel arcát, és megcsókolta. A nő szorosan összezárta a száját. James teste hozzá simult.
- Nyisd ki - suttogta Isabel ajkának.
De a nő összeszorított foggal ellenkezett, és megpróbált elhúzódni tőle. A világ megfordult vele, amikor a férfi az ágyra döntötte. Kinyitotta a száját, hogy kiabáljon, a férfi azonnal kihasználta az alkalmat, s nyelvével áttörte az akadályt. Isabel a puha ágyba süppedt, párnák és a férfi kemény, izgatott férfiassága vette körül. Alig kapott levegőt, miközben James erősen csókolta, s nyelvével simogatta a nyelvét. Utolsó erőfeszítésével kiszakította magát a szorításból, és zihálva kiabált:
- Csak egy csókot akartál!
- Ez az volt - mondta James, s kezével végigsöpört Isabel haján, majd meghúzta a bőrszalagot.

- Engedd le a hajad! - parancsolta.
- Akadályozni fog lovaglás közben - erősködött Isabel. James közben a hajában matatott, s fejbőrét simogatta.
- Fekete Angyalként nem zavart a haj lovaglás közben.
- Arra azért volt szükség, hogy pontosan tudd, egy nő is le tud győzni.

James kuncogott, és Isabelt idegesség kerítette hatalmába.

- Csuklyát és álarcot is vehettél volna, de akkor is tudtam volna, hogy nő vagy.
- De az alakom nem olyan, mint a többi nőé - vetette ellene Isabel, majd hirtelen megharapta az ajkát, mert elszólta magát. Bolton az egyik karjára támaszkodva simította végig a csípőjét.
- Nem olyan az alakod? - mormolta.

Tényleg kötekedést hallott a hangjában?

Isabel megsértődött. Aztán hirtelen elakadt a lélegzete, mert a férfi keze felfelé tartott a bordáin a mellkasa felé. Még emlékezett rá, mit tett vele ez a kéz, milyen érzéseket váltott ki belőle.

- Nem olyan az alakod? - ismételte meg mély, rekedt hangon James. - Azt hiszem, ezt nekem kéne eldöntenem.

Ujjával körözni kezdett Isabel mellén, aki remegve figyelte, hogy James a mellbimbóit nézi. Szorosan becsukta a szemét. Küzdeni akart ellene, de karja elbágyadt és nehéz volt, nem engedelmeskedett neki. Meg akarta adni magát, hogy bizonyítsa, a férfi vágyat érez iránta. De a testén átsöprő érzések mindent legyőztek. Bolton a fülébe mormolt.

- Úgy érzem, errefelé egész nőies vagy... legalábbis emlékeim szerint.

Isabel kinyitotta a szemét, és látta a férfi mosolygó arcát a mellkasán.

- De csak egyetlen módja van, hogy kitaláljuk - mondta halkan James. - Az ízlelés.

Ez az egyetlen szó vágyat ébresztett Isabelben, ott, ahol csípője találkozik a combjaival. Eszelősen rázta meg a fejét, és két kézzel nyomta el magától a férfit.

- Angyal, olyan izgalmas rejtvényt adtál fel nekem. Meg kell cáfolnom az állításaidat.

Újból Isabel mellkasára nehezedett, az ágyhoz szögezte testét, s ajkával a ruha fedte melleken játszadozott. Isabel nyögdécselve próbált szabadulni.

Nem kellett volna így cselekednie. James megremegett, és nagy levegőt vett. Isabel ereiben megfagyott a vér, és mindketten tágra nyílt szemmel bámulták egymást. Rémülten fedezte fel, hogy élvezi a férfi rá nehezedő súlyát, hogy az ágyhoz szegezi a testét.

James Isabel ajkára, aztán a mellére pillantott.

- Így képtelenség megfelelően ízlelni. Esküszöm neked, Isabel, bebizonyítom, hogy olyan vagy, mint a többi nő.
- Hiszek neked! - mondta elfúló hangon Isabel.

Zihálva figyelte, hogy James kioldozza a ruha szalagjait, és felfedi a mellét. Alig kapott levegőt, miközben a férfi figyelmesen tanulmányozta a mellét.

- Meg kell mondanom, Isabel, nekem tetszenek. De ítéletünket nem alapozhatjuk csak a látványra.
- Bolton...

James nyelve végigcsúszott a két melle közti mélyedésen. Rángatózott és remegett, minden érzéke ráhangolódott a férfi mozdulataira.

- Nagyszerű íze van - mormolta szinte csak magának a férfi.
- Kérlek, ne... - kezdte volna Isabel.

James rápillantott, és elmosolyodott.

- Persze, hogy igazad van. Ezt abba kell hagynom. A melleidről volt szó.

Szemét le sem véve a nőről, nyelvével apró köröket írt a mellbimbójára. Isabel nem mert félrenézni, még a lélegzetét is visszatartotta. A férfi addig cirógatta, míg teste többet nem kívánt.

Most diadalt kellene éreznie - hiszen James tört meg először, látszik, hogy szüksége van rá. De közben kineveti! Szeme a boldog, napos kék eget idézte, mintha az előbb nem fejezte volna ki, hogy vágyik a nőre - egy tolvajra, az ellenségére. Egy ilyen férfi, ilyen hírnévvel, bármit megkaphat, amit csak akar. Kettőjük közül ő volt az irányító.

Isabel addig mozgolódott, míg az egyik oldalára fordult, s összehúzta mellén az inget. Hallotta Bolton kacagását, miközben a férfi elengedte őt. Leugrott az ágyról, kisietett a szobából, s menet közben kötötte össze a kioldozott szalagokat.

James mozdulatlanul feküdt, s a mosoly azonnal leolvadt az arcáról, amint Isabel kilépett az ajtón. Nyögött egyet, és arcát a párnába temette. Minden akaraterejét latba kellett vetnie, nehogy letépje a ruhát Isabelről. Hát ennyire elszánt lenne? Miért érzi úgy, hogy szüksége van a nő engedélyére, a beleegyezésére? Hiszen a felesége, a tulajdona. Már több mint egy hónapja nem volt dolga nővel.

Hirtelen eszébe jutott Fiona, az özvegyasszony, aki a pár óránnyira lévő faluban lakott, és aki mindig örömmel üdvözölte Jamest. Vörös hajú, skót asszony volt, aki mindig kimondta, amit gondolt, de nem várt többet, mint amennyit James adni tudott.

Aztán Isabel alakja ötlött fel benne, dacosan, gyönyörűen. Lehet, hogy a felesége, de ez nem tartja vissza attól, hogy azt tegyen, amit akar. Már egy éve nem látta Fionát, hát itt az ideje újra meglátogatni.

James felkelt, megmosakodott, felöltözött, s közben átkozta magát, amiért megengedte Isabelnek, hogy vele tartson. Még nem tett le arról, hogy megbüntesse e miatt az átkozott házasság miatt. De sajnos egy pillanatig gyenge volt. Még egyszer nem lesz ilyen ostoba.

15. fejezet

Isabel egy szép paripa nyergébe szállt, s türelmetlenül kis köröket rótt vele az udvaron, míg Bolton felébresztette az embereit. A kaszárnyából zúgolódást, egy reccsenést, majd kitörő kacagást hallott. Bolton volt az. Jókedvűen kacarászott, ami nem valami jó vezérre vallott.

De Isabel nem törődött vele, meddig húzza még James az időt. Végre egy ló nyergében ülhetett, és azt is megengedte, hogy tőrt tegyen az övébe. Bolton nagyon magabiztosan adta a kezébe, és Isabel sejtette, hogy igaza van. Miért fordítaná ellene? Hiszen már 6 is feltette a kérdést, hogy hová mehetne. Bosszújának új módja egyébként is sokkal hatásosabb és tovább tartó volt, mint az egyszerű halál.

Bolton három bajtársa lefelé tartott a kaszárnya lépcsőjén. A férfi mögöttük jött, arcán széles vigyorral. A férfiak piszkosnak és álmosnak tűntek, egyedül az óriás arca látszott ébernek. Isabel szerint nem sokat alhatott.

De gyorsan kiverte fejéből ezeket a gondolatokat. Résen kell lennie, hiszen nem tudhatja, mikor tesz megint ilyen engedményt a férje. Megvárta, míg felnyergelik a lovakat, aztán a kapu felé fordította heréltjét, és vezette a csoportot. Bolton mellette lovagolt, és Isabel látta, hogy az őrök meglepve néznek egymásra, amikor a csapat elérte az átjárót.

- Szerintük nem elég nagy a védelmem - mondta könnyedén Bolton.

Beleolvadt az átjáró sötétjébe.

- Ennyire félnek a földeden garázdálkodó rablóktól?

Amikor elhagyták a kaput, James mosolya vakítóan ragyogott Isabelre.

- Ó, nem. Csak az oldalamon lovagoló rablótól félnek ennyire.

Isabel hűvösen mérte végig.

- Talán van is rá okuk. Hiszen sokkal több ember kellett ahhoz, hogy elkapjatok.

Bolton közelebb hajolt, s Isabel térdével megszorította a ló oldalát.

- Felhívhatom a figyelmed arra, hogy egyetlen ember elég volt a lefegyverezésedhez? Vagy elismered, hogy annyira megrémültél ragyogó megjelenésemtől, hogy hálásan megadtad magad?

Isabel felemelt állal nézett egyenesen előre, s úgy tett, mintha nem hallaná a férfi mély kuncogását. Ezt a diadalt átengedi neki, hiszen még előttük áll az egész nap.

A keleti égbolt egyre világosabb lett, s a horizont felett ott nyúlt el a felhőtlen kék ég. Bár csípős volt a hideg, és Isabel a leheletét is látta, úgy érezte, gyönyörű nap áll előtte. Eszébe jutott, hogy mikor gondolt utoljára úgy egy napra, hogy az alkalmas lesz a harcra. Még egyszer nem mutatkozik ilyen gyengének.

Néhány perc múltán már az erdőben jártak, a nap átsütött a föléjük tornyosuló tölgy- és bodzafák vörös, narancs és sárga színű levelein. Megnyugtatónak találta az erdő hangját a sok feszültség után, amit a Bolton kastély úrnőjeként kellett átélnie.

Hagyta, hogy Bolton továbbra is mellette lovagoljon. Három embere a hátuk mögött ügetett. Isabel szerint sokkal jobban szerettek volna most az ágyukban lenni, de mindenáron meg akarták védeni urukat. Arra gondolt, hová tűnhettek, amikor kirabolta Boltont.

- Nem kérdezted meg, hogy hová tartunk - szólalt meg a férfi.

Isabel rápillantott, megrántotta a vállát, és visszanézett a mögöttük kanyargó földútra.

- A lovaglás szabadsága fontosabb, mint a cél.
- És ez a szabadság azt jelenti, hogy meg akarsz szökni előlünk?

Isabel fanyarul mosolygott:

- Az ostobaság lenne. Még nálad van William.
- Ó, igen - mondta James egy fejbólintás kíséretében. - Nagyon kedveled azt a fiút.

A válasz olyan egyértelmű volt, hogy Isabelnek ki sem kellett mondania.

Az erdőből most egy sövénnyel szegélyezett útra értek. A nap már jókora utat megtett az égen, a sötét mezőket pöttyöző birkákat fényesen megvilágította. A távolban Isabel egy csoport faházat vett észre. Ahogy közeledtek, mezítlábas gyerekek szaladtak eléjük, hogy üdvözöljék Boltont. Jól tápláltak és boldogok voltak, s élénk érdeklődéssel szemlélték Isabelt.

A falu idősebb lakosai hamarosan követték a gyerekeket, s aggodalmas pillantásokat lövelltek a nő irányába. Kihúzta magát, s olyan gőggel viszonozta a pillantásokat, amelyet azelőtt soha nem használt, de ami kétségtelenül zavarba ejti majd a férjét. Bolton gyorsan bemutatta őt az embereknek, akik néhány percig csodálkozva méregették, majd minden figyelmüket Boltonnak szentelték.

Isabel nem is figyelt a körülötte zajló beszélgetésre. Unottan nézett, s néhányszor hangosan sóhajtott. Még élvezte is volna - ha biztosan tudja, hogy dühíti vele Jamest. De a férfi olyan barátságos és készséges volt a falusiakhoz, mintha Isabel ott sem lett volna.

- Mylord, szeretnénk, ha megtekintené, mit változtattunk a malmon - mondta egy alacsony, szőrös férfi, aki felelős lehetett a dologért.

Isabel éppen abban a pillanatban szólalt meg, amikor Bolton hozzá fordult:

- Nem érdekel.

Hallotta a halk, elégedetlenkedő morgást, látta Bolton értetlen arcát. Lélegzetvisszafojtva várta a robbanást, de Bolton csak elmosolyodott, ami még rosszabb volt.

- Uraim, kérem, értsék meg szegény feleségemet - mondta engedékeny hangon. - Nehezen tudja megérteni az ilyen súlyos dolgokat. Biztosan jól szórakozik majd, miközben idekint vár ránk. Társaságban sem szűkölködik majd, hiszen temérdek tehenet látok legelni ott a mezőn.

Isabel álla majdnem leesett a döbbenettől. Rettentő zavarba jött, amikor körülöttük mindenki kacagni kezdett. Mielőtt még eszébe juthatott volna a méltó válasz, James leszállt a nyeregből, s elsétált, nyomában a tömeggel, aki minden megnyilatkozását nevetéssel kísérte.

Isabel egyedül maradt, csak az állandóan vigyorgó, alacsony katona maradt mellette. A férfi elvörösödött arccal méregette a legelőt, csak ne kelljen Isabelre néznie. A nő forrongott, füstölgött magában, s közben egy csipetnyi elismerést is érzett Bolton iránt. Az ördögbe is, de jól bánik a szóval!

Néhány perc múlva a katona odavezette hozzá a lovát, elvigyorodott, és megemelte a kalapját.

- Mort a nevem, asszonyom - mondta.

Isabel hűvösen bólintott őrzőjének. A férfi leszállt a nyeregből, majd várakozva megállt Isabel mellett, aki hamarosan sóhajtva lépett a földre.

- Miért vagyunk itt, Mort?
- Mert nem akarod látni a malmot.

Isabel fájdalmasan hunyta be a szemét.

- Nem így értem. Miért jöttünk ebbe a faluba?
- Lord Bolton mindig meglátogatja a népét, asszonyom. Kastélyról kastélyra jár, hogy mindenkivel találkozhasson.
- Miért? - kérdezte Isabel, s belegondolt, vajon mennyi kastélya lehet a férjének.
- Az emberek elmondják neki a gondjaikat, olyan dolgokat, ami miatt nem jönnének a kastélyba, így kevesebb az összetűzés is.

Isabel eltöprengett e szavakon. Nem emlékezett arra, hogy az apja valaha is törődött volna a népe hangulatával. Ez a gondnok feladata volt. Bolton tényleg sokat foglalkozott az emberekkel. Hogyan tanulnak önbizalmat, ha minden apró-cseprő ügyükkel hozzá futhatnak?

Mort tovább beszélt, de ha ezzel az volt a célja, hogy Isabel kevésbé legyen feszült, nem kellett volna feleslegesen fárasztania magát. Az asszonyt megelégedéssel töltötte el, hogy a ragyogó napon ácsoroghat, és tőr is lapul az övében. De nem tudta nem észrevenni az őt figyelő tekinteteket. Egyik sem volt rosszindulatú, és már a gyerekek is közelebb merészkedtek hozzá. Hát nem utálták meg a viselkedése miatt?

Isabel észrevett egy kutat a falu közepén. Mortot hátrahagyva lépdelt keresztül a zöld területen. A gyerekek a nyomába eredtek, és tátott szájjal bámulták magas termetét, mint eddig minden gyerek, akivel találkozott életében. Egy fiatal nő hajolt a kút fölé, s Isabel megvárta, míg végez. A lány hátranézett a válla fölött. A vödre felborult, és ő rémült kiáltással kapott utána.

- Csak nyugodtan, tudok várni - mondta Isabel.

A lány egy közeli takarón játszadozó gyermekre pillantott. Aztán újra Isabel szemébe nézett.

- Átutazóban van, asszonyom? - kérdezte habozva. - Még nem láttam önt errefelé.
- A kastélyban lakom.

- Az egyetlen új lakó a kastélyban a... - szava elhalkult, és nagyra nyitotta a szemét.

Isabel várt, s közben mosolyra húzta száját a lány rémülete láttán. Biztos azt hiszi, hogy felnyalábolja a gyereket, és elrohan, így bosszantva fel Boltont.

- Ön a kastély úrnője? - kérdezte végül a lány.
- Igen.

A lány felegyenesedett, talán Isabel nyakáig ért.

- Nem olyan, mint amilyennek képzeltem, asszonyom. Persze hallottam a történeteket, de...
- Én még azon is túlteszek - mondta röviden Isabel, de már nem reménykedett abban, hogy a lány elszalad.
- Tényleg fegyverrel fordult a... - a lány elpirulva fordult félre.
- A gróf ellen? Igen - talán most vicsorognia kellene, vagy esetleg morognia. Miért ilyen őszinték ezek a falusiak? Hát nem félnek a nemesektől?

Isabel lépések zaját hallotta a háta mögött, látta, hogy a lány térdet hajt, s már pontosan tudta, ki közeleg.

- Jó reggelt, Ágnes - mondta Bolton mézédes hangon.

Ágnes elpirult, és megint meghajtotta a térdét. Isabel szerette volna letörölni azt az idióta mosolyt a lány arcáról. Hogy képzeli Bolton, hogy minden egyes nő nevét tudja?

- Ez itt a legkisebb gyermeked? - kérdezte James. - A gondnokom értesített a születéséről, de csak tegnap jutott el hozzám a hír.
- Pedig hamarosan már mászik, uram - mondta büszkén a lány.
- Sok mindent elmulasztottam, amíg az udvarban kellett időznöm - nézett szórakozottan Isabelre. - Bemutattak már a feleségemnek, Ágnes?
- Beszélgettünk egymással, uram.
- Beszélgettetek? - vonta fel a szemöldökét Bolton.

Persze, hogy beszélgettünk - gondolta Isabel.

- A feleségem jól kijön az emberekkel, nem gondolod?

Isabel összefonta karját a mellkasán, és hagyta, hogy a férje megalázza. Nincs semmi vesztenivalója, de Boltonnak már annál több. Már látta, hogyan befolyásolja az emberek véleményét. De a lány válasza őt is meglepte.

- Uram, kérem, legyen vele türelmes. Nehéz lehet új lakosnak lenni egy ilyen helyen, mint a Bolton kastély. Elkísérte néhány hölgy otthonról?

Bolton mosolygott.

- Isabel, vannak hölgyek, akiket ide hozathatnánk?
- Nincsenek.
- Ó, akkor kell szereznünk néhányat. Ágnes megfelel. Szükséged van hölgyekre, akikkel együtt varrogathatsz. És egyébként is új falikárpit kell a könyvtárba.
- Bár miszlikbe vághatnám a kardommal!

Bolton kacagott:

- A feleségi teendőket kell gyakorolnod.

Külseje még Isabel szemét is elvakította, ahogy ott állt a napsütésben nemesi ruhájában, s úgy ragyogott, mint egy drágakő. S közben úgy csevegett a legalantasabb parasztlánnyal, mintha az rangban hozzáillene. Még a gyermekéről is tudott, a pokolba is!

James egy váratlan mozdulattal átkarolta Isabel vállát, aki majdnem összeroskadt a súly alatt. Ágnes elpirult, mosolygott, és elégedettség öntötte el az arcát. Isabel egy pillanatra a valakihez tartozás melegét érezte, de hamar elhessegette magától. Ennyire azért nem bolondult meg.

- Gyerünk, asszony, a serfőző majd megvendégel minket, és már vár is ránk.

A nő próbálta lerázni magáról a súlyos kezet.

- Még nem ittam vizet.

Bolton nem engedte el.

- Ágnes, van egy kanalad a feleségem számára?

A lány nevetett, majd a gyermekére nézett.

- Hát persze, uram. Egy pillanat.

Miközben Ágnes felhúzott még egy vödör vizet, Isabel magában füstölgött, hogy el kell viselnie Bolton közelségét. Érezte maga mellett a testét, egyenes derekát. Miért nem gyűlöli az érintését? Miért jut folyton az eszébe, hogyan festett ruhátlanul?

Ágnes hozott Isabelnek egy kanál vizet. Azt hitte, Bolton most végre elengedi, de a férfi nem mozdult mellőle, hanem figyelte, ahogy iszik. Isabel ideges lett ettől. Csak néhányat kortyolt a vízből, és vissza akarta adni a kanalat, de Bolton kivette a kezéből, és a szájához emelte. Tekintetük találkozott, miközben a férfi ugyanarról a helyről ivott, ahonnét az előbb Isabel. A nő nem tudta levenni a tekintetét a férfi kanálra simuló ajkáról, s a nyakán mozgó izmokat figyelte. Egy csepp az állára esett, és Isabel alig tudta megállni, hogy letörölje.

Bolton mindezt jól látta, tudta, hogy Isabel szeretné megérinteni. Diadal látszott a ragyogó szemekben, melyek buzgón kutatták a nőt. Hogy képes ennyire felkelteni az érdeklődését? - gondolta magában Isabel. Bizonyára ez volt az ő bosszújának módja, és nagyon is jól működött. Isabel hirtelen kicsusszant Bolton kezei közül, és a lova felé indult.

- Lady Isabel! - szólt utána Bolton. - A sörfőzőhöz indulunk. Hát elfelejtetted?

A kisfiú, aki eddig a ló gyeplőjét tartotta, most boldognak és megkönnyebbültnek tűnt, hogy tovább dédelgetheti az állatot. Isabel pedig sóhajtva eredt a férje nyomába.

A sörfőző megtermett, jó kedélyű asszony volt. Gerendaházán egy összetákolt söröskupa lógott cégér gyanánt. Isabel legalábbis azt ismerte fel az elnagyolt rajzban. Bebújt a zsúpfedél alá, s belépett a házba. Füst és az emberek kigőzölgése érződött a levegőben. A földszinten egy nagy terem volt, ahol számos asztalt állítottak fel. Ezeket hamarosan a falusiak és a gazdák foglalták el, akik azért érkeztek, hogy láthassák urukat - és hogy megnézhessék rettentő feleségét.

Isabel elhatározta, hogy kielégíti kíváncsiságukat. A szoba közepén állt csípőre tett kézzel, majd megközelítette a legjobb széket, mely a férje mellett volt. Feje búbja hozzáért a plafonról lógó kiszáradt növényekhez. A kocsmárosnő egy tálcával a kezében haladt el mellette, és Isabel rögtön le is kapott róla egy kupát, mielőtt kínálták volna. Boltonra szegezett szemmel itta meg a sör felét, aztán száját az ingujjába törölte.

A szobára hátborzongató csend telepedett. Bolton kinyújtott, keresztbe tett lábbal ült a helyén, s vigyorogva ütögette meg a mellette lévő szék támláját.

- Addig várj, míg meg nem kóstoltad az ételt, Isabel.

A nő tétovázott egy darabig, de mi mást tehetett volna? Nem akart órákat várni odakint, a lovak mellett, míg férje be nem fejezi az evést. Közelebb ment hozzá, de a hosszú lábak az útját állták. Éppen amikor át akart lépni felettük, Bolton megmozdult, s kibillentette őt az egyensúlyából, majd a derekánál fogva elkapta, és az ölébe húzta. Nevetés rengette meg a falakat, de Isabelben a düh parázslott. Megpróbált felállni, de Bolton szorosan tartotta csípőjét, s még ahhoz is volt képe, hogy megcsókolja az arcát.

- Olyan mohó feleségem van! - szólalt meg a férfi.

Aztán egy mozdulattal a székébe nyomta, és az étkezés ideje alatt figyelemre sem méltatta, hanem a barátaival csevegett. Isabel is azt kívánta, bár ilyen egyszerűen megfeledkezhetne Boltonról. Combjuk és válluk szorosan egymáshoz ért, s folyton félre kellett húzódnia, nehogy Bolton karja a melléhez érjen. De miért is türtőzteti magát? - kérdezte hirtelen bosszankodva. Hát nem azt akarja elérni, hogy a férfi elveszítse az önuralmát, hogy olyannak láthassa, amilyen valójában: egy nőcsábásznak, aki képtelen kordában tartani legalapvetőbb ösztöneit? így hát végül kihúzta magát, azt sem bánta, ha melle a férfi karjához ér. Egyenesen előre nézett, s közben tudta, hogy Bolton őt figyeli. Nem akarta látni a jókedvű mosolyt. Csak hadd higgye azt, hogy ő van fölényben. Majd éjszaka rájön, kinek a kezében van a valódi hatalom.

James sokkal nyugtalanabb volt, mint szerette volna. Mivel soha nem sejtette, mi lesz Isabel következő lépése, mindig készen állt arra, hogy jókedvű mosolyt varázsoljon a vonásaira, hogy kinevesse, és ne törődjön vele. Megdöbbent, hogy jól megkomponált viselkedését egy tolvaj, egy nő - a felesége - veszélyezteti.

Megpróbált figyelni a falusiak beszélgetésére. Tudta, hogy a legutóbbi aratásról, egy újonnan vásárolt ökörről, a téli búza elvetéséről folyik a társalgás. Mindig meglepődött azon, mennyire jól érzi magát a társaságukban. Sokkal valóságosabb dolgok iránt érdeklődtek, mint az udvari emberek, de mindig tudta, hányadán áll velük. Nem volt kétszínű a viselkedésük, nem voltak mohók, sem törtetők. Miért is nem tért vissza közéjük korábban?

Jól tudta a választ. El kellett menekülnie, el kellett felejtenie, hogy fenekestől felfordult az élete, hogy elvesztette a jegyesét és két fivérét. Választása, hogy támogassa Tudor Henrik királlyá válását, talán téves döntés volt - a családja legalábbis így gondolta. És túl sokan meg is bántódtak. De amikor nézte ezeket az egyszerű, boldog arcokat, eszébe jutott, mi történt volna, ha Richárd királyt támogatja, s Henrik trónra lépésével megbüntetik. Miért nem értette meg a családja, hogy azt tette, amit a legjobbnak látott, hogy meg kellett védenie a népét és a birtokait?

A jegyesét, Katherine-t pedig majdnem a saját embere ölte meg, egy férfi, akit nem ismert eléggé. James csak azt szerette volna, ha biztonságban lesz a monostorban, mert a nő olyan titkokat tudott, amiért magas rangú emberek gyilkosságra vetemednének. Tudta, ki fog a király ellen fordulni. De nem tudott a saját jegyeséről.

A bűntudat hirtelen rohanta meg Jamest. Akkor meglátta, hogy Richárd király napja leáldozott, és új királyon az uralkodás sora. Az egyensúlyon múlt a családja túlélése. Bár megpróbálta megóvni Katherine-t a gyilkosoktól, nagy veszélynek tette ki őt, és ha a saját fivére nem mentette volna meg, már bizonyosan nem élne.

De ha hinni lehet a papoknak, semmi sem történik cél nélkül, minden az Isten rendelése szerint történik. James a feleségére pillantott, aki kihúzott háttal ült mellette, s melle a karját érintette. Feladta hát a küzdelmet, hogy távol tartsa magát tőle. Tudta, hogy a nő meg akarja alázni, és ez általában azzal járt, hogy sokan voltak körülöttük. Csak a hálószoba magányában volt képtelen megérteni őt.

Isabel sokszor hihetetlen dühbe tudta hozni. De mégsem tudta megállni, hogy ne nézzen rá. Miért nem képes önuralmat gyakorolni a saját pillantása felett? Sokkal többet gondolt Isabelre, mint annak idején Katherine-re. Napról napra kellett leküzdenie saját vonzódását. Milyen nő képes kardot ragadni az apja érdekében? A nő ereje csodálattal töltötte el. Szüksége volt Galway válaszaira, s azután már nem kell gondolnia többé Isabelre - csak a testére.

Megkóstoltak a falu legízletesebb sörét, és vajas-fűszeres halat ettek. Isabel túl gyorsan evett, mintha James el akarná venni előle az ételt. Még az asztalkendőt sem használta. Bár megdöbbent az asztalnál tanúsított viselkedésén, sokszor megfordult a fejében, hogy milyen jó lenne letörölni a vajdarabkákat Isabel szájáról. Oldalra nézett, s megpróbálta összeszedni magát.

A délután folyamán még egy faluban megálltak, majd, amikor a nap már alacsonyan járt az égen, visszafordultak a Bolton kastély felé. Az út két oldalán felszántott földek sorjáztak. Isabel összehúzta magán a kabátot, s megpróbált nem gondolni arra, hogy hamarosan újra visszatérnek börtönébe.

- Úgy látom, nagyon későre jár - szólalt meg váratlanul Bolton, és hátrafordult három embere felé. - Mi lenne, ha tábort vernénk éjszakára?

Isabel megmerevedett a nyeregben. Még egy órácska szabadság is az életet jelentette volna számára. Wiggins, a szőke hajú, kifogástalan viselkedésű katona, azonnal tiltakozott.

- De uram, az úrnő megfázhat. Közeleg már a tél.

- Az "úrnő" világéletében katona volt - kifürkészhetetlen tekintettel nézett Isabelre. - Kérdezzük meg őt! Lady Isabel, lenne kedve egész éjszaka lovagolni?

Isabel habozott. Az ellenkezőjét kellene tenni annak, amit Bolton akar, nem? De a makacssága még fensőbbségessé tette Bolton viselkedését. És olyan jó illata van a levegőnek.

- Bárhol letáborozhatunk - felelte egyszerűen, s hagyta, Bolton hadd találja ki, mit ért alatta. A férfi hátravetett fejjel nevetett.

- Nos, emberek, úgy érti, hogy maradjunk.

- De uram...

- Mort, Wiggins, menjetek a kastélyba, és mondjátok meg, hogy reggel érkezünk. Majd Riley vigyáz ránk.

Wiggins kihúzta magát, röviden bólintott, és Morttal együtt ellovagolt.

- Riley! Keress nekünk egy megfelelő táborhelyet - mondta Bolton. - Még rengeteg időnk van sötétedésig.

16. fejezet

Még legalább egy órát lovagoltak, míg egy tisztáshoz nem értek az erdő szélén. Az égbolt már majdnem teljesen besötétedett, de ahhoz még elég világos volt, hogy tábort üssenek. Isabel levette lováról a nyerget, lecsutakolta, majd kipányvázta a többi mellé. Ezután tétován ácsorgott a fák alatt, s nézte, hogy a katona mindent megcsinál helyette. Riley eltűnt az erdőben, majd amikor újra felbukkant, három faágat húzott maga után. Tüzet gyújtott, és takarókat terített a földre.

Isabel elismerően gondolt arra, hogy Riley egymaga felér egy egész csapat katonával. Bolton a kabátján ült a fellángoló tűz mellett. Ruhája ezek szerint nem volt olyan értékes, hogy ne lehessen ilyen célokra is használni. Isabelt méregette, s közben eszébe jutott, milyen kínos helyzetekbe sodorta ma is a nő.

- Ülj le, Isabel.

A nő hirtelen késztetést érzett, hogy elfusson, de ez gyávaság lenne. így hát a földre terítette a kabátját, és a tűz másik oldalán leült Boltonnal szemben. A férfi szeme ragyogott, de nem mosolygott.

- Hagyd, hogy Riley egyedül legyen egy kicsit.

Isabel hátranézett, s látta, hogy a katona a takarójába burkolózik. A testével elfogta előle a tűz melegét. Vonakodva felállt, átsétált a tűz másik oldalára, és kabátját a férje mellé terítette. Ideges volt, amikor eszébe jutott, férje esetleg megdorgálja. De a férfi sötéten hallgatott, s ő ezt sem bírta elviselni.

- Miért nem beszél Riley? - kérdezte halkan.

Bolton ránézett.

- Nem tudom. Annyi biztos azonban, hogy a nyelve ép.
- Nem is vagy kíváncsi?
- Persze, hogy az vagyok. De Riley, ugye, nem beszél. De nem is nagyon érdekelnek a titkai, amíg megteszi, amit mondok neki.

A tűz felmelegítette Isabelt, de nem lett nyugodtabb. Nem volt könnyű ilyen közel lenni Boltonhoz. A férjéhez. Még most is megremegett ettől a szótól. Örökké a közelében kell lennie, míg Bolton meg nem unja, s el nem küldi az egyik kastélyába. Tudta, hogy a férjek gyakran tesznek ilyet. De nem félt tőle. A lehetőség, hogy megint azt tehet, amit akar, csábította.

És mégis... Megint Boltonra nézett, aki kitartóan bámulta a tüzet. A férfi megalázása és kigúnyolása volt elsődleges célja. Igaz, hogy a gyilkosság gondolata megalázássá enyhült, de mi dolga lenne ezenkívül? Hogyan telnének a napjai? És a férfi miért nem szidja már meg?

Még annyi mindent kell tanulnia a zsákmányáról, hogy azt sem tudta, hol kezdje. Hogyan érdeklődhetne egy férfi iránt, akit nemrég még meg akart ölni?

Majdnem egyedül voltak az erdőben, távol a hálószobától. Itt talán többet elárul magáról.

- Van családod? - kérdezte Isabel. - Fivéreid vagy nővéreid?

Bolton a karjára támaszkodott, és egy pillanatig hűvösen méregette Isabelt.

- Hát az apád nem mondott el rólam mindent? Annyi mindenre céloztál.
- Sokat hallottam az őseidről - felelte a nő. - És rólad. Csak azt akartam tudni, hogy... - nem folytatta.

Ezzel a tudással úgysem érne sokat a bosszú beteljesítésekor. Csak kíváncsi volt. Milyen lehet a kapcsolata a fivérével, aki elvette a jegyesét?

- Az anyám újra férjhez ment, miután az apám meghalt - mondta Bolton. - Három féltestvérem volt. Margery húgom és volt két öcsém.
- Volt?
- Edmundot Reynold fivérem ölte meg. Már egy éve nem beszéltem Reynolddal.

Az apja tehát nem tévedett Bolton családját illetően. De az meglepte, hogy egy olyan kegyetlen ember, mint Reynold, elnyerhette Bolton jegyesének a szívét.

- A testvérgyilkosság szörnyű bűn. Börtönben van?

Bolton fáradtan sóhajtott, és megdörzsölte az arcát.

- Tulajdonképpen nem is gyilkosság volt.

Isabel várta, hogy Bolton kutasson az emlékei közt.

- Együtt gyakorlatoztak, és az öcsém megsebesült. Sebláz tört rá, és meghalt - Bolton érzelemmentes hangon beszélt.
- Akkor nem lehetett felelős a fivéred.
Bolton vonásai megkeményedtek.
- Reynold volt a hibás. Edmund papi pályára szeretett volna lépni, és mindig is betegeskedő gyermek volt. Reynold erősködött, hogy megtanítja harcolni.
- Minden férfinak meg kell tudni védenie magát. Neked is el kell ismerned, hogy ez fontos dolog.
- Nekem is? - visszhangozta a férfi, és Isabelt méregette.
- Csak egy baleset történt, gyakorlatozás közben ilyesmi sokszor megesik. Láttam már férfiakat nagyobb szenvedéssel meghalni, mintha betegség gyötörte volna őket, s mindez egy barát ügyetlen keze miatt történt. Nem hibáztathatod a fivéredet.
- Reynold nem ügyetlen. Sokkal jobban kellett volna vigyáznia.
- Ezért nem állsz szóba vele?
Csend ereszkedett rájuk. A tűz pattogott, és egy izzó ág esett a parázsló hamuba. Riley már az igazak álmát aludta. Bolton továbbra sem válaszolt.
Miért erősködik Isabel - azt akarja hallani, hogy egy nő miatt küzdöttek egymással?
- Miért érdekel a múltam, Angyal?
Isabel érezte, hogy elpirul.
- A férjem vagy, bármennyire is fáj nekem ez a tény. Azt hiszem, nem ártana, ha tudnék rólad egy s mást.
- Ezt már egyszer említetted. Sőt már a volt jegyesemről is beszéltél. Emlékszel arra a beszélgetésre?
Isabel félrenézett. Azt mondta akkor a férfinak, hogy tudja, mit tett a jegyesével. Emlékezett még James meglepett arcára. Azt hitte, azért érez így a férfi, mert kitudódott a titka. Most azonban nem tudta, mit gondoljon. Vajon Bolton erőszaktevő? Az apja biztosan igazat mondott - vagy neki is hazudott valaki? Nem tudta elképzelni, hogy ez a férfi bárkit is az ágyába kényszerítene - hogy egyáltalán kényszert kellene alkalmaznia.
Eszébe jutott Ágnes, aki ragyogó mosollyal nézett urára, és, jókedvűen társalgott vele. Ha erőszaktevő lenne, Ágnes biztosan hallott volna róla. Nem lenne-e megrémülve tőle minden nő?
De az apja megesküdött, hogy ez az igazság, és ő egyszer sem hazudott neki. "Legalábbis így tudod" - suttogta egy alattomos kis hang a fejében. Bolton alattvalóira gondolt, akik az útra kiszaladva üdvözölték. Emlékei szerint az apja parasztjai soha sem voltak boldogok, ha látták urukat.
- Ne törődj az előző jegyesemmel, Isabel - mondta James, és haragos arccal nézett a tűzbe. - Hagyjuk békén a múltat. Az apádnak is ezt kellett volna tennie.
Isabel a férfira meredt. Több titkot rejteget, mint amennyiről ő tud? James felkapott egy takarót, magára terítette, és az oldalára feküdt. Isabel is így tett, s igyekezett minél távolabb kerülni tőle. Kihúzta tőrét az övéből, és a keze ügyébe helyezte.
Késő éjszaka, amikor leszállt a korai fagy, Isabel arra ébredt, hogy a tűz már alig pislákol. Hideg nedvesség ült meg az arcán, és beitta magát a ruhájába. Megremegett, és még szorosabbra húzta magán a takarót. Hirtelen valami kemény, meleg dolog préselődött a hátához. Megmerevedett, amikor Bolton karja átölelte a derekát.
- Nyugalom, Angyal - suttogta, miközben a térdét is közelebb húzta. - Mindketten fázunk.
- Egy férfi ágymelegítője sem szeretnék lenni - mondta Isabel, és próbálta eltolni magától.
- Csss.
James lehelete csiklandozta a nyakát, s a férfi keze a hasára csúszott. Érezte a közelségét és megijedt ellentmondásos érzéseitől. Tiltakozni próbált. A hátához préselődő mellkas minden lélegzetvételkor szélesebb lett. Hosszú és kemény, erős teste olyan jól odaillett Isabel mellé. Remegése nem hagyott alább, de ezt már nem a hideg idő okozta. A férfi a fülébe suttogott.
- Magunkra húzhatok még egy takarót.
- Nem fázom - mondta Isabel, majd összerezzent meggondolatlan szavai miatt. Halk kuncogás jött a háta mögül.

- Nem fázol, Angyal? Akkor vajon miért remegsz ennyire?

Fejét a karján pihentette, s kezével fésülni kezdte Isabel haját.

- Hagyd abba! - utasította a nő.
- Csss, ne ébreszd fel Riley-t! - mormolta James. - Aludnia kell. Ébren sokkal jobban fázna.

Isabel összeszorította a száját, becsukta a szemét, és úgy tett, mintha a férfi meg sem érintette volna. Hát nem ezt akarta? Nem azt akarta, hogy gyengüljön az önuralma? De nem úgy tűnt, mintha James elgyengült volna. Erőt érzett a kezében. Attól félt, ha tovább simogatja, újra azt a gyönyört érzi majd, amely mostanában legsötétebb álmaiban gyötri. Varázslatot művelt a testével, és tudta, hogy a gúnyolódással csak sietteti az eseményeket.

- Kérlek... - suttogta Isabel, amikor a másik kéz a hasát kezdte simogatni.
- Kérlek, ne hagyd abba?

James a nő fülébe suttogott, majd ajkával megérintette a fülcimpáját. Isabel teste megremegett. Lélegzetét visszafojtva merült el a testén végigszáguldó érzésben, ami felhevítette vérét. A háta egy síkban volt James testével, a többi testfelület ki volt szolgáltatva a férfi érintésének, amit az ki is használt. A takaró rejtekében feljebb csúszott a keze, egészen Isabel melléig, s most azt cirógatta.

- Ide szeretném temetni az arcom - mormolta, s nyelvével a nő fülét csiklandozta.

Isabel egy nyögést tartott vissza. Mindent elfelejtett, amikor a férfi megérintette, elfelejtette, hogy ellenségek, hogy James nem árulja el a titkát. Érezte, hogy kabátja és ingje szalagjai meglazulnak. James lehúzta válláról a ruhát, és csókolgatni kezdte a csupasz bőrt. A levegő fagyos, a férfi ajka forró volt. Le kell állítania, kiabálnia kell, de a férfi arcának látványa megdermesztette.

James szeme csukva volt, s ajkával nedves ösvényt hagyott a nő nyakán. Isabel hirtelen megérezte a takaró durva szövetét, s tudta, ruhája már majdnem a derekáig csúszott. A férfi ujja gyengéden masszírozta a mellbimbóját. Az öröm villámcsapásként hasított belé, s bőre mintha lángra lobbant volna, miközben vonaglott a férfi karjában.

- Cssss!
- Nem vagyok rá képes! - suttogta vadul. - Ne tedd ezt velem!

Bolton a könyökére támaszkodott, és Isabelt lenyomta a földre. A takaró a válláról a nő fölé borult. Ajkát a nő ajkára szorította, hogy elejét vegye minden tiltakozásnak. "Ki lesz a nyertese ennek a kis játéknak?" - gondolta elkeseredetten Isabel. Nem vesztették-e el mindketten a józan eszüket?

James döbbenten dőlt vissza a földre, amikor Isabel fölé kerekedett. Kibontott haja a férfira omlott, fedetlen mellei csábítóak voltak. A takaró után kapott, nehogy lecsússzon a nő válláról. A tűz lángjai táncoltak Isabel erőteljes arccsontjain, és bőre nedves volt még a férfi csókjaitól. Amikor így nézett ki, ilyen nőiesen és gyengéden, James mindent elfelejtett, amit valaha elkövetett ellene. Csak a vágyakozása járt az eszében. Szerette volna ledobálni az összes ruháját, és itt, az erdőben magáévá tenni a nőt. Miért kell Riley-nak a közelben lennie, most, amikor végre megkaphatná a feleségét? Megragadta Isabel vállát, hogy közelebb húzza magához, de a nő ellenállt. A férfi feje fölé nyúlt, s amikor visszahúzta a kezét, valami csillogott benne.

- Elfelejtetted, hogy adtál nekem egy tőrt? - mondta suttogva Isabel, és James mellkasára támaszkodott.

Az egész nap elszenvedett megaláztatás miatti fájdalom most robbant ki Jamesből. Erőszakosan ütötte félre a tőrt. Szinte nem is ismert magára. Félrelökte Isabelt, és arra sem figyelt, hogy a nő összehúzza magán a ruhát.

- Ébredj fel, Riley! - mondta, és felállt. Hallotta Isabel zihálását, aki hátat fordított neki. Mire a katona felült, James már a kardját is felcsatolta.
- Holnap találkozunk a kastélyban. Ügyelj rá, hogy Lady Bolton épségben hazaérjen.

Riley aggódó arccal állt fel.

- Smithfieldbe megyek. Törődj a feleségemmel... bár biztos vagyok benne, hogy tud magáról gondoskodni.

Nyeregbe pattant, és úgy elvágtatott az erdő felé, hogy vissza sem nézett.

Fázott és nedves lett, mire újra értelmesen tudott gondolkodni. Egy éve már... A gondolat, hogy Fionát meglátogatja, jóleső melegséggel töltötte el. Már alig emlékezett az arcára. Csak Isabelt látta maga előtt, amint félmeztelenül neki szegezi a tőrét. A pokolba ezzel az asszonnyal!

Még senkinek sem beszélt a fivéreiről Margery húgán kívül, és még akkor sem árulta el a legmélyebb érzelmeit. Isabel csak annyit tett, hogy kérdezett egy egyszerű kérdést a családjáról, s ő már ki is öntötte a lelkét, mintha a gyóntatójával beszélne. Mi az ördög történt vele?

Legalább ma éjszaka ki kell vernie a fejéből ezt a nőt. Fiona kedvessége és jó kedélye mindig kellemes érzéseket okozott neki. Szinte már ezeket az érzéseket is elfeledte.

De ahogy egyre közelebb ért Smithfieldhez a reggeli derengésben, lépései lassulni kezdtek. Nem értette, miért. Hiszen Fiona otthonához közelít, az apró, faluvégi telekhez, mely egy völgyben fekszik. Leszállt a nyeregből, de nem tudta rávenni magát, hogy az ajtóhoz menjen. Ehelyett elrejtőzött, és csukott szemmel egy fa törzsének támaszkodott.

Hát mégsem ilyen könnyű a választás? Csak névleges házasságot kötött, és a feleségének már több férfival is volt dolga. Isabel lenne az első, aki tiltakozna az ellen, hogy egymáshoz tartoznak. És mégis...

Mégis felkavart benne valami mélyen rejtőző primitív, veszélyes és birtokolni vágyó érzést. Miért vágyott arra, hogy Angyallal lehessen, amikor alig karnyújtásnyira van egy kedves nőtől, aki készséggel üdvözölné őt a házában? James erősen a fába rúgott. Nem tudja megtenni. Nem tud bemenni Fionához, miközben egy másik nőre vágyik. Hogy hagyhatta, hogy Isabel így felkavarja az érzéseit?

Váratlanul halk gyereksírás hangzott fel. James megdermedt, lassan megfordult a fa rejtekében. Fiona lépett ki a házból, vörös haja szinte lángolt a napsütésben. Egy csöppnyi gyermeket tartott a karjában. James megkönnyebbülten dőlt hátra. A gyermek túl kicsi ahhoz, hogy az övé legyen. De akkor ki lehet az apja?

Egy termetes, néhány évvel idősebb férfi követte az asszonyt, majd mosolyogva hajolt a gyermek fölé. Fiona férjhez ment? Erről miért nem értesítette a gondnok?

James összeszorított foggal nézte, hogy a férfi elindul a szántóföldje felé, Fiona pedig visszatér a kunyhó sötét belsejébe. Lovát a völgy másik végéhez vezette, nyeregbe pattant, és szélsebesen elvágtatott. Hálás volt, hogy Fiona talált egy férfit, aki megérdemli őt. De hát mindenki felhőtlenül boldog, csak ő nem?

17. fejezet

Amikor Isabel éjjel a hálószobájába lépett, Annie-t ott találta a kandalló mellett egy széken. A lány egy csecsemőt tartott a karjában.

- Ó, asszonyom, bocsásson meg, hogy behoztam a kislányomat. A nénikém beteg, az uram pedig a szüleinek segít, és...

Isabel az ajtóban maradt, és óvatosan figyelte a gyermek hadonászó karját és lábát.

- Nem tudtam, hogy férjnél vagy, Annie.
- Ó, igen, asszonyom, már néhány éve. A férjem a vadászebeket gondozza. Ez itt a kislányunk, Mary.

Isabel bólintott, ostobának és félszegnek érezte magát. Más nő bizonyára megkérdezné, megfoghatja-e a gyermeket, de ő mindössze annyit tett, hogy közelebb lépve egy pillantást vetett rá.

Mary piciny fejét sötét, piheszerű haj borította. Isabel azelőtt soha nem törődött a csecsemőkkel. Nem sok akadt a vívótéren. Mindig is törékeny holminak tartotta őket. Tudta, hogy túl ügyetlen lenne, ha a kezébe adnának egyet.

- Elmehetsz, Annie. Ma este nincs szükségem rád.
- De asszonyom! Hiszen odakint éjszakázott!
- Nem először esik meg.
- Már teleengedtem a kádat. És a haját sem ártana megfésülni.

Annie felállt, és a gyermeket az ágyra fektette. A pici testet takaró pléd úgy izgett-mozgott, mintha bogarak mászkálnának alatta.

Isabel megfürdött, és összeszorított foggal tűrte, hogy Annie kifésülje hajából a gubancokat. A gyermek közben magában gügyögött valami rejtélyes nyelven. Isabel egyre többször pillantott az ágy irányába. Nem fog legurulni onnét? Annie végül befejezte a fésülést. Isabel megkönnyebbülten sóhajtott, amikor Annie felvette a gyermeket, és indulni készült.

- Ó, nem, asszonyom! - kiáltotta a lány. - Mary ruhája nedves, és attól tartok... ó, ez az én hibám!
- Hogy bepisilt? Nem ezt teszik a csecsemők általában? - lépett közelebb Isabel.
- Igen, asszonyom, de a lepedő és a takaró is nedves lett tőle! Mit fog szólni az úr? El kell mennem tiszta ágyneműért! - ezzel letette a gyermeket az ágyra, kinyitotta az ajtót, és elszaladt.
- Várj! - kiáltott utána Isabel. - Elfelejtetted a...

De ezzel már elkésett. Egyedül volt a szobában. Egy csecsemővel.

Úgy tűnt, Annie egy örökkévalóságig távol van. Isabel fel-le sétált, a nevetgélő csecsemő fölé hajolt, majd újra sétált. Egy csodálatos ötlet alakult ki a fejében.

Annie loholva érkezett meg, alig látott ki a kezében tartott, magasra púpozott lepedők és takarók mögül. Mary ekkor sírásra fakadt. Isabel kivette Annie kezéből az ágyneműt, és egy szekrényre tette.

- Majd én megcsinálom, Annie. Marynek szüksége van rád. Menjetek aludni.
- De asszonyom...
- Meg tudom csinálni.

Annie a karjába vette a gyermeket, de még habozott egy darabig. Isabel nyugodt mozdulatokkal húzta le a vizes ágyneműt. Amikor hallotta, hogy Annie kiment a szobából, visszadobálta a vizes holmit, és igyekezett úgy elrendezni, ahogy a lánytól látta. Hátralépett, és megcsodálta az eredményt. Bolton észre sem veszi, csak az utolsó pillanatban.

Amikor James késő este visszatért a Bolton kastélyba, Galway már várt rá a Mansfield birtokról szerzett hírekkel. James a legkevésbé erről szeretett volna beszélgetni, de tudta, hogy nem térhet ki előle. És Isabel már egyébként is lefeküdt.

A két férfi a kandalló előtt álló kipárnázott székekben foglalt helyet. Körülöttük mindenki szuszogott és hortyogott, nagy lélegzeteket véve aludt, így hát tulajdonképpen egyedül voltak. Galway tétovázott egy ideig, James pedig hagyta, hadd szedje össze a gondolatait. A parancsnok végül nagyot sóhajtott.

- Néhány hónapja Lady Isabel elhagyta a kastélyt, anélkül hogy bárkinek is az orrára kötötte volna, hová megy, mylord. Az ügyeket a gondnokra bízta, de ő alig gyakorolta a hatalmát.
- Megszegték a törvényt?
Galway a fejét rázta.
- Meglepő módon, nem. Nagyon hűségesek Isabelhez, és elfogadták, hogy mélyen gyászolja az apját. A történetek, amelyeket az elmúlt napokban hallottam... - itt félbeszakította mondandóját. - Már-már legendának számít a katonák közt. Hencegnek azzal, hogy nem tudnák legyőzni.
- Hogy fogadták a házasságunk hírét? - kérdezte James.
- A gondnok megkönnyebbült - felelte Galway. -Azt hiszem, sejtette, hogy soha nem tudná irányítani Lady Isabelt. De meg kell mondanom, uram, hogy a Mansfield kastély nagyon kezdet leges állapotban van, nem rendelkezik azzal a kényelemmel, ami egy grófnak járna. Nem csoda, ha nagy vagyont örökölt Lady Isabel. A pénzt ládákban halmozhatták fel, mert a kastély fenntartására alig költöttek. A földek parlagon hevernek. Vannak falvak, amelyek teljesen elhagyatottak. Alig bírtam ki a nagyteremben a rothadó szalma bűze miatt. És az étel... - Galway összerándult. - Nem csoda, hogy éhezett ez a szegény lány... Ó, bocsánat, természetesen Lady Isabelt akartam mondani.
James megbocsátóan intett felé.
- És a katonák?
- Jól képzettek mind. Azt hiszem, ez is a Boltonok miatt van, mylord - mondta a parancsnok szomorú mosollyal. - Egész végig a háború fenyegetését éreztem.
- Fenyegető háború? Miattam?
- A gondnok megesküdött rá, hogy az uraság idején még feszültebb volt a helyzet, de Lady Isabel is úgy gondolta, hogy kegyetlen és megvetendő vagy - Galway elvörösödött, és elfordult.
James összeszorította a fogát.
- Nem volt Isabelnek női kísérete?
- Az anyja még kiskorában meghalt fiú utód nélkül, és az apja gondoskodott arról, hogy Isabel folytassa a viszálykodást. Úgy tűnik, csak aludni és enni járt a kastélyba, de egyébként a gyakorlatozó férfiakkal együtt élt. Nagyon szeretik őt.
- Van még valami?
- Csak annyi, hogy meg kellene majd látogatnod a Mansfield birtokot, uram.
- Olvasol a gondolataimban, Galway. Holnap készülj fel az egyhetes távollétre. Hozz elég ételt, hogy szétoszthassuk az úton, vagy a kastélyban. Úgy tűnik, a legkönnyebb út a szívükhöz a hasukon keresztül vezet majd.

James a szobába lépve meglátta takaróba burkolózott feleségét a kandalló előtt. Mélyeket lélegzett, mint aki álomba merült.
- Isabel?
A nő meg sem moccant. A napról napra növekvő vágy most is feléledt benne. Meddig kell még várnia, míg megkapja, ami a férj jogán jár neki?
Ezt a szerencsétlen nőt kihasználta az apja. James elképzelte, mi lett volna a húgával, Margeryvel, a szeretet és kényeztetés nélkül. Isabel még soha nem tapasztalt gyengédséget életében. Gyűlöletre és bosszúra nevelték.
Mégis, amikor zavarba hozta a férfit, ő égő haragot érzett vele szemben. Amikor kettesben maradtak, a vágy kerítette hatalmába. Még most sem tudta elhinni, hogy kívánja őt. Lesz-e a katonából valaha is asszony?
James hirtelen megállt, és a levegőbe szimatolt. Szokatlan szagot érzett, de az nem az éjjeliedényből jött. Lassan körbejárt a szobában, majd egyre növekvő megrökönyödéssel állt meg az ágy előtt. Előrehajolt, újra szippantott, és eltorzult az arca.
- A pokolba! - mondta, s elképzelni sem tudta, mi történhetett az ágyában, míg odavolt. - Nem tudom elhinni, hogy Annie így hagyta... - Az ajtóhoz száguldott, és erőteljesen kivágta. Mielőtt a szolgáló nevét kiálthatta volna, egy hang szólalt meg a háta mögött.
- Állj!

James megfordult, és látta, hogy Isabel felül a kandalló előtt, haja kócos, ingje pedig áttetsző a tűz fényétől. Minden gondolat kiröppent a fejéből, és úgy bámult, mintha még életében nem látott volna nőt.

- Ne hívd ide Annie-t - mondta Isabel. - Megígértem neki, hogy megcsinálom az ágyat, de... elfelejtettem. Nagyon fáradt voltam.

James megpróbálta összeszedni magát, és figyelmen kívül hagyni teste alsóbb régióinak izgalmát.

- És hogyan lett nedves az ágyam?
- Annie kisbabája volt: nem hibáztathatsz egy csecsemőt! Hiszen mindegyik be szokott pisilni.
- Azt hiszed... - James a nőre meredt. - Tudsz te valamit a csecsemőkről?

Isabel megdermedt, és James most észrevette a védekezést, amit rejteni próbált. Nem érdekelte.

- Annyit sem tudsz, hogy mostanra a matracot is biztosan átáztatta?

Isabel felé indult, de a nő nem hátrált. A karjánál fogva felrántotta Isabelt a földről, megfordította, és a nedves ágyra lökte. Félreugrott, amikor a nő hasba akarta rúgni.

- Kellemes éjszakát! - kiáltotta oda, majd a kandalló elé szórta a tiszta ágyneműt, és rátelepedett.
- Élvezd, hogy a padlón alhatsz! Elég kényelmes - mondta Isabel mély, rekedt és önelégült hangon.

James összeszorított foggal hallgatta, hogy a nő a padlóra dobálja a lepedőket. A vizelet szaga megcsapta az orrát. A fene vigye ezt a nőt!

Reggel felöltözött, az ágya mellé állt, s a feleségét figyelte, aki a csupasz matracon aludt széttárt karral és arcán békés kifejezéssel. James fintorgott, amikor saját nyugtalan és kényelmetlen éjszakájára gondolt. De mindent kisöpört a fejéből a nő meztelen combjának látványa. Ha az ágy-végénél állna, és megfelelő szögben tartaná a fejét, talán láthatná...

Valaki kopogtatott az ajtón, és James úgy lépett hátra, mintha nem lenne joga ott állni, és nem nézhetné kedvére a saját feleségét. Kinyitotta az ajtót, jó reggelt kívánt Annie-nek, majd kisétált a folyosóra.

Reggeli után Isabel felment az oromzatra, és onnét nézte a lent elterülő földeket. Erős volt a szél, és a falba kellett kapaszkodnia, nehogy leessen a belső udvarra.

- Isabel!

Megfordult, és látta, hogy Bolton közeleg felé a saroktorony felől. Lehajtott fejjel küzdött a széllel, majd amikor odaért Isabelhez, testével a falhoz szorította. A nő megszólalt.

- Én is képes vagyok...
- Csend. Őrült vagy, hogy ilyen időben kimerészkedsz ide.

Isabel nem szólt semmit, a szél pedig továbbra is csapkodta őket. Bolton teste olyan védelmet adott, mint a fal maga, de Isabel nem volt hajlandó elfogadni ezt a védelmet.

- Holnap Mansfieldbe utazom - mondta James.

Isabel megdermedt, és a nagy, tiszta kézfejre meredt.

- Megnézem, mit hoztál ebbe a házasságba.
- És ha nem elég, amit hoztam, szabadon engedsz?

James mosolya nem volt bíztató.

- Ez nem ilyen egyszerű.

Bolton nem mondta, hogy neki is mennie kell. De tényleg szeretett volna vele tartani? Tényleg látni akarta, hogy apja keze alatt mi lett a földekkel, az emberekkel? És minél többet látott a Bolton kastélyából, annál jobban tudatosult benne, hogy elég pénze van ahhoz, hogy segítsen a parasztokon. Bolton csak rövid, kínos hallgatás után szólalt meg újra.

- Nem kérdezed meg, hogy jöhetsz-e?

Lehelete Isabel nyakát csiklandozta.

- Nem, ha könyörögnöm kell.
- Ettől ne félj. Nem bízom benned annyira, hogy egyedül hagyjalak itt.

Isabel nem hibáztatta Jamest. Saját viselkedésével pedig elégedett volt - kivéve azt az éjszakát a tűz mellett, amikor elfeledkezett a céljáról, és ellökte magától a férfit, aki bizonyára semmit sem felejtett el. Fejét átdugta James karja alatt, és el akart menni.

- Isabel.

Lassan megfordult, és a férfira nézett. Bolton sötét haját felborzolta a szél, köpenye a teste körül örvénylett. Átható tekintettel figyelte a feleségét.

- Csak idő kérdése - mondta halkan. Isabel mozdulatlan maradt.
- Micsoda?
- Míg elveszem, ami jár nekem.

Isabel a nap hátralevő részében az úti előkészületeket figyelte, amelyben neki nem kellett részt vennie. Bárhová is ment - a konyhától a fegyverraktárig -, az emberek ládákat pakoltak meg és utasításokat teljesítettek.

Williamet az istállónál találta meg. Még a fiúnak sem jutott ideje arra, hogy vele törődjön, mert a lovakat vizsgálta át az indulás előtt. Isabel csalódottan emelte fel a lapátot, és jobb híján befejezte a William által félbehagyott munkát.

Hamarosan izzadt és piszkos lett, csizmáját szalma és trágya borította. Amikor az egyik állás oldalának dőlt, hogy megpihenjen, megszólalt a vendégeket hírül adó kürt. Nézte, hogy a belső udvarra kocsik és lovagok sora kanyarodik be. Egy hordszéket tettek a földre, amelynek függönye mögül egy köpenybe öltözött női alak lépett ki. A menetből kilépett egy jóképű férfi, aki megfogta és megcsókolta a nő kezét. Egy lovon érkező nemes hölgy melléjük léptetett, és leszállt a nyeregből, majd megállt a pár mellett.

A tisztes gyülekezet észrevette Isabelt, és döbbent tekintetük elégedettséggel töltötte el a nőt. Nagyszerű nap lesz a mai. Megtörölte a kezét egy rongyba, majd közelebb ment, hogy köszönthesse őket.

A jólöltözött férfi beképzelt vigyorral figyelte, ahogy közeleg, és ízléstelen tekintettel méregette. A karjába kapaszkodó alacsony nő rémült, fehérre vált arccal nézett rá. A lovon érkező nő zavart mosolya lassanként elhalványult.

- Isabel Markham vagyok, a Bolton kastély úrnője. Önökben kit tisztelhetek?

A férfi felvont szemöldökkel kuncogott, és a reszkető nő kezét veregette.

- Sir Avery Cabot vagyok, és ő itt a feleségem, Lady Cabot. A... férje régi jó barátom. Északra tartunk, és szeretnénk itt megszállni éjszakára.

De Isabel már a mögöttük álló nőre figyelt, aki még nem mutatkozott be.

- És ön? - kérdezte.

Ijedt sóhajtozásokat hallott a Lady Cabot körül nyüzsgő többi nő irányából. Nem is figyelt rájuk.

- Margery Welles vagyok - felelte a nő. - Hallottam a pletykát, hogy a bátyám megnősült... és úgy látom, igaz a hír.

18. fejezet

Isabel uralkodott a rémületén, és jó szerencséjére gondolt. Bolton porig fogja alázni. A húga gyönyörű volt, könnyed eleganciával viselkedett, mint a testvére, és a haja is ugyanolyan sötét volt. Olyan döbbenten nézett, hogy Isabelnek nevethetnékje támadt.

- Azért nem hittem a pletykának, mert nem tudtam elhinni, hogy a bátyám ne hívna meg az esküvőjére - mondta Margery tétován.

- Nem volt rá idő - mondta Isabel. - Megesik az ilyesmi, ha az embert úgy ráncigálják elő a börtönből, és házasságra kényszerítik.

- Amit a király rendelt el, ha jól értesültem - szólalt meg derűs hangon Sir Avery.

Mielőtt Isabel válaszolhatott volna, Margery elindult, hogy bekísérje őket, mintha ő lenne a kastély úrnője. Sir Avery és a felesége követték.

Felmentek a lépcsőn, beléptek a nagyterembe, ahol frissen sült kenyér illata töltötte be a levegőt. Az asztalokat hófehér abrosszal terítették le, és gyertyák százainak fénye tükröződött az ezüst evőeszközökön és a poharakon.

Isabel észrevette Boltont, mielőtt Margery szólhatott volna neki. Kényelmesen nevetgélt néhány lovag társaságában. Neve hallatán odakapta a fejét. Isabel látta, hogy megkeményedik az arca, egy rövid pillanatra aggodalom ül ki rá, majd erőltetett mosolyt varázsolt vonásaira. Isabel izgatottan figyelte, hogy feléjük közelít. Egy pillantást vetett a feleségére, mielőtt a karjába zárta a húgát.

- Margery - mormolta.

Szemében szeretet és boldogság tükröződött, miközben a húgát nézte. Isabel még soha nem látta ilyennek.

- Mit keresel itt, Margery? - kérdezte James. - Túl hideg az idő az utazáshoz.

- Ugyan, James, ne viccelj már! Gyönyörű őszi nap van, nemrég hagytuk el Londont. A királyné meghívott az udvarba... el tudod ezt hinni?

- Bolton! - szólalt meg jókedvűen Sir Avery. - Éppen időben érkeztünk, hogy találkozzunk a feleségeddel.

Isabel kihúzta magát, és hűvösen pillantott Jamesre. A férfi mosolya nem halványult, hanem még szélesebbé vált. Ó, nagyon jól játssza a szerepét!

- Jól fest az a seb az arcodon - folytatta Avery. - Hol szerezted?

- Tőlem van - mondta Isabel, meg sem várva Bolton válaszát. - Ő...

- A hálószobában történt - vágott közbe James, és élénken kacsingatott a jelenlévőkre. A hölgyek levegő után kapkodtak, és úgy verdestek a legyezőikkel, mintha szárnyuk nőtt volna.

- Isabel egy kicsit ügyetlen, s még bizonytalan - folytatta Bolton. - Megnyerőnek találom az ilyen ártatlanságot.

Isabel dühösen forgatta a szemét.

- Az önvédelem szükséges része egy ilyen házasságnak.

Az egyik nő halk sikollyal esett össze. Isabel majdnem kacajra fakadt.

- Ez aztán az asszony, nem? - mondta Bolton, és erőteljesen megveregette Avery hátát. A férfi köhécselni kezdett.

- De mindenképpen hasznos szerzemény a háztartás részére. Ott segít, ahol csak tud. Mit is csinált éppen, Lady Bolton, amikor megérkeztünk?

James magában szorongva várta, mit válaszol Isabel. A nő gőgösnek és önelégültnek tűnt. Arcát piszok borította, haja ziláltan omlott a hátára, és az előbb vallotta be, hogy ő vágta meg Jamest. Mi lehet ennél rosszabb? Isabel hűvösen Avery felé fordult, és úgy válaszolt.

- Az istállóban segítettem.

Lehet rosszabb - gondolta hitetlenül James.

Avery felesége, Sarah, és a többi nő egymásra nézett, és kuncogott. James még tisztán emlékezett arra az időre, amikor Sarah kedvessége felé irányult. Most csak sajnálatot kapott tőle. Nyögni szeretett volna, de nevetnie kellett.

- Ez az én Isabelem - mondta, karjával átölelte felesége vállát, és olyan szorosan tartotta, hogy a nő el ne tudjon szökni. - Mindig kész segíteni, ha szükség van rá.

Ha már ezelőtt közelebb lépett volna Isabel-hez, a szagból kitalálta volna, hol volt egész nap.

Avery Cabot nagy szamár volt - de éles szemű megfigyelő. Már ő is hallotta a szóbeszédet, és most élvezte felsőbbrendűségét. Vérig sértődött, amikor James és Henrik király barátsága egyre szorosabbá vált. Amikor James Sarah iránt kezdett érdeklődni, hirtelen Avery is nagyon buzgónak mutatkozott. Most pedig kárörvendően nézte, milyen mélyre csúszott James.

Miért is nem követte James az ösztöneit, miért hagyta, hogy Avery vegye el Saraht? Gyönyörű nő volt, finom arcvonásokkal és alacsony termettel. Szánakozva figyelte Jamest, miközben a többi nővel társalgott. A férfit belülről a harag mardosta, de meghajolt felé és még egy erőltetett mosolyt is sikerült kipréselnie magából.

Érezte, hogy valaki megszorítja a karját, s hátrafordulva szemben találta magát a mosolygó Margeryvel.

- Nem örülök, hogy elmulasztottam az esküvődet, James. Mérges vagyok rád.

James is mosolygott, majd közelebb hajolt, és húga fülébe súgott.

- Ne aggódj, kedvesem. Mindent a kezemben tartok.

- Mintha ez lenne a legnagyobb gond - suttogta vissza a lány. - Később még beszélnünk kell - arrébb lépett, és így szólt fennhangon: - Át szeretnék öltözni a vacsorához. Elkísérne, Sarah?

- Ó, kérlek, engedd meg! - szólalt meg Isabel, és előrébb lépett.

James gyorsan arra gondolt, hogyan tarthatná távol egymástól a két nőt. Ki tudja, milyen ördögi tervet forgat a fejében Isabel? De mégsem cselekedett.

Margery dermedt rémülettel hajtotta hátra a fejét, amikor Isabel fölé magasodott. James sóhajtott. Hosszú, megalázó este lesz a mai. Sarah a kezét tördelte.

- Ó, Margery, várj meg. Biztos vagyok benne, hogy Lady Bolton a mi hálószobánkat is megmutatja.

- Még nincsenek előkészítve - mondta gyorsan James, amikor látta, hogy Annie futva megy végig a folyosón, hogy megkeresse a legfényűzőbb berendezési tárgyakat. Bárcsak lett volna ideje, hogy elköltse újonnan szerzett vagyonának egy részét!

Isabel mutatta az utat a lépcső tetejére, és James csak elképzelni tudta a belőle áradó szagot. Sarah az ajkát biggyesztve foglalt helyet a kandalló előtt nőkíséretével egyetemben. Avery lovagjai és kísérete az asztalok felé indultak, ahol a sört csapolták. De Avery ott maradt, szemben Jamesszel, szórakozott mosolya idegesítette a házigazdát.

- Végül mégis megnősültél - szólalt meg Avery.

James attól tartott, a férfi hamarosan kuncogni fog.

- Jó érzés, hogy túlestem a dolgon - az üres emelvényhez lépett, és sört töltött a vendégének.

- Hosszú keresés volt, ha jól emlékszem.

James az asztalnak támaszkodva belekortyolt a sörbe, és régi barátjára nézett.

- Kell ahhoz idő, hogy megtaláljuk a megfelelő asszonyt.

Nem tudta elhinni, hogy a védelmébe vette Isabelt. De nem volt képes Avery Cabotot hibáztatni. Annak idején együtt rótták London utcáit, egyik kocsmából a másikba tértek be, és ittak. Sötét, lehangoló korszak következett James életében, miután elvesztette Katherine Berkeley-t. Avery pedig mindaddig hűséges barátnak bizonyult, amíg nem kezdtek udvarolni ugyanannak a nőnek.

Avery leült egy padra az asztal mellett, és Jamesnek is követnie kellett a példát.

- Áruld el az igazat - mondta Avery. - Tényleg kirabolt?

James tudta, hogy ez következik, hogy egy napon a barátai és az ismerősei szemébe kell néznie, és magyarázatot kell adnia a házasságára.

- Hát persze, hogy kirabolt - felelte. - Hogy felhívja magára a figyelmemet. Hosszú története van a két család közti kapcsolatnak.

Avery sóhajtott.

- Azt mondták, nagy vagyona van. Az talán pótolja majd a hiányosságait. Szörnyű asszony.

James is így nevezte magában Isabelt, de Avery mondata hallatán összeszorult a gyomra. Mosolyt erőltetett az arcára, és azon gondolkodott, mit válaszolna most egy elégedett férj. Válasz helyett olyan szavakat szűrt ki összeszorított fogai közt, amiket nem szeretett volna.

- Ha tovább becsmérled a feleségem, magam is megbánom, amit veled teszek.

Avery védekezően emelte fel a kezét, és nevetett.

- Rendben van, Bolton. Elnézést kérek.

Isabelnek fogalma sem volt róla, hol találja Margery hálószobáját, a lánnyal ellentétben. Követte őt egy hideg helyiségbe, ahol még nem járt, és ahol rengeteg párnát, függönyt és faliszőnyeget látott. A lány egy szögre akasztotta a köpenyét, majd elhúzta a sötétítőket, és fényt engedett a szobába. Majd lassan megfordult, és Isabel szemébe nézett.

- Jó megint itthon lenni - mondta tétován.

Isabel összefonta mellkasán a karját, és felhúzott szemöldökkel figyelte, mit tesz Margery. Bár a csend hosszú és kínos volt, Margery állta a tekintetét. Úgy tűnt, méregeti Isabelt.

- Régebben itt töltöttem az év nagy részét - mondta a lány -, de amióta két házat kaptam Reynold bátyámtól, ott élek. Talán hibát követtem el.

- Miért? Azt hiszed, megvédhetted volna a bátyádat tőlem?

Margery azt akarja bizonyítani neki, milyen gazdag és milyen boldog, hogy két szerető testvére is van?

Margery megvonta a vállát.

- Nem tudom. Csak azt kívánom, bár itt lehettem volna. Talán segíthettem volna.

Isabel egyre haragosabb lett.

- Hogyan segítettél volna? - mondta, s közelebb lépett a lányhoz. - Leállítottad volna, amikor kötélen vezetett a népe előtt? Nem hiszem. Hiszen kiraboltam őt. Odaálltál volna a lyuk fölé, amit ő börtönnek nevez, és ennivalót dobtál volna nekem?

Margery arca elfehéredett, miközben hátrált egy lépést.

- Ezt sem hiszem. Ó, tudom már! Talán buzdítottad volna, amikor a száját használta fegyverként a tehetetlen foglya ellen.

- Hagyd abba!

- Nem szeretnéd hallani az igazságot a bátyádról? Olyan ember, akit - Isabel szavai elakadtak, amikor észrevette, milyen hangosan és remegő hangon beszél. Az ördögbe, mi történt vele? Mély levegőt vett, és hátrébb lépett Margerytől.

Ekkor valaki halkan kopogtatott az ajtón. Margery, tágra nyílt, rémült szemét le sem véve Isabelről, remegő hangon szólt ki.

- Gyere be!

Egy fiatal apród lépett be, kezében égy tál vízzel. Isabel elrohant mellette, és végigszaladt a folyosón. Megtalálta a hálószobáját, bevágta maga mögött az ajtót, és nekitámaszkodott. Hogy veszíthette el az önuralmát Bolton húga előtt?

Olyan gyorsan és zihálva vette a levegőt, hogy meg kellett nyugtatnia magát valamivel. Még előtte áll az egész este. Oda sem figyelve, a kád csapjai felé nyúlt, aztán hirtelen észrevette, mit tesz. Meg akar fürdeni, hogy örömet szerezzen Boltonnak? Utána pedig az egyik szögön lógó ruhában kellene mutogatnia magát. Bolton biztosan örülne a győzelemnek. Így hát mosakodás és fésülködés nélkül indult el a nagyterem irányába.

James megpróbált úgy tenni, mintha észre sem venné, Isabel milyen állapotban közeleg a lépcsőn lefelé. Gúnyosan gondolt saját hiú reménykedésére, hogy Isabel tökéletes grófnővé, eszményi nővé válhat. Még csak meg sem fürdött! És csak Isten a megmondhatója, mi történt közte és Margery közt, aki az imént az arcára erőltetett mosollyal jött le a lépcsőn.

Isabel magállt a lépcső aljában. James még haragjában is elismerte a magas eleganciát, a mesterkéletlen méltóságot, amit Isabelnek nem kellett magára erőltetnie. Persze ez a kardforgatás miatt van. A mormolás elhalkult a teremben, amikor Isabel gőgös arroganciával körbehordozta a tekintetét.

Közelebb ment a főasztalhoz, leült James mellé, és nem figyelt semmire, csak a söröskupára, amit egyetlen mozdulattal elvett a férfi elől. Istállószag lengte körül.

Sarah Cabot arca újból elhalványult, és aggódva húzódott közelebb a férjéhez. James egy pillanatig ideges volt, majd kinyújtotta a karját, megfogta Sarah kezét, és elbűvölően mosolygott rá. Beletelt egy időbe, míg a nő szájszeglete felfelé ívelődött, és a szeme újra ragyogni kezdett. James kihúzta magát, és elkapta Avery nyugtalan pillantását.

- Ne aggódj, Cabot - mondta, miközben letört egy darab gőzölgő, meleg, fehér kenyeret. - Már házas ember vagyok.

Hirtelen puffanást hallott, és amikor megfordult, látta, hogy Isabel olyan erővel vágta kését egy darab kenyérbe, hogy az az asztalba állt. A maradékot félrelökte, a sajátjából pedig leharapott egy jókora darabot. Avery önelégülten vigyorgott.

- Észrevettem ám, hogy nem tetted hozzá: "boldog"!
- Mert ez magától értetődik - mondta nevetve James.

James még nem tudta, hogyan bírja ki a vacsora végéig. Megpróbált nem figyelni Isabelre, aki az ingujjába törölte a száját, és a tányérjából szürcsölte a levest. Minden figyelmét és báját Sarahra összpontosította. A nő rémülten figyelte volna Isabelt, de James szeme és mosolya elterelte a figyelmét róla. Mindig ez történt, ha James közelében volt. Avery megosztotta figyelmét az Isabel felett érzett káröröm és a Sarah miatt érzett aggodalom közt.

James tudta, hogy rosszul teszi, ha nem figyel Isabelre, de olyan megalázottnak és csalódottnak érezte magát, hogy könnyebb volt úgy tennie, mintha mi sem történt volna. Margery felváltva nézett rá és Isabelre a legmegrovóbb pillantásával, de mit tehetett volna? Isabel jól megválasztotta a nagyjelenetét. Most még csak át sem vetheti a vállán, és nem cipelheti fel a lépcsőn. Tehetetlen.

Miután gyötrelmesen véget ért a vacsora, James behívatta a lantosokat, abban reménykedve, hogy ők majd kedvet csinálnak a tánchoz. De senki sem táncolt. A nők összedugták a fejüket, sugdolóztak és kuncogtak, a lovagok egykedvűen iszogatták a sörüket, Margery pedig mindenkire haragosan nézett. James kínlódva flörtölt, és közben hátat fordított Isabelnek.

Aztán észrevette, hogy felesége a vendég hölgyek felé tart, csípőre tett kézzel közéjük áll, és úgy tesz, mintha lesné minden szavukat. Kiemelkedett közülük fekete zekéjével, sötét, vad hajával. A csoport félrehúzódott, de Isabel úgy követte őket, mint róka a csirkéket.

James tudta, hogy nevetnie kellene a dolog abszurditásán, de mivel az egész tréfa őrá irányult, a megaláztatástól és a haragtól forrongott mindene. Megkönnyebbülten gondolt arra, hogy nem kettesben vannak, mert akkor biztosan nem tudna uralkodni magán.

Isabel tökéletesen elégedett volt a bizarr estén kiváltott reakciókkal. A hölgyek izgatottak és megdöbbentek voltak, Margery meg sem próbálta leplezni rosszallását, Bolton pedig úgy tett, mintha nem is törődne vele. Egész este Sarah Cabottal foglalkozott. Isabelt sem ejtették a fejére. Tudta, hogy annak idején volt köztük valami. Persze ez őt egyáltalán nem izgatta. Soha nem akarta, hogy Bolton a férje legyen. Csak hadd legyen az övé Sarah, még ha Lord Cabottal is kell megvívnia érte.

Az ajkába harapott, és ellépett az ijedt nők mellől. Milyen lehet, ha férfiak küzdenek egy nő kezéért? Sarah választhatott Bolton és Cabot között, de biztosan akadt még más kérője is. Isabel még azt sem tudta, ezzel az egy férfival mit kezdjen. Mi lett volna, ha többel van dolga? Nem tudta, hogyan él egy hétköznapi nő, hogy miről szokás társalognia.

A kandalló párkányának támaszkodott, és kétségbeesés kerítette hatalmába. Lesz-e újra magányos, fog-e gyűlöletet érezni? Soha nem képzelte volna, hogy ilyen fárasztó gonosznak és a megvetés tárgyának lenni. Már hetek óta így él, de az érzés most sűrű, fojtogató, fekete füstként telepedett rá. Torka összeszorult, légzése nehéz lett, és valami csípte a szemét. Ki kell jutnia innen.

Nem volt könnyű áthatolni a tömegen, és egy alkalommal a sarokba is szorították. Megtántorodott, karját védekezőn maga elé emelte, és ekkor akadt a kezébe egy falhoz támasztott kard markolata. Egy pillanatig sem tétovázott. Magához szorította a fegyvert, és befordult egy sötét folyosóra.

A zene és a nevetés zaja lassanként elhalt mögötte, elnyelték a vastag falak. Csak a fáklyák sziszegését és saját lélegzését hallotta, majd megkönnyebbülten sóhajtott.

Jamesnek csak lassan derengett, hogy a teremben lévők jókedvűek. Néhányan már táncoltak is. Isabel tehát nincs odabent. Mielőtt gondolkodni kezdhetett volna, hogy mitévő legyen, meghallotta az egyik lovag megjegyzését.

- De én tényleg ide tettem a kardom!

Jamesnek rossz előérzete támadt. Felrohant a lépcsőn, de a hálószobáját üresen találta. Felkapta a kardját, kirohant az egyik oldalajtón, majd hirtelen megállt. Rögtön rálelt a feleségére. Isabel egyedül volt a vívótéren, lobogó fáklyák vették körül. Fekete ruhájában, hátára omló fekete fürtjeivel úgy festett, mint egy rémálom sötét fantomja. Döfött és vágott a kardjával, úgy hadakozott, mintha képzeletbeli ellenfele kiváló harcos lenne. Lehelete látszott a hideg éjszakában. Képzett harcosnak tűnt, aki meg tudja védeni magát. James csodálta ezért. Csodált-e még nőt a szépségén kívül valamiért? Isabel váratlanul megfordult, és James felé rohant, akinek nem volt más választása, mint kivédeni a csapást. Kiáltás hallatszott az oromzatról.

- Ki van ott?
- Lord Bolton! - kiabált vissza James. - Folytasd az őrködést!

Isabel szembefordult Jamesszel, s kardját készenlétben tartotta. A férfin váratlan jó érzés futott át.

- Mit csinálsz? - kérdezte. - Nem elég, hogy tönkretetted mindenki estéjét? Most velem is szembeszállsz?
- Azt hiszed, jó volt azoknak a képmutatóknak a társaságában lenni? Úgy mutogatsz, mint egy háziállatot! De még tartogatok egy s mást számodra!

Megint a férfira támadt, de James újra elhárította a csapást.

- Meg akarsz ölni, Angyal? Hiszen ezt már megbeszéltük.
- Már rég halott lennél, ha azt akarnám.

A nő nemtörődömsége az esti események iránt hihetetlenül felbosszantotta Jamest. Isabel megalázta, barátaival és a húgával is minősíthetetlenül viselkedett. Mielőtt gondolkodhatott volna, kardja már csapásra is lendült. A két penge hangosan csengett egymáson, Isabel pedig ügyesen tért ki a vágás elől.

James elfintorodott, majd követte Isabelt. Tudta, hogy gyerekes dolgot tesznek, de már képtelen volt megálljt parancsolni magának. Követte Isabelt, amikor a nő kilépett a vívótérről, és elveszett az istállók árnyékában. Rejtekhelyéről vágott James felé, aki káromkodva tántorodott a falnak. Sikerült megragadnia a nő ruháját, majd hallotta az anyag recsegését, amikor Isabel elmenekült.

Követte a belső udvarra, s Isabelnek ekkor szembe kellett fordulnia vele, ha nem akarta, hogy hátba támadják. A díszfákat kerülgetve haladtak a kapu felé. Isabelen még a fáradtság jelei sem látszottak. Pengéje végighasította James kabátját. Mindketten elmosolyodtak.

Hatalmas csapásokkal a kastély felé sikerült terelnie a nőt, majd a bejárat melletti falhoz szorította. Kardjával elvagdosta Isabel ingjének szalagjait. A nő csalódottan nézett lefelé, majd egy csuklómozdulattal a földre hajította fegyverét. James továbbra is a falhoz szegezte, és mosolygott.

- Ejnye, Angyal, vesztettél.

Isabel szeme diadalittasan csillogott.

- Csak gyakorlatoztam a vívótéren. Nem én vesztettem el a fejem.
- Elvesztettem a fejem? - visszhangozta éles kacaj kíséretében James.

Tekintete ekkor a nő fedetlen vállára és mellkasára tévedt. Bőre olyan fényesen ragyogott, mint a hold a sötét haj és a szempár alatt. Olyan volt, mint egy másik világból származó istennő, egzotikus, elérhetetlen és csábító. James azonnal megváltoztatta az elhatározását, amikor a vágy végigsöpört rajta. A nő szemébe nézve megfogta az ing nyakát, és lejjebb húzta. Isabel szeme elkerekedett, lélegzete felgyorsult, de nem küzdött James ellen. Kutató tekintete a férfi arcát pásztáz-ta, majd megállapodott az ajkán. James keze felszaladt a karján, és vállát újra a falhoz nyomta. Mélyen a szemébe nézett, majd lehajolt, és szájába vette Isabel mellbimbóját. Isabel felkiáltott, de nem a félelemtől. Egész teste reszketett a férfi érintésétől.

James elfelejtette, hol van, és ki is ő valójában. Csak Isabel létezett számára, és az a sötét szenvedély, mely egymáshoz láncolta őket. Felemelte a fejét, és megcsókolta Isabelt. Keze a nő ingje alá csúszva kereste vágya kielégítését. Isabel felemelte a lábát, James megragadta a térdét, és még feljebb húzta. Az

Isabel által keltett érzés átsöpört minden érzékén, s kitörölt az emlékeiből minden nőt, akit eddig ismert. Szinte elveszett a nő forró ajkában, és a gondolatra, hogy...

Egy elfúló, női kiáltást hallottak, majd Margery hangját.

- James!

19. fejezet

James kiegyenesedett, s egész testével Isabelhez szorult, aki kézzel ütötte a mellkasát, és meg akarta rúgni.

- Maradj nyugton! - utasította a férfi. - Hacsak nem akarod, hogy az összes vendégünk meglássa a bájaidat.

Isabel átkozódott, de nem püfölte tovább a férfit. James eltakarta, amennyire tudta, és megpróbálta összehúzni rajta az inget. Isabel teste lágy volt és nőies. Bárcsak senki ne lenne a közelükben!

- James! - kiáltott újra Margery. - Mit csinálsz?
- Kardozom!
- A feleségeddel?
- Azt mondtad, hallottad a szóbeszédet!

Isabel felhúzta az inget, James pedig próbálta megkötni a szakadt szalagokat.

- Befejezted? - sziszegte oda Isabel.
- Tudod, fogalmam sincs róla, mit teszek. Maradj nyugton! - mondta James, és hátralépett. A ruha rémesen festett Isabelen. - Ne tégy elhamarkodott mozdulatokat!

Isabel félrelökte, felkapta a kardot, másik kezét pedig a ruha nyakán tartotta.

- Azt hiszem, az nem a te kardod - mondta James, s közben aggódó pillantást vetett a lépcső tetején álló körülbelül tíz emberre, akik a nyakukat nyújtogatták, hogy jól láthassák, mi folyik odalent. Isabel hátratekintett a válla fölött.
- Vissza akartam adni. Talán ha megkaphatnám a sajátomat...
- Még nem, Isabel - felelte James, s követte feleségét a lépcsőkön.

A csoport egy emberként tántorgott vissza a nagyterembe, tekintetük rémületet, döbbenetet és vidámságot sugárzott. James nem hibáztatta őket. Isabel kissé ziláltan, de büszkén tette le a kardot az egyik asztalra. Hűvös, gőgös tekintettel nézett végig a tömegen. James egy szakadást vett észre a vállán, amelyen keresztül elővillant a bőre. Aztán Isabel elindult felfelé a lépcsőn, és eltűnt a folyosó sötétjében. Most minden szem a mosolygó Jamesre tapadt.

- Valami gond van?

Avery nagyot sóhajtott, és megrázta a fejét.

- Azt hiszem, Sarah és én most visszavonulunk. Ennyi... szórakozás megárt. A ruhád egyébként elég feltűnő helyen szakadt ki.

James lepillantott, és eszébe jutott, hogy Isabel kardja épp a combja felett hasított belé. Atyaisten! Összeszorított foggal biccentett a vendégek felé. Sarah arca teljesen elfehéredett, és erőtlenül legyezte magát, miközben hölgyei kíséretében elvonult.

A kíváncsiskodó szolgák takarítani kezdték az este maradványait. James nem figyelt rájuk. Leült a kandalló elé, rázkódott az oldalát mardosó fájdalomtól. Remélte, hogy Margery magára hagyja, hogy végre nyugalom veszi körül, de a lány nem mozdult mellőle.

- James, felkísérnél a szobámba?

A férfi sóhajtott.

- Már nem emlékszel, merre kell menni?
- Szeretnék veled négyszemközt beszélni.
- Margery...
- James!

A férfi felállt, meghajolt, és a lány felé nyújtotta a karját.

- Jaj, hagyd ezt! - szólt mérgesen Margery, és a lépcső felé indult.

Isabel a Margery szobája melletti folyosó sötétjében rejtőzött el. Szorosan a falhoz simult, és imádkozott, hogy senki se jöjjön arra. Tudta, hogy nem kellene azzal törődnie, miről beszélget a férje és annak húga, de tudni akarta, a lány milyen szerepet játszik kettejük játékában. A férfi ma este haragos volt, de nem tudta megállni, hogy megérintse őt.

Isabel szorosan behunyt szemmel próbálta kiverni a fejéből az érzés emlékét. Ha visszatartja a lélegzetét, hallhatja az ajtón kiszűrődő hangokat. Hál' istennek, a férje nem egy halk szavú ember.

James egy székbe vetette magát a kandalló előtt, és kinyújtotta a lábát. A húga mellé ült.
- James? - mondta Margery tétován.
- Hmm? - a férfi le sem vette a szemét a tűzről.
- Ahhoz képest, hogy a feleségeddel kardoztál, nem úgy látszott, mintha ellenedre lenne. Nekem úgy tűnt, mintha le akarnád tépni a ruháját.
James döbbenten pillantott szűzies húgára.
- Margery!
A lány elpirult, de továbbra is zord tekintettel meredt a bátyjára. James végül vállat vont.
- Lehet, hogy úgy néz ki azokban a ruhákban, mint egy férfi, és fel is bosszant a viselkedésével, de ha egyszer meglátom, mi van a ruha alatt, csak nőként tudok gondolni rá.
Margery megrázkódott, és lehunyta a szemét.
- Ó, James!
- Bocsáss meg, kedvesem, de te akartad tudni.
- Te vérzel!
- Hol? - kérdezte a férfi, és végignézett a végtagjain. Apró vágás látszott az egyik combján. - Majdnem eltalálta.
- De James! A feleséged ott akart megvágni!
- Ugyan már! Mi az a kis vérontás házastársak közt! -jegyezte meg James huncut vigyorral.
- Nem vágsz át, James Markham! Mi folyik itt? Hallottam a pletykát, hogy egy vadócot vettél feleségül, de nem akartam elhinni. És amikor megérkezem, ti megpróbáljátok meggyilkolni egymást!
- Nem akart megölni, csak így vezette le a csalódottságát.
- Miért lenne csalódott? Feleségül vetted, gazdag...
- És boldogtalan. Minden lehetséges módon megpróbál megalázni.
- Miért? - kérdezte értetlenül Margery.
James sóhajtott.
- Bosszúból.
- Bosszúból? Ezért rabolt ki?
- Pénzre éppen nem volt szüksége... bár nem hinném, hogy fogalma lenne róla, mekkora vagyon örököse.
Majd elmesélte húgának a két család közti viszály történetét és Mansfield gróf megszállottságát. Margery a száját tátotta.
- Nem tudom elhinni, hogy az az ember arra nevelte a lányát, hogy téged megöljön!
- Isabel volt az egyetlen gyermeke. Azt hiszem, egy barátja sem volt a lovagokon és a fegyvernökökön kívül, akikkel együtt gyakorlatozott. Befogadtam azt a fiút is, akivel együtt megtámadt.
- Nem veszélyes ez?
- Nem, ő nem árthat nekem. Csak hűséges akart lenni az úrnőjéhez. És nem akarom elválasztani őket egymástól. Még azt sem tudom elképzelni, hogyan nevelhették fel Isabelt. Hogyan vehetnem el tőle az egyetlen barátját?
- És hogyan tudsz éjszaka aludni, James? Nem félsz attól, hogy tervez valamit ellened? Amikor beszéltem vele, nagyon ideges volt.
- Ideges volt? És mit mondott?
Margery a fejét rázta:
- Nem a szavak fontosak, hanem az, hogy nagyon boldogtalan. Sajnálom őt.
- És engem nem sajnálsz? - kérdezte James gúnyosan.
Margery nem találta ezt viccesnek.
- Beszélned kell vele. Egyezségre kell jutnotok, James.
A férfi arcáról lefagyott a mosoly.
- Ne avatkozz bele, Margery. Fogalmad sincs arról, mi folyik a házasságomban.
- De szeretném megtudni - mondta halkan a lány. - Segíteni akarok. Hiszen mindketten boldogtalanok vagytok.

- Hallgassak rád, a házasság szakértőjére? - kérdezte James erőltetett vidámsággal. - Ez azt jelenti, hogy van már jegyesed?

Margery felemelte a kezét:

- Ne válts témát!

- Az emberek bolondnak tartanak, mert engedem, hogy beleszólj a jövőd alakulásába. Hiszen olyan sok férfi kérte már meg a kezed nálam - hirtelen szünetet tartott. - Lehetséges, hogy a... különös házasságom rontja majd az esélyeidet?

Margery nem felelt, de James ebből is értett. Halkan átkozódott magában.

Isabel hallotta, hogy a folyosón lépések közelednek. Mozdulatlanul várt, és imádkozott, hogy bárki legyen is az, kanyarodjon másfelé. De a lépések egyre hangosabbak lettek, és valaki fütyülni kezdett. Isabel eliramodott a hálószoba irányába, és örült, hogy csak ennyit hallott.

Margery sóhajtott, és a tűzbe nézett.

- Nincs igazad, James. Ki törődne azzal, hogy kit vettél feleségül?

- Naiv vagy, kedvesem. Nagyon sokan igenis törődnek vele.

- De hát Isabel Mansfield örököse! És egy félrevezetett, összezavart lány...

- Lány! Úgy beszélsz, mintha egy gyereket vettem volna el! És ami az összezavartságot illeti...

- De James! Próbáld meg elképzelni, mit érezhet egy idegen helyen, ahol nem fordulhat máshoz, csak a férjéhez, aki vagy nevetségessé teszi, vagy harcol vele.

- De én nem...

- Sokkal türelmesebbnek kell lenned vele! Hiszen látszik rajtad, hogy vonzódsz hozzá!

- Egy házasságot nem lehet csak a "vonzódásra" alapozni, Margery. Ha többet foglalkoznál a férjjelöltekkel, rájönnél erre.

- Egyikük sem tetszik. Tudni fogom, ki az igazi, James, ahogy Reynold is tudta.

Az eddig uralkodó kellemes légkörnek nyoma veszett. James összeszűkült szemmel meredt a lángokra, mintha azok el tudnák égetni kellemetlen emlékeit.

- Nem akarok erről beszélni.

- De a bátyáim vagytok, James. El tudod képzelni, milyen érzés nekem, hogy gyűlölitek egymást? Jól tudod, hogy Edmund halála baleset volt, hogy Reynold nem akarta megölni.

- Reynold elcsábította a jegyesemet - mondta James, és húga szemébe nézett, - Hogy lennék képes ezt megbocsátani?

- És te elraboltattad őt.

- A biztonsága érdekében.

- És ő majdnem meghalt.

- Ezt nem tudhattam előre!

Margery sóhajtott.

- James, én nem hibáztatlak. Azt tetted a háború alatt, amit helyesnek gondoltál. És azt sem tagadhatom, hogy sikerrel jártál, hiszen egyetlen birtokunkat sem vesztettük el. De nem tudod végre elfogadni, hogy Reynold és Katherine nem szándékosan szerettek egymásba? És eszük ágában sem volt elárulni téged, ahogy te sem akartad, hogy Katherine-nek baja essen.

James fintorgott, de nem felelt.

- Csak arra kérlek, gondold végig, milyen kárt okoz a családnak a gyűlölködésetek.

James halkan válaszolt.

- Még ha úgy is döntenék, hogy beszélek Reynolddal, nem állna szóba velem. Ebben biztos vagyok.

Margery szomorúan rázta a fejét.

- Ezt nem hiszem el. Ha arra kerül a sor, azt szeretném, ha a két bátyám együtt ünnepelne a lakodalmamon.

James ezután elbúcsúzott, és a hálószobájába ment. Felesége éppen akkor fejezte be a fürdést, csöpögött róla a víz, és csak egy törülköző borította a testét. Annie a kádból merte ki a vizet. Intett

neki, hogy távozhat, s a lány az ajtóból még jó éjszakát kívánt. Isabel egy másik törülközővel szemlesütve szárította a haját.

- Ez volt ám az előadás - szólalt meg James, miközben lehuppant egy kandalló előtt álló székbe. Isabel nem felelt.

- Nem tudtad kivárni, míg feljöhetsz és megmosakodhatsz?

Amikor észrevette Isabel szája sarkában a mosolyt, a szék karfájába kellett kapaszkodnia, hogy fel ne ugorjon. Nem tudta eldönteni, hogy meg akarja rázni, vagy szenvedélyesen megcsókolni a nőt. A harag és a vágy úgy összekeveredett benne, hogy többé nem tudta, mit gondoljon. Szerette volna letépni Isabelről a törülközőt, és az ágyába dönteni - de mit gondolna róla akkor? Olyanná válna, mint azok, akik elrabolták a szüzességét, akik bántották egykor.

Tehetetlenség lett úrrá rajta. Felesége közben hátat fordított neki, és ledobta a törülközőt. Csípője csodálatosan kerekded volt, háta finoman ívelt. Amikor az ingért nyúlt, láthatóvá váltak karja kidolgozott izmai. Miért nem tudja elcsábítani? Hiszen láthatóan nem félt már tőle. Mi tartja vissza attól a dologtól, amiért érdemes volt elvenni a nőt? Az életében már semmi sem volt a maga helyén. Elvesztette az önuralmát - kardot használt a felesége ellen, és egyetlen csapással megölhette volna. De sejtette, hogy mindketten, egyformán élvezték a helyzetet.

Az ing eltakarta Isabel testét. Egy takarót tartott a kezében, és James felé közelített. A férfi pillantásra sem méltatta.

- Te alszol a kandallónál vagy én? - kérdezte Isabel.

James lassan végigmérte. A nő egyenesen, félelem nélkül nézett a szemébe, de arcát pirosság öntötte el. James felállt, és arrébb lépett. Isabel a kandalló előtti szőnyegre feküdt, és betakarózott. Hát olyan bolond volt a férfi, hogy azt hitte, odajön majd hozzá?

Hajnalban Isabel felébredt, s mozdulatlanul fekve hallgatta férje lélegzését. A kihallgatott beszélgetés járt a fejében, és fájdalmat érzett. Bolton sajnálja őt. Ennél még a gyűlölet is jobb. És ami Margeryt illeti, örülnie kellene, hogy a lány még nála is dühösebb a Boltonokra. De rosszul érezte magát attól, hogy miatta mentek tönkre egy fiatal lány férjhezmenési esélyei. Mégis, mit várnak tőle? Nem képes olyan nővé válni, amit mindenki elvár tőle. Bolton is csak akkor tekinti annak, amikor ruhátlanul látja.

Már majdnem teljesen kivilágosodott, amikor James búcsúcsókot adott a húgának.

- Kívánj jó utat, bátyám - mondta Margery.

- Hová készülsz?

A lány mosolygott.

- Reynold meghívott magához.

James fintorgott.

- Tudod, hogy még maradhatnál.

- Köszönöm a meghívást, de nem akarok alkalmatlankodni az ifjú házasoknál. Sok szerencsét! - A kastély felé fordult, ahol Isabel állt a távolban. - Vigyázz magadra, Lady Isabel!

Isabel egy pillanatig nem mozdult, amitől James egyre feszültebb lett. Végül feléjük biccentett a fejével, és Margery megkönnyebbültebben mosolygott. A lány nyeregbe szállt, és Sarah hordszéke mellé léptetett. Avery is búcsút intett, és a kis társaság megindult kifelé. James sóhajtva gondolt arra, milyen történetek terjednek el ezután a környéken a feleségéről. Majd ő is nyeregbe szállt, hogy a Mansfield kastélyba vezesse a lovagjait. Elfintorodott, amikor meglátta a közeledő Isabel öltözékét.

- Hol van a ruha, amit előkészítettem neked?

- Csak nem képzeled, hogy tudnék benne lovagolni?

James mordult egyet. Isabel végignézett a menetoszlopon, arca eltorzult, majd James lova mellé lépett. Közvetlenül a férfi lába mellett állt meg, és komoly, sötét tekintettel nézett rá.

- William is velünk jön? - kérdezte.

- Úgy döntöttem, folytassa az itteni munkáját.

Nem bízom bennetek, ha együtt vagytok.

Isabel szó nélkül vállat vont, majd lova nyergébe szállt. James azon kapta magát, hogy a nő combjára szorosan tapadó nadrágot bámulja, s a látvány nem maradt hatás nélkül. Gyűlölte magát ezért.

Az első nap eseménytelen és kimerítő volt. Szinte egész nap esett az eső, és a hideg annyira átjárta Jamest, hogy remegni kezdett. Isabel nyugodtan tűrte a körülményeket, és nem panaszkodott.

Éjszaka az erdő mélyén ütöttek tábort, ahol az eső már nem zuhogott, hanem csak cseppekben szivárgott be. James egy kicsi, zárt sátrat állíttatott fel kettejük számára. A többiek ágakból építettek menedéket maguknak, és mindenki igyekezett gyorsan álomba merülni, mert a meleget adó tűz hamar kialudt a nedves időben. James bebújt a sátorba, és összehúzta maga mögött a bejáratot. Isabel takaróba burkolózva, hátat fordítva feküdt.

Milyen szokatlan - gondolta James szárazon. Ez a nő fel tudta bosszantani. Nem tudta, hogyan viszonyuljon hozzá.

Késő délután értek a Mansfield kastély közelébe, amikor a nap már majdnem eltűnt a látóhatár alatt. James sétáló katonákat látott az oromzaton és őröket a felvonóhídnál. Ez egy kissé eloszlatta az aggodalmát, hiszen legalább a katonai ügyekkel nem kell annyit foglalkoznia. Ami pedig az építményt illeti, remélte, nincs olyan rossz állapotban, mint képzelte.

Lovaik patája végigcsattogott a hídon. Amikor átmentek a kapun, felpillantott a feje felett lógó rácsra - mely rozsdás, de félelmet keltő volt. Áthaladtak a külső udvaron; még egy magas fal mellett vezetett az út. James Isabelre pillantott, akinek mohó és izgatott volt a tekintete. James csak akkor látta ilyennek, amikor kardot tartott a kezében.

A belső udvarba vezető kapunál zord arcú katonák álltak, akik tiszteletteljesen köszöntötték Isabelt. De James azon nyomban megfeledkezett a feleségéről, amikor a szeme elé tárult a belső udvar állapota. Mindent az állatok szennye borított. Disznók garázdálkodtak a kertben, mert sikerült átjutniuk az eltört kerítésen. A galambdúc elhagyatottnak tűnt. Az erőd maga masszívan magasodott előtte, sok toronnyal és emelettel. James sejtette, hogy ilyen erődítmény birtokában többé semmitől sem kellene félnie. De ehhez még nagyon sok munka kell.

Aztán váratlanul a kaszárnyából az összes ember az udvarra özönlött. Isabel boldogan felkiáltott, leugrott a nyeregből, és a csoport közepe felé futott. Hatalmas ölelésekben veszett el, ahogy embertől emberig haladt.

Jamesnek összeszorult a gyomra, de nem tudta, miért.

A legtöbb katona szakállas, vagy legalábbis borostás volt, hosszú, fésületlen hajuk miatt útonállónak is elmentek volna. Úgy néztek ki, mint akik felett megállt az idő. Jamest mardosta a düh. Ezek közül egy gyalázta meg a feleségét?

Leszállt a lováról, és Isabel felé tartott, aki beszélgetésbe merült egy dörgő hangú lovaggal. Amikor a nő észrevette, szeme összeszűkült.

- Bolton - szólalt meg. - Ő itt az édesapám parancsnoka, a védelmezőm, Sir Hugo Naughton.

Többet nem fűzött hozzá. Ekkor bújt ki Jamesből a kisördög. Kezét a nő vállára helyezte, és cirógatni kezdte a fülét. Isabel tátott szájjal meredt rá.

- A feleségem képtelen bizonyos dolgokat abban a szép fejében tartani. James Markham vagyok, Bolton grófja.

Egy pillanatig azt hitte, a katonák rárontanak, amiért megérintette az úrnőjüket. Mindenesetre a kardján tartotta a kezét. Sir Hugo végül fegyelmezetten meghajolt, szája megvonaglott a jókora bajusz alatt. Szűk szemmel méregette Jamest.

- Aggódtunk, amikor Lady Isabel nem tért haza az édesapja halála után. Még a gondnok sem tudta, hol lehet. Kutattunk is utána, mert azt hittük, valahol levetette a ló. És akkor tudtuk meg, hogy a király hozzád adta feleségül.

Hanghordozásából nyilvánvaló volt, hogy a halált kisebb rossznak tartja, mint a Boltonnal kötött házasságot.

- A hűségedre továbbra is számítunk - mondta James. - Ezután is tedd a dolgod. Majd a feleségem megmutatja a kastélyt.

Sir Hugo biccentett a fejével, és a csapatához fordult. Isabel a nyomába eredt.

- Hallottad, mit mondtam, Isabel - szólalt meg James.

Látta, hogy Isabel megdermed, majd nagyon lassan felé fordul.

- Az embereimmel szeretném tölteni az időt - válaszolt.

- Ők már az én embereim is, és a nagyteremben is beszélgethetsz velük. Elő kellene készülnöd az étkezésre, és a kényelmükről kéne gondoskodnod.

Egy pillanatig azt hitte, a nő tiltakozik majd, s végig kell kergetnie az udvaron, de Isabel hűvösen ránézett, majd a kastélyba ment. James az egyik lovász kezébe hajította a gyeplőt, és követte a feleségét. Rothadó gyékény és étel bűze csapta meg. A falak csupaszon álltak, nem lógott rajtuk faliszőnyeg, ami felfogta volna a huzatot. Isabelre nézett, aki szintén meglepettnek látszott.

Szolgák jelentek meg, melegen köszöntötték úrnőjüket, de aggódó pillantásokat vetettek James felé. Egy tiszteletet parancsoló külsejű, idős férfi állt az élükön, és bizalmatlanul méregette Jamest. Talán ő a gondnok, akivel a legtöbb tárgyalnivalója lenne. Úgy döntött, megvárja, mit mond Isabel.

Egy másodpercig csend honolt körülöttük, melyet csak egy gyerek sírása tört meg. Isabel Jamesre nézett, aki felvonta a szemöldökét. A nő nagy levegőt vett, a kis társaság felé fordult, és így szólt:

- Ez itt James Markham, Bolton grófja. Mint tudjátok, Henrik király adott hozzá feleségül - szünetet tartott, és hidegen nézett Boltonra. - Mostantól ő az uratok.

20. fejezet

James szégyellte magát Isabel rosszul megválogatott szavai miatt. Mostantól az uruk, ez igaz, de ezt a kényes helyzetet nem így kellett volna kezelni. Hűvösen pillantott Isabelre, majd újdonsült szolgáira nézett.

- Örülök, hogy mindnyájan itt vannak. Legyenek türelmesek velem. Igaz, hogy nem pótolhatom az előző gazdájukat, de becsületes ember vagyok, úgy bánok az emberekkel, ahogy ők bánnak velem.

Néhány helyről morgást hallott, de elsőre elegendőnek érezte ezt a rövid beszédet.

- Kérem, hogy készítsék elő a nagytermet a vacsorához. Ezentúl nem a megszokott módon fognak zajlani a dolgok.

Ez csak féligazság volt, s közben észrevette, hogy Isabel rápillant. De nem tudta nem észrevenni az asztalok állapotát, amelyeket ebéd óta le sem takarítottak.

Hamarosan forró, szappanos vízzel ledörzsölték az összes asztalt, egy szolgáló pedig kirázta a régi gyékényeket. Egy csapatra való patkány iszkolt ki alóluk, amitől Jamesnek eltorzult az arca. Lovagok, katonák és munkások érkeztek kis csoportokban, kényszerű tisztelettel hajtottak fejet James felé, s bizonytalanul figyelték a változásokat. James arany és fekete színű ruhába öltözve jött le a lépcsőn a vacsorát megelőzően, és így ragyogott a rémült lovagok előtt. A külsejével minden furcsa helyzetet a saját javára tudott fordítani.

Azáltal uralkodott a népe felett, hogy azt mutatta nekik, amit azok látni akartak: egy irányítani képes, hatalmas férfit. Különben is, mi más számít a címén, az arckifejezésén és a jóhírén kívül?

A vacsora nagyon erőltetetten zajlott. Sir Hugo és Galway osztotta meg a főasztalt Jamesszel és Isabellel. A két parancsnok rosszalló csendben ült egymás mellett. Senki sem társalgott, az étel förtelmes volt. Még Isabel is nagyot sóhajtott evés előtt, amikor a tányérjára pillantott. Sir Hugót figyelve, Jamesnek el kellett ismernie, hogy van, aki étkezési szokásaiban alulmúlja a feleségét. Szeretett volna kendőt hajítani a férfi arcába, és követelni, hogy törölje le az ételt a bajszáról. De türtőztette magát.

A mansfieldi lovagok minden mellettük elhaladó szolgálóra kacsingattak, és csipkedték őket. James lovagjai meg voltak rökönyödve, és sötét tekintetükből ítélve, egy verekedésnél nem sok jóra számíthattak volna a helyi lovagok. Egy lantos sem tette élettelibbé az estét, de próbálkoztak néhány asztali játékkal, ezeknek azonban hamar végük szakadt. Isabel lecövekelt a kandalló előtt, és senkivel sem állt szóba. James gyorsan véget vetett az estének.

- Isabel, mutasd meg a hálószobádat - mondta, mert úgy érezte, nem lenne még illendő az uraság szobáját elfoglalni.

Nem kellett volna megszólalnia. Isabel arca elvörösödött, néhány lovag talpra szökkent, kezüket a kardmarkolaton tartva. James rendíthetetlen maradt. Csak hadd próbálják meg eltiltani a feleségétől! Isabel kihúzta magát, mielőtt az egyik sarokból induló lépcsősorhoz vezette férjét. A lépcsők a második emelet felé kanyarogtak. A folyosókat csöpögő, hanyag készítésű fáklyák fénye tette kicsit homályossá. Amikor a nő kinyitotta a hálószoba ajtaját, James megdöbbenten állt meg az ajtóban. A padlón csak egy szalmazsákot és egy ládát látott. A falak nedvesek és szűkek voltak, egyetlen ablakot látott rajtuk, amely beengedte a huzatot.

- Itt nem alhatunk, Isabel.
- Nagyon sajnálom, ha nem elég elegáns számodra - mondta halvány, gúnyos mosollyal a nő.
- Elegáns? - ismételte meg James, és megragadta a nő vállát, amikor el akart fordulni. - Nincs szükségem eleganciára... legalábbis nem azonnal. De legalább lakható lenne!

A lelke mélyén megdöbbentette a tudat, hogy feleségének ilyen körülmények közt kellett élnie. De nem szerette, ha sajnálnia kellett. Isabel kitört a szorításból, és haragosan nézett Jamesre.

- Nem vagyok olyan hiú, mint te. Megelégszem egy ággyal is.
- Van pillanat, amikor nekem is elég lenne egy ág - mondta James, és feltűnően méregetni kezdte a nőt. Felvette az egyetlen személyes hol mit, amit talált. - Nézd meg ezt a gyékényszőnyeget! Még a lovamra sem teríteném!

Isabel kikapta a kezéből.

- Ez az anyámé volt!
- Ez esetben bocsáss meg. Tartsd meg, mint emléket, de én megveszek neked bármit, amire szükséged van.
- Tőled semmi sem kell. Különben is, ez az én hálószobám, és azt akarom, hogy elmenj.

James zord nevetést hallatott.

- Nélküled sehová sem megyek. Biztosan van ennél nagyobb hálószoba is. Az apád soha nem fogadott vendégeket?
- Nem.
- Nem hiszek neked. Nézzünk utána.

Isabel hátat fordított a férjének, aki egyetlen lendülettel a karjába kapta, majd nagyot nyögve szólalt meg.

- Biztosan kell hogy tartsalak. Maradj már nyugton!

Míg a folyosón haladtak, Isabel próbált elmenekülni. James egymás után nyitogatta ki az ajtókat, bocsánatot kért azoktól, akiket megzavart. Nyomukban rémült és álmos emberek sorakoztak fel az ajtókban. Végül talált egy szobát, amelyben egy mennyezetes ágy állt, két sötétíthető ablaka is volt, s ahol néhány foszlott faliszőnyeg is lógott a falon. Isabelt a talpára állította, s a nő az ágynak tántorodott.

- Nem érdekel, kinek a hálószobája ez - jelentette ki James -, mostantól a miénk. Rázd ki a takarókat, Isabel. Reméljük, nincsenek benne bogarak.

De amikor James tüzet akart gyújtani, minden reménye füstté vált. Az eltömődött kéményből hamu ömlött a szobába, s összekeveredett a takarókból kivert porral. Gyorsan kinyitotta mindkét ablakot.

- Ezt majd holnap reggelre hagyjuk - mondta, és vetkőzni kezdett. Isabel szeme elkerekedett, és úgy érezte, itt az idő, hogy rávegye a férfit a szeretkezésre, hogy éreztesse vele, mennyire kívánja őt, s hogy hatalma van felette. Hirtelen eszébe jutott Sarah Cabot, és az, hogyan flörtölt vele James. Isabel úgy érezte, megbukott, mint nő... mint feleség. Csak olyankor képes elcsábítani a férjét, amikor ruhátlan. Persze szó sincs arról, hogy más oka lenne a csábításra, mint hogy később a férje szemére vethesse gyengeségét.

James közben már teljesen levetkőzött, s féloldalasán fordult felé. Vállán az izmok minden mozdulatnál hullámoztak, és bőre tökéletességét csak az oldalán látható apró seb rontotta el. Bemászott az ágyba, és még csak meg sem próbálta megérinteni Isabelt, aki vereséget szenvedve sóhajtott.

Aztán ő is levetette az utazásban megviselt kabátját és nadrágját, csak az inget hagyta magán. Talált még egy takarót az egyik penészes szekrényen, és azt terítette a vállára. De itt nem égett a tűz, és szőnyeg sem borította a padlót. Látta a leheletét a hidegben. Aztán meghallotta Bolton mély hangját.

- Ez az ágy elég széles három embernek is, Isabel. Gyere, aludj meleg helyen ma éjjel.

Isabel gyomra furán megremegett, amikor a férfira nézett, aki a párnákra dőlve feküdt és a gyertya lángja halványan megvilágította. Nem tudta, mit tegyen. Vissza akarta utasítani, mert az ellensége, de szeretett volna beletörődni abba, hogy az ellensége elcsábítsa.

Ledobta a takarót, és felmászott a magas ágyba a férfi mellé. James félrehúzta a takarót, és Isabel belemerülhetett a puhaságba. Jó meleg volt odabenn, úgy érezte, mintha a mennyországban járna - és Bolton meztelenül fekszik mellette.

Isabel az álláig húzta a takarót. James mosolygott, de nem érintette meg a nőt. Elfújta a gyertyát, és visszadőlt a párnára. Isabel furcsa csalódottságot érzett. Mi a baj vele?

Isabel csak lassan ébredt fel, s olyan meleget érzett, mintha egy nyári reggel lett volna. Arca valami keményhez és simához szorult. Egy pillanat múlva döbbenten jött rá, hogy az oldalán fekszik, és a férje hátához simul.

Rémülten próbált úrrá lenni ziháló lélegzésén.

Karja átölelte a férfi derekát, és annak súlyos karja alá szorult. Belepirult, amikor azt is észrevette, hogy tenyere a férfi hasa alatt pihen, s ujj hegyével a finom szőrzetet érinti. Ha most megmoccan, felébreszti Jamest, aki azzal vádolja majd, hogy ki akarja provokálni az együttlétet.

Isabel keze remegni kezdett, s szerette volna csillapítani a remegést. Érezte a férfi lábához dörzsölődő kemény bőrét. Az ing felcsúszott a testén, és meztelen csípője a férfi csípőjéhez szorult.

Eszébe jutott, hogy a normális házaspárok biztosan így ébrednek minden áldott reggel. Aztán az is az eszébe jutott, hogy Bolton az egyetlen férfi, aki mellett biztonságban érzi magát. Vad érzés tört rá, hogy úgy érintse meg a férfit, ahogy az érintette őt, látni szerette volna, hogy ugyanolyan örömet érez-e ő is. De ez azt jelentené, hogy enged a kísértésnek, hogy elveszti az önuralmát. És Bolton nem hagyja majd, hogy elfeledkezzen erről. Nem bírta tovább. Lassan megpróbálta kilazítani a kezét és elhúzni a férfi hasától. Ekkor Bolton a könyökével megszorította a karját.

- Készülsz valahová? - suttogta szórakozott, gonoszkodó hangon. Isabel arca lángra gyúlt.
- Engedj el! - legnagyobb rémületére hangja cincogásra emlékeztetett csak.
- De ez olyan jó. A csillagok alatt töltött éjszakánkra emlékeztet. Te is emlékszel?
- Nem.
- Hmm.

Csípőjét Isabelhez dörgölte, aki hátrébb húzódott.

- Hát nem jó érzés, Angyal?

Isabel lehunyt szemmel emlékeztette magát arra, hogy feküdjön nyugodtan, adja meg magát. A férfi lesz az, aki először elárulja, hogy szüksége van rá. De arca a férfi meleg hátához simult, és kis erőfeszítéssel meg is fordíthatta a fejét, és megérinthette volna ajkával. Hirtelen a tudatára ébredt, mennyire szeretné megérinteni a férfit. De nem teszi meg. Összeszorította a fogát, alig vett levegőt, és várt.

- Ha még jobban visszatartod a lélegzeted - mormolta James -, még jobban érzem a melled a hátamon.

Isabel kifújta a levegőt, kirántotta a karját, és az ágy másik oldalára gurult. Bolton kuncogását hallgatva bújt ki a takaró alól, és húzta le magán az inget.

- Nagy kár - mondta James. - Azt hiszem, mostantól meztelenül kellene aludnod.

Isabel a válla felett nézett vissza rá, miközben felhúzta a nadrágját és a kabátját. Hát persze, hogy azt akarja, hogy meztelenül aludjon, hogy megvádolhassa azzal, hogy vágyát akar ébreszteni benne.

- Hozatok neked egy ruhát.
- Nem tudom megvárni. Nagyon éhes vagyok.

De mielőtt kinyithatta volna az ajtót, Bolton ott termett, és a két karjával csapdába ejtette.

Nem fordult szembe vele, zihálva lélegzett, és érezte, hogy a férfi teste szinte körbeöleli.

- Nézz rám, Isabel.

Hangja mély volt, a nő egész teste megremegett tőle. Nem értette az érzést, amely teljesen a hatalmába kerítette. Engedelmeskedett, hátat fordított az ajtónak. James állat látta a szeme előtt.

- Nézz rám, Angyal.

Lassan felemelte a tekintetét, végigpásztázta a férfi ajkát, vékony orrát és csillogó, kék szemét, melynek oly élénk volt a színe. A hideg szobában egyedül a férfi teste ontotta a meleget.

- Ez nem mehet így tovább - szólalt meg James.

Isabel gyomra összerándult az idegességtől. James el fogja küldeni, most, hogy sikerült megszereznie a birtokait és a pénzét. Nemrég ennek hallatán ujjongott volna.

- Isabel, házasok vagyunk. Vannak bizonyos jogaim, melyeket még nem gyakorolhattam.

Isabel hirtelen tisztán látott. Nagy levegőt vett, és bátran nézett James szemébe.

- Nem akadályoztalak semmiben.

A férfi félig morgásra, félig nevetésre emlékeztető hangot adott ki, és játszani kezdett Isabel egyik hajfürtjével. Kézfeje lassan simogatni kezdte a nő mellbimbóját. Isabel fejéből kirepült minden gondolat, csak az érzés maradt benne. A férfihoz szeretett volna támaszkodni, hogy csak ezt a fájó örömöt érezze, ami most a gyomrában és a combjai közt támadt fel. De tenyerét inkább szorosan a falhoz nyomta. A férfi ajka éppen az övé fölött volt, amikor így suttogott:

- Minden alkalommal, amikor hozzád érek, megdermedsz, mintha démon lennék. Félsz tőlem?
- Soha nem félek - válaszolta Isabel.

A férfi gúnyolódik vele, ezt tudta. De a közelsége, kézfeje folyamatos dörzsölése a mellén mind-mind elcsábította őt, elűzte ösztönös félelmét. Istenem, milyen bolond is volt! Hadd szeretkezzen vele,

legyenek túl rajta. De mi van, ha ilyen tekintetben sem olyan, mint a többi nő? Azt sem tudja, mit kell tenni egy férfival. Csak nevetségessé teszi - vagy sajnálja majd, ami még rosszabb.

- Féltél - mormolta James, és gyengéden megcsókolta Isabel arcát. - Láttam a szemedben, valahányszor hozzád értem. Most is meg akarlak érinteni.

Isabelnek most diadalt kellett volna éreznie. Ő győzött, James követelte a testi közelséget. De nem érzett effélét. Szeretett volna elolvadni a férfi lábánál, az ölelésébe omlani, és könyörögni, hogy zárja szorosan a karjába. Kopogtatás rázta meg mögöttük az ajtót.

- Lord Bolton, odabenn vagy?

Bolton felemelte a fejét, de nem engedte el Isabelt.

- Menj innen, Galway.
- Sir Roger vár a nagyteremben. Készen állnak a Mansfield birtok feljegyzései.

Isabel meg sem próbált megmoccanni. Bolton arcát tanulmányozta, látta, hogy az állkapcsa megfeszül. Aztán végül ellökte magát az ajtótól és a nőtől is. Pedig már olyan közel járt hozzá, hogy beismertesse vele a vágyát. De úgy tűnt, az ő teste az, ami üres a férfi érintése nélkül.

- Ennek a megbeszélésnek még nincs vége, Isabel.

A férfi figyelmeztetése csak siettette Isabel távozását a szobából.

Isabel szinte az egész napot Boltonnal töltötte, aki a gondnokkal vitatta meg a birtok lehetőségeit. Bolton eleinte nem akarta, hogy ő is ott legyen, de végül is ez az ő öröksége, az ő élete. Még Sir Roger is egyetértett azzal, hogy maradnia kell. Megdöbbent, amikor látta, mekkora földek, udvarházak és kastélyok kerültek Bolton hozományába. A második hozományába.

De mindez semmi volt ahhoz az érzéshez képest, amit a gyomrában érzett. Apja gazdag volt, de úgy élt, mint egy koldus. Isabelnek kevesebb jólétben volt része, mint egy földművesnek Bolton birtokán. Saját népe, amely vézna volt és éhezett, és akikről azt hitte, ellenségként tekintenek majd Boltonra, úgy beszélt a férfiról, mint a megváltóról. Isabel nem hibáztathatta őket. Látta, hogyan élnek a legszegényebb emberek is Bolton birtokán, hogy mindent lehetségest megad nekik.

Tudta, hogy a férfinak pénzre van szüksége, hogy ez a hozomány sokat jelent számára. Azt hitte, magára költi majd, ruhára, utazásra, luxuscikkekre. De ez csak egy újabb hazugság volt, melyet hiszékenyen el is fogadott. Bolton népe jól élt. Az ő népe éhezett és nyomorgott.

Az asztalon kiterített pergamenek érthetetlenek voltak iskolázatlan szeme számára. Bolton olyan hozzáértéssel vizsgálta őket, hogy kiváltotta vele Isabel csodálatát. Művelt ember volt, semmi kétség. Sejteni kezdte, mit érezhet Bolton, amiért őt kellett feleségül vennie. Ebben a pillanatban rájött a rideg valóságra. Nem segíthet a népén Bolton nélkül. Túlságosan tudatlan hozzá, csak úgy fogják kezelni, mint a kastély úrnőjét. Annak sincs semmi haszna, ha megtanulja, hogyan kell igazi nőként viselkedni. Hiszen még a férje sem találja vonzónak. Fojtogató fájdalmat érzett a mellkasában, mely nem akart elmúlni.

Aznap este annyi ember gyűlt össze a nagyteremben, hogy Isabel csodálkozott azon, mennyien élnék a közelben. Tudta, hogy nem az ő kedvéért jönnek, hanem a férjét akarják látni, aki az udvarban használt ruhájában pompázott. De azért őt is melegen üdvözölték, a nők bókoltak, a férfiak meghajtott fejjel térdeltek le. Teljesen elragadta a sok száz gyertya ezüst edényekről visszavert fénye, a gyékényszőnyegek friss illata és Bolton saját faliszőnyegei, amelyek melegen tartották a nagytermet.

A pincéket kinyittatták, akkora ünnepséget rendeztek, amekkorát már rég látott. A tálcák hada nyomta a szolgák vállát, sült malac, kappan és csirke töltötte meg őket. Látta, hogy meglett férfiak egy-egy könnyet morzsolnak szét á szemük sarkában a bőség láttán. Isabel torka összeszorult és valami csípte a szemét. Úgy érezte, ki kell mennie, mielőtt Bolton észreveszi az elérzékenyülését. A férfi neki hátat fordítva nevetgélt Sir Rogerrel, a gondnokkal.

Isabel néhány falatot a tányérjára tett, és kisurrant a teremből. Senki sem vette észre a távozását a mulatozás közepette. Kért egy fáklyát az egyik őrtől, és kiment az éjszakába. Erős szél lökte meg, süvített körülötte, és ő remegni kezdett. De nem volt ideje kabátot venni. Szülei egyszerű sírjához ment, mely a magas fal egyik távoli sarkában feküdt. A földbe szúrta a fáklyát, és leült, hogy megegye a vacsorát.

Az éjszaka csendes volt, csak az oromzaton őrjáratot tartó katonák kiáltása hangzott fel néha-néha. Nos, ezt az egy dolgot nem vetheti az apja szemére - a katonáit mindig jól felfegyverezte, és megfelelően kiképezte. De a falusi gyerekek éheztek. Haragot érzett, és tányérját az apja sírjára hajította.

- Hát mindennel kapcsolatban hazudtál nekem? - kiáltotta.

Rekedt zokogás rázta meg a testét, és arcát a tenyerébe temette. Addig sírt, míg szeme égni nem kezdett, s már fájt a mellkasa. A fáklya fénye remegve világította meg a földhalmot, és fura árnyakat vetett a kőfalra. A sírás hamarosan reszketésbe, majd fáradt mozdulatlanságba váltott. Mellkasához húzott lábbal ült, karját térde köré kulcsolta, hogy melegen tartsa a testét.

Az apja nem lehetett ilyen kegyetlen. Talán csak nem tudta, hogyan kell törődni a néppel. Most a másik sírra nézett, s azt kívánta, bár sokkal többre emlékezne az édesanyjából, ne csak a megfáradt, szomorú asszonyra. Másként alakultak volna a dolgok, ha az anyja életben marad?

- Anya - szólalt meg csendesen, és az éjszakába nézett -, mit tegyek? A bosszúnak már semmi értelme, és nem tudom, mit kezdjek az életemmel. Egy csődtömeg vagyok.

De nem kapott választ. Csak a végtelen magányt érezte, mely hatalmába kerítette lelkét.

James a harmadik dal után vette észre, hogy valami nincs rendjén. Megköszönte a tapsot, és viccelődni kezdett a lovagokkal, akik már sokkal bátrabban álltak szóba vele. De valami mégis bántotta.

Aztán rájött, hogy Isabel nincs a nagyteremben. Tekintetével végigkutatta a helyiséget. Galway észrevette ezt, s azt is, mi a baj - sokkal hamarabb, mint James, aki folytatta a beszélgetést az egyik lovaggal, míg Galway eltűnt a második emeletre vezető lépcsősornál. Néhány perccel később visszatért, de a fejét rázta.

James kimentette magát, és behívta a mutatványosokat, hogy folytassák a szórakoztatást. Nyugtalanság vett erőt rajta. Magában azt mondogatta, hogy ez Isabel otthona, hogy itt megkaphat mindent, amit csak akar.

De miért aggódik? Csak annyit szeretne megtudni, hogy a nő nem tervez-e ellene újabb merényletet. De Isabel furcsán hallgat azóta, hogy megérkeztek az apja otthonába. Pedig James megerőltette magát, hogy ne látsszon rajta a megvetés a kastély és a környező vidék állapotának láttán. De nehéz volt elviselni ekkora szegénység látványát. Hogyhogy nem tudott erről Isabel?

Lelke mélyén tudta, hogy Isabel, bár kitűnő harcos, egy naiv nő maradt. Eszébe jutott, hogy nézett a kastélyában felszolgált ételre. És ő azt képzelte, hogy csak éhes. De most már biztos volt benne, hogy olyan pompát Isabel még életében nem látott.

Galway halkan beszélgetett az egyik őrrel, majd Jameshez fordult.

- Mylord, látták Lady Isabelt, amint tányérral és fáklyával a kezében kiment a teremből.

James bólintott, s közben a lehető legkisebb feltűnést keltve a karjára hajította kabátját.

- Fel van húzva a híd?
- Igen.
- Gondoskodjatok róla, hogy mindenki jól szórakozzon. Megpróbálom feltűnés nélkül visszahozni.

A parancsnok bólintott, és James kisurrant a teremből. Az éjszaka hideg volt, és a belső udvart csak halvány holdfény világította meg. Nem volt nehéz Isabel nyomára akadni, csak követnie kellett az őrt álló katonák tanácsait. Hálásan gondolt arra, hogy a nő nem akart megszökni. Nem örült volna az ötletnek, hogy ismeretlen utakon vágtasson egy bolond perszóna után. De az isten szerelmére, hová mehetett egy ilyen hideg és szeles éjszakán? Kilépett a külső udvarra, és követte az egyik fiatal katona néma intését. Hamarosan észrevette a földbe szúrt apró fáklya fényét az udvar egyik sarkában. A láng baljóslatúan remegett, már majdnem megadta magát a szélnek, de a mellette lévő alak nem nagyon törődött vele.

James lelassította lépteit. Isabel remegve aludt a földön. Ekkor vette észre a sírokat.

21. fejezet

James azonnal tudta, hogy Isabel szüleinek a sírjánál áll. Csak egy egyszerű, vésett kereszt jelezte ezt a tényt. Mansfield még magára is sajnálta a pénzt.

És Isabel mégis idejött, hogy közel legyen ahhoz az emberhez, aki ilyen kegyetlenül bánt vele. Hogyan láncolta így magához az az ember, még a halálán túl is? Hát nem látja Isabel, mennyivel jobb lesz a népének Bolton felügyelete alatt?

Aztán eszébe jutottak Margery szavai Isabel boldogtalanságáról. Isabellel és a gondjaival való törődés most nagy súllyal nehezedett rá. Nem akart aggódni érte, nem akart törődni vele. Ő tette boldogtalanná a saját életét - és most túlságosan békésnek tűnik. Letérdelt a nő mellé, és megrázta a vállát.

- Isabel?

Nem mozdult, csak megremegett álmában. James levette a köpenyét, a nőre terítette, és felemelte a testet. Isabel feje a vállához dőlt, sóhajtott egyet, de nem ébredt fel. James felállt, és kiegyensúlyozta magát. Nem egy piszkos kislányt, hanem a feleségét tartotta a karjában. De a fáklya halvány fényében látta a maszatos csíkokat a nő arcán, és tudta, hogy sírt.

Visszament a belső udvarra, majd fellépkedett a kastély főbejárata elé. Még nem ismerte jól a kastély elrendezését, különben felvitte volna Isabelt a hálószobába. De így kénytelen volt berúgni a nagyterem ajtaját, és elviselni a döbbent és meglepett pillantásokat.

- Semmi baja, semmi baja - bizonygatta James, miközben utat tört maguknak a tömegen át. -Csak elaludt. Visszavonulunk a hálószobánkba.

Isabel ebben a pillanatban hajtotta a fejét James álla alá, és karjával átkarolta a nyakát. A férfi kuncogást hallott, és megnyugodott, amikor az emberek utat engedtek nekik.

Embert próbáló feladat volt felcipelni Isabelt a szűk csigalépcsőn. James már többször is azon volt, hogy felébreszti. Végtelennek tűnő folyosók sora után, végre vállával kinyithatta a szoba ajtaját, ahol a tűz már lobogott a kandallóban. A padlóra gyékényszőnyeget terítettek, és gyertyákat gyújtottak. James elküldte a söprögető szobalányokat. Isabelt gyengéden az ágyra fektette. A nő sóhajtva fordította maszatos arcát a párnára. James kinyitotta az ajtót, hogy törülközőket kérjen, s szemben találta magát az egyik vézna szolgálóval, aki egy tál forró vizet tartott a karjában. A lány ijedtségében úgy megrázkódott, hogy kilöttyintette a vizet a padlóra. James hallotta rémült kiáltását. Hát mindenkit neki kell megmentenie ebben az átkozott kastélyban?

- Tedd az éjjeliszekrényre, lányom - szólalt meg mogorván.

A lány egyszerre akart meghajolni és bókolni, ezért James inkább gyorsan kivette a kezéből a tálat.

- Minden rendben - mondta, amikor meglátta, hogy remeg a lány alsó ajka. Biztosan nem tudná megfürdetni Isabelt. - Tedd csak le az ágynemőt, és menj aludni.

Mielőtt távozott, hálásan Jamesre mosolygott, nagy szeme csillogott. A férfi sóhajtva gondolt arra, vajon megszokja-e valaha is, hogy úgy gondolnak rá, mint a második megváltóra.

Visszament az ágy mellé, és Isabelt figyelte. A nő sebezhetőnek és védtelennek tűnt álmában. James nyugtalansága bosszúsággá, majd haraggá változott. Nem akar törődni Isabellel - nem törődhet vele. Csak nyűg a számára. És akkor mi van, ha csábítónak tartja? A legtöbb nőt annak tartja. Hamarosan az övé lesz, amikor csak akarja. És a nőnek hozzá kell szoknia a gondolathoz, még akkor is, ha lépésről lépésre kell megtanítania, mi egy nő dolga.

Mérgelődve mosta meg Isabel kezét, és dörgölte le a koszt az arcáról. A nő néha-néha elfintorodott, de nem ébredt fel. Amikor halk nyögést hallatott James érintésére, a férfin irányíthatatlan remegés futott végig. Szerette volna levetkőztetni Isabelt, és okot adni a nyögésre.

Kezét végigcsúsztatta a mellén és a csípőjén, mielőtt lehúzta róla a csizmát és a nadrágot. Lába hosszú volt és olyan formás, mint egy nőé sem, akikkel eddig dolga akadt. Megfordította, és egyik kezével kioldozta a kabátját, s Isabel teste közben a combjához dőlt. Szerette volna felhajtani az utolsó ruhadarabot is, hogy láthassa azt a csodálatos, ruhátlan testet. De türtőztette magát.

Isabel megremegett álmában, hosszú lábait egymásra csúsztatta, és karját a feje fölé emelte. James visszatartotta sóhaját. Lehet, hogy őt úgy kényszerítették a házasságra, de a teste ezzel mit sem

törődött. A nő fölé hajolt, és eltűrte arcából a hajtincseket. Miért megy ki a fejéből minden nő, amikor Isabelre pillant?

Levetette ruháit, és lefeküdt, teste gyengéden a nő testéhez ért. Elmosolyodott a kiváltott reakción. Isabel felé fordult, és egyik térdét a térdére helyezte. A mosoly lefagyott az arcáról, amikor férfiassága a nő csípőjéhez ért. Összeszorított foggal gondolt arra, hogy csak egy karnyújtásnyira van a mennyországtól, amire ez az evilági test vágyakozik. De nem, így nem kell neki az élvezet. Egy odaadó Angyalt akar a karjaiban tartani.

Isabel hideg, üres ágyban ébredt fel. Mozdulatlanul fekve érezte a lepedők friss és férje lassan elillanó illatát. Felült, és látta, hogy napfény szűrődik be a sötétítők töredezett darabjai közt. Fogalma sem volt arról, hogyan került a hálószobába. Kitámolygott az ágyból, és kitárta a spalettákat.

Átaludta a fél délelőttöt. Ki tudja, Bolton mit tesz közben a népével.

Újabb ruhát talált az ágyon, de hanyagul az egyik székre hajította. Kutatni kezdett a férfi szekrényében tiszta kabát és nadrág után, melyek biztosan nagyok lesznek neki. A derekán lógó öv sem volt kényelmes. Hozzászokik-e valaha, hogy csak egy kés lehet nála?

A nagyterembe érve csak néhány szolgát látott. A helyiség szokatlanul tiszta volt. Felkapott egy darab kenyeret és sajtot, és kisietett az udvarra. Hol vannak az emberek?

Teljes testével Wigginsbe rohant, és mindketten hanyatt estek. A férfi sziszegve állt talpra, és Isabelt is felsegítette. Rosszallóan nézett a nőre, miközben a sajtjáról leverte a piszkot:

- Hová ilyen sietve, asszonyom?

Isabel elvette tőle a sajtot.

- Ahol a többiek vannak.
- Biztos vagyok benne, hogy a hölgyek odabent vannak.
- De a férjem kint van, nem?

Wiggins habozni látszott:

- Igen, asszonyom, de talán leülhetnénk odabent, és elmesélhetné ennek a gyönyörű kastélynak a történetét. Biztosan a...

Isabel nem bírt tovább várni. Elment a férfi mellett, és benézett a belső udvarba. A levegő csípősen hideg volt, de a nap ott játszadozott a felhők közt. Az udvarban soha nem látott boldog gyerekek csirkéket, kutyákat és disznókat hajkurásztak. Hallotta a kovács kalapácsának csengését és a fejőlányok kiáltozását. Ki mert volna azelőtt a suttogásnál hangosabban megszólalni? És miért érezte ezt a balsejtelmet?

- Asszonyom... - kezdett bele Wiggins. Isabel a szavába vágott.
- Hol van Lord Bolton?
- Asszonyom, igazán...
- A vívótéren van, ugye? - mondta Isabel, és tudta, hogy igaza van, amikor meglátta Wiggins arckifejezését.
- Nem akarja, hogy odamenjen.
- Mit akar tenni, Wiggins? Ők az én embereim, az én parancsaimat követik. Nem hallgatnak Boltonra, amíg fel nem készítem őket...

Meghallotta a nevetést, mielőtt beléptek volna a külső udvarba. Atyaisten, csak nem bántják a katonái az új urukat? Rohanni kezdett, míg az utolsó sarokhoz nem ért, ahol a vívótér kezdődött. A katonák csoportba verődve ácsorogtak, éljeneztek, kiabáltak és öklüket rázták a fejük fölött. Isabel utat tört köztük, és ők jókedvűen engedték át.

Nem tudta, mire számítson, de amikor az utolsó embert - Galway-t - is félrelökte az útjából, döbbenten állt meg, majd a férjére és Sir Hugóra meredt. Pengeéles kardokkal vívtak egymással.

- Galway, mi folyik itt? - kérdezte. - Meg akarják ölni egymást?
- Nem, asszonyom. Az uraság azt mondta, nem tudja többé elviselni Sir Hugo megvetését. Most leckét ad neki.

Isabel szívdobogása csillapodott valamicskét, és újra a kardozók felé fordult. Bolton nagyszerű kardforgató, ezt tapasztalatból tudta, de Sir Hugo, a legtöbbet látott lovagja, biztosan legyőzi a férjét.

De nem ma. Bolton sértetlenül állt, míg a másik férfi levegő után kapkodott, és megpróbálta felemelve tartani a kardját. Férje most nem viselt fényes öltözéket, mindössze egy bőrzeke volt rajta, amely szabadon hagyta a karját és a lábát. Napbarnított teste szálfaegyenes és izmos volt. Isabel hirtelen ismerős elgyengülést érzett hasa alsó részén, miközben tágra nyílt szemmel figyelte a férjét. Csodálatos volt a Sir Hugo felett aratott győzelmében, majd egyik karját a legyőzött válla köré fonta a körben álló katonák legnagyobb örömére. Isabel tiszteletet érzett a győzelem láttán. Hallotta, hogy a katonák jókedvűen vitatják meg a csatát. Hová tűnt az apja és az iránta érzett hűség?

Tudta, hová - új uruk elbűvölő, hozzáértő férfi volt, aki finom ételekkel traktálta őket, és nem úgy bánt velük, mint értéktelen szolgákkal. Mindnyájan a hatása alá kerültek. Isabel tudta, hogy nem tehet ez ellen semmit, nem állhat Bolton útjába. Bolton uralma jelentette számukra a jövőt, és nem látszottak boldogtalannak emiatt. Még Sir Hugo is dörmögve nevetett.

Harag söpört át Isabelen, melynek hevessége még őt is meglepte. Bolton elvette az élete irányítását, összezúzta a bosszúját és a saját oldalára állította az embereit. Már nem volt semmi, amit a férfi ne fertőzött volna meg, beleértve Isabel érzéseit is. Ne szégyellje magát? Ne törődjön azzal, amire tanították, a szenvedéssel, amit családja a Boltonok miatt viselt el?

És Bolton itt magasodik kacagva és dicsőségesen Mansfield várának vívóterén, miután legyőzte az őrök parancsnokát. Ezt már nem bírta elviselni. Előre lépett, kitépte a kardot Sir Hugo kezéből. A férfi tiltakozni kezdett, de Isabel a leghűvösebb pillantásával elhallgattatta. Sir Hugo hátralépett, és meghajtotta a fejét.

- Bolton! - kiáltotta kirobbanó dühvel a férje nevét.

A férfi még Mort egyik megjegyzésén nevetett, amikor megfordult. Mikor észrevette Isabel kezében a fegyvert, mosolya gúnyossá vált.

- Lehet, hogy legyőzted a parancsnokomat - mondta Isabel -, de ma nem győzöl le engem.

Arra várt, hogy Bolton megemlíti előző harcukat, de a férfi nem tette. Kihúzta kardját a hüvelyéből, és a nőre mosolygott.

- Angyal - szólalt meg Bolton hangosan -, tényleg az embereid előtt akarod elintézni a mi kis hálószobai harcunkat?

Isabel hallotta a katonák körében feltörő kacajt. Sir Hugo és Galway egymás mellett állt, s most aggódó pillantásokat vetettek egymásra. Az, hogy két ellenfél így osztozik az aggodalomban, még jobban dühítette Isabelt.

- Nem tudod elviselni, hogy veszítesz, Bolton? - kérdezte Isabel gúnyosan. A férfi hátravetett fejjel nevetett:

- A Fekete Angyalt kardcsatában nyertem el, emberek! Kíváncsi vagyok, ma éjszakára elnyerem-e a kegyeit is?

Úgy hangzott, mintha harcolnia kellett volna Isabelért. Csak színészkedett az emberei előtt, ahogy egész élete egy képmutatás volt. De Isabelt jóleső érzés járta át. Végigmérte a férfi testét. Meg kell adni, jó alakú férfi.

Felemelte a kardját, s hallotta, hogy az emberek hátrébb húzódnak, halkan nevetgélve egymás közt. De hamarosan kizárta elméjéből a külvilágot. Csak James Markhamot, a férjét látta maga előtt. A napfény ragyogott sötét haján és csupasz bőrén. Sokkal jobban festett az egyszerű bőrkabátban, mint a legdíszesebb udvari öltözékben. Kacagott, amikor kardjaik csengve egymásnak csapódtak. Isabel érezte, hogy a férfi ereje megremegteti kezében a kardot.

Egyenesen Bolton teste felé vágott, mintha páncélt viselne, melyet szét kell hasítani. James félreütötte a pengét, és elhárította a térdét megcélzó csapást is.

- Remek! - kiáltotta.

Isabel egyre jobban belemelegedett a harcba, de hiába küszködött, még csak megsebesíteni sem volt képes Boltont. A férfi nappal még ügyesebben harcolt.

Bolton végül kiütötte kezéből a kardot, és a sajátját is mellé hajította. Majd forró, izzadt testéhez szorította Isabelt, és a kastély egész közönsége előtt megcsókolta. A nő szétnyitotta ajkát, és hagyta, hogy nyelvük úgy vívjon egymással, ahogy az imént ők tették. Bolton még szorosabban magához szorította, és tovább csókolta.

Isabel alig hallotta a katonák éljenzését, csak halványan érzékelte, hogy belépnek a nagyterembe és áthaladnak rajta. A férfi megtörte minden ellenállását, csak azzal törődött, hogy most már nőnek érezte magát, akit megkívántak, akire vágytak. James felvitte a csigalépcsőn, lába közben a falhoz ütődött. A folyosón a nő nyakába temette az arcát, és rekedt hangon suttogott. Berúgta a hálószoba ajtaját, és nekidőlve bezárta maguk mögött.

Isabelt az ágyra fektette, és letépte testéről a ruhát. És ő hagyta magát. Örömmel látta a férfi elszántságát, azt, hogy női mivoltával vágyat tudott kelteni benne.

Meztelen lába lelógott az ágy széléről. Bolton közöttük állt, és levette magáról a kabátot. Isabel fölé magasodott, test a forró testen, fejét a kezében tartotta, miközben arca minden szegletét végigcsókolta. Isabel átkarolta a férfit, úgy szorította magához, mintha azt akarná, hogy eggyé váljanak. Nyögéseket hallott, és tudta, hogy ő hallatja őket, de ezúttal nem szégyellte magát.

Bőre lángolt a férfi érintésétől, vágyott a figyelmére, melyet sokáig megtagadott magától. Bolton végigcsókolta a nyakát és a mellét, nyelvével és fogaival cirógatta a mellbimbóit. Isabel vonaglott alatta, majd szétszakította bensőjét az öröm. Emlékezett erre az érzésre, melynek szikráit már korábban megtapasztalta. De most minden sokkal jobb volt, mindketten egyformán vágytak egymásra.

Isabel teste remegett, keze a férfi hátára kulcsolódott, s még jobban magához szorította a fejét. A férfi nyögve támaszkodott a karjára, lábát a padlón feszítette meg. Hátrahajolt, s Isabel ekkor vette észre, hogy lábai szét vannak tárva, hogy a forróság, amit érez, a férfi hozzá préselődő teste. Bolton felemelkedett, és egyetlen lökéssel behatolt Isabel testébe.

A nő felsikoltott.

22. fejezet

James rémülten dermedt meg, és lenézett a feleségére. Teste hosszan megrázkódott. Fájdalmasan kemény volt, Isabel teste lángolt, nedves volt és mindenre kész - s immár nem szűz!

- Angyal! - suttogta James rekedt hangon. A könyökére ereszkedett, arca Isabel arca fölött volt. Mereven támasztotta magát, nem volt képes elválni a nő testétől. - Miért mondtad, hogy volt már dolgod férfival?

Isabel kinyitotta büszkeségtől és fájdalomtól ragyogó szemét. James felnyögött, és megcsókolta.

- Miért hazudtál nekem?
- Én voltam a Fekete Angyal - suttogta vadul a nő. - Szerepet játszottam. Csak úgy jött az ötlet.

De James már nem tudott figyelni a szavaira. Isabel szűz volt. Még egy férfi sem birtokolta, senki nem vette el azt, ami a házasság jogán neki járt. Feljebb emelte felsőtestét, és az egyik könyökére támaszkodott. Kezét kinyújtotta, és oda nyúlt, ahol a testük találkozott, majd gyengéden, lassan simogatni kezdte Isabelt. A nő szeme elkerekedett.

- Ennyi az egész - mormolta a férfi, majd Isabel mellkasa fölé hajolt, és megcsókolta a sebhelyeket. Arca súrolta a nő mellbimbóját, ekkor megfordította a fejét, és a szájába vette. Hallotta Isabel nyögését. Mennyei íze volt, olyan íze, mint egy nőnek. Egy héten át éjjel-nappal az ágyban marad vele, hogy kielégítse az éhséget, melyet a nő keltett benne.

Amikor Isabel remegni kezdett, James gyengéden fel-le mozgott. A nő teste megdermedt, majd ellazult. A férfi beléhatolt, egyre gyorsabban mozgott, míg Isabel zihálása kéjes kiáltássá nem változott, és teste meg nem feszült alatta. Egész testében megmerevedett, aztán megremegett az élvezettől, és James most kiengedhetett magából mindent, amit eddig visszatartott. Egy utolsó, kemény lökéssel magját a nőbe engedte, majd a testére feküdt a nevét suttogva.

Lepihent a nő mellén, fejük egymás mellett feküdt. Isabel olyan magas volt, hogy nem kellett behajlítania a hátát, ha meg akarta csókolni. De még a nő is megérezte a súlyát egy idő múlva. Felemelte a fejét, és fáradtan Isabelre mosolygott. A nő arcán hideg diadalérzés tükröződött. James vonásairól lefagyott a mosoly. Most milyen játékra készül?

- A vívótéren legyőztél - szólalt meg higgadtan és hűvösen Isabel -, de itt, ahol igazán számít, én nyertem.

James zavartan kutatott Isabel arcában, majd legurult róla, a párnára feküdt, és lehunyta a szemét.

- Miről beszélsz, Angyal? Ezek az örömök az osztozásról, nem pedig a harcról szólnak.
- Megaláztalak Fekete Angyalként, és a feleségedként is. Kényszerítettek, hogy összekösd velem az életed, de nem olyan vagyok, amilyen nőt akartál, amilyet szerinted megérdemelnél.

James rosszalló tekintettel az arcán nézett Isabelre. A nő a könyökére támaszkodott, és nem igyekezett, hogy leplezze meztelenségét. A Mansfield-gyűrű egy arany láncon ott lógott a nyakában, és nyomott hagyott a két melle közt.

- Mégis megkívántál engem - mondta. - Megadtad magad annak, akit gyűlölsz.

James összeszorította a fogát.

- Megmondanád, mire akarsz kilyukadni, Isabel?
- Elvesztetted az önuralmad.

James nagyot sóhajtott, és kezdett megérni benne a felismerés.

- Engedtél a vágynak, a vágynak, melyet irántam érzel, egy rabló, a családod ellensége iránt, aki nem hajlandó nőként viselkedni vagy öltözködni.
- Higgy, amit akarsz - mondta lágyan James, haragját visszafojtva. - De szeretkeztél a férjeddel, és élvezted.

Figyelte, ahogy Isabel továbbra is mosolyogni próbál, és majdnem sajnálatot érzett iránta. A nő hirtelen kiugrott az ágyból. A spalettákon beszűrődő napfény megvilágította a testét, árnyékokat vetett a bőrére. Jamest nem érdekelte a nő véleménye, legszívesebben újra magáévá tette volna, de ismét türtőztette magát.

Miután a nő elment, megpróbálta elfojtani magában a dühöt, amelyet Isabel fel akart korbácsolni benne. A nő kezdte túl jól ismerni. Tényleg nem akart vágyni rá. Azért gondolta, hogy ő van fölényben,

mert Isabel soha nem tett úgy, ahogy egy nőtől elvárható lenne. Most pedig ő nyert, ami bosszantotta a férfit - már nem tudott úrrá lenni a vágyon, mely beette magát minden gondolatába. Akarta ezt a vad nőt. De Isabel is vágyakozott utána - egy Bolton után, aki a családja ellensége. Nagyot fog nézni, ha rájön végre.

Ha szükséges, James ellen tud állni a csábításnak, míg Isabel önként meg nem adja magát a köztük izzó szenvedélynek. Lehet, hogy csak egy játékot játszanak, de a nyeremény édes lesz. James boldogan és megkönnyebbülten öltözött fel, hogy lemenjen a vívótérre, lovagjaival gyakorolni.

Isabel a régi hálószobájában járkált fel-alá órákon keresztül, míg a kimerültség úrrá nem lett rajta. Tudta, hogy Bolton férfiúi hiúságának szüksége van arra, hogy minél több nőt az ágyába csaljon, hogy ez bizonyos fajta szükséglet a számára. Bármely női testtel megelégedne. De ő nem képes olyanná válni, amilyen nőre Boltonnak szüksége van. Annyira belefáradt már a csatákba és a vitatkozásokba, a boldogtalan magányba; de nem ismert más utat.

Néhány percre békére lelt a férfi karjaiban, de nem ringathatta magát abba a hitbe, hogy Bolton bármit is érez iránta. Amitől tényleg megijedt, az érzés volt, melyet a férfi váltott ki belőle. Meglágyulhat az iránta? Ha törődni kezd vele, nem veszti-e el az erejét, nem lesz-e belőle is gyenge szívű, ostoba nő, akit csak kihasználnak a férfiak?

Isabel elhatározta, hogy nem ezt a sorsot szánja magának. Nem fogadja el a megszokott női szerepet - és próbálja csak megakadályozni Bolton! Ha azt hiszi, hogy a házassága pokol, fogalma sincs arról, mire képes még.

Lement a lépcsőkön, átvágott a nagytermen, majd hátratántorodott, amikor kivágódott a bejárati ajtó. Bolton lépett be, s Isabelen pillanatnyi bágyadtság vett erőt, amikor a szép arcba nézett. Ezt nem engedheti - hogy hatalmába kerítse a női gyengeség. Hiszen Bolton csak egy férfi.

Aztán meglátta, hogy James furcsán tartja az egyik karját, s erre megdermedt. A férfi nyomában Galway loholt.

- Menj vissza a többiekhez - utasította a parancsnokot sötét tekintettel. - Megmondtam már, hogy nem történt semmi.
- De uram...
- Mi történt? - kérdezte Isabel.
- Megsebesült - válaszolta Galway.
- Dehogy sebesültem meg! - ellenkezett James, miközben egy kupa sör felé tartott.
- Levetette a ló.
- Egy gödörbe lépett - mondta Bolton.

Isabel mosolyogni kezdett, de ekkor Galway újra megszólalt:

- A kezére dőlt.

Isabel pillantása Bolton kesztyűs kezére siklott, és észrevette, hogy a férfi szándékosan nem használja a jobb kezét.

- Galway, mondtam, hogy menj vissza a vívótérre! - szólította fel újra a férfit, majd a sör felét felhajtotta.

Isabel összeszűkült szemmel méregette a férjét. James arca sápadtnak látszott.

- Vedd le a kesztyűt, Bolton. Ne légy szamár!
- Szamár, én? - mondta vigyorogva a férfi. - Reggel még nem így gondoltad.
- De most így gondolom.

James a szokásos hetyke módon próbált viselkedni, de Isabel érezte, hogy feszült. Nemtörődömnek tettette magát, azt a látszatot próbálta kelteni, hogy minden rendben van, de tudta, hogy nem igaz. Keze éles fájdalommal lüktetett, és érezte a ragadós vért. A keze, amellyel a kardot tartja. De nem akarta, hogy Isabel sajnálja - vagy az orra alá dörgölje fensőbbségét. Hamarosan úgyis jobban lesz.

- Megyek, és átöltözöm a vacsorához - mondta, és a lépcsők felé indult. Galway a nyomába eredt, s közben így szólt Isabelhez:
- Van a kastélyban gyógyító ember, asszonyom? Elküldhetek Riley-ért.

James sarkon fordult, és a férfira nézett, dühét visszafojtva.

- Nem kértem, hogy gyógyítót hívjatok!
- Azt hiszem, az egyik szakácsnő ért hozzá - válaszolta Isabel, mintha nem is hallotta volna James megjegyzését.

A férfi a hálószobába menekült. Ódzkodott tőle, de mégis a kezét fedő kesztyűre nézett. A bőr csíkokban átnedvesedett. Vér. Megpróbálta lehúzni, de odaragadt a kezéhez. A fájdalom olyan erőssé vált, hogy szédülni kezdett. Végül egy hideg vízzel teli tálba merítette a kezét. Csípett, de a lüktetés enyhülni kezdett. Kopogtatást hallott az ajtón.

- Mindjárt lemegyek! - kiáltotta.
- Galway vagyok, uram. Bemehetek?

James tétovázott egy darabig, majd szólt, hogy lépjen be. Megpróbált gondtalanul mosolyogni.

- Segítenél nekem? Ez a kesztyű nem akar...
- Miért nem ismerted be, hogy megsebesültél, uram? - kérdezte Galway rosszallóan.
- Nem akarom, hogy Isabel aggódjon - felelte James, de tudta, hogy nem mond igazat. - Segítenél?

Együtt sikerült úgy lehúzniuk a kesztyűt, hogy alig érzett fájdalmat. James nagy levegőt vett, amikor meglátta a kezét, melyet kék és piros horzsolások borítottak. A kisujja csúnyán kicsavarodott, vérzett, és a mellette lévő ujja is megdagadt.

- Látod, ott? - mondta James. - Csak egy apró, törött csont. Húzd már meg!

Galway zord arccal a fejét rázta.

- Idehívattam a gyógyítót.
- Nem hiszem, hogy...
- De uram, látom a csontot a bőrödön keresztül.

A lassú, öreges járású szakácsnő megérkezett a gyógyitalokat tartalmazó motyójával. James megkönnyebbülten látta, hogy a felesége nem tartott vele, majd vonakodva engedte meg a magában motyogó öregasszonynak, hogy megmossa a kezét. Figyelmeztetés nélkül a helyére rántotta a csontot. James arca eltorzult, és tudta, hogy elfehéredett, de nem kiáltott fel a fájdalomtól.

- Talán szólhatott volna, drága asszonyom.

Az asszony az arcába lógó kendő alól sokatmondóan pillantott Jamesre.

- Ti, férfiak mindig nagy hűhót csaptok, ha előre figyelmeztetnek titeket.

James a legfélelmetesebb pillantásával nézett rá, de az asszony nem törődött vele. És amikor egy iszonyatos szagú kotyvalékkal kente be James kezét, az egész karja égett a fájdalomtól. Elkapta Galway pillantását.

- Pihenned kell, uram. Küldetek neked vacsorát.
- Ugyan már, ez semmiség. Utánad megyek, ha bekötözte - mondta James, figyelmen kívül hagyva a parancsnok aggodalmát.

Isabel a vacsora alatt megfigyelte, James hogyan játssza a szerepét a mansfieldi emberek előtt.

Mindenki azt gondolhatta, hogy a szokásos jókedvében van, de Isabel közelről figyelte a tekintetét. Galway elárulta neki a sebesülés súlyosságát, és ő tudta, hogy a férfinak fájdalmai vannak. Több sört ivott a szokásosnál, és vidámsága is erőltetettnek tűnt. Valahányszor a bal kezével ügyetlenkedett, Isabel látta, hogy rosszallóan néz maga elé, mielőtt nevetésben tör ki. Egy ilyen büszke ember számára ez csapást jelentett. Isabel most önelégült lehetett volna, de ehelyett kényelmetlenül érezte magát és együtt érzett a férjével.

A vacsora befejeztével Bolton zenészeket hívatott, és hamarosan olyan táncolás, éneklés és mulatozás folyt, amilyet a Mansfield kastély falai még soha nem tapasztaltak. Odakint süvített a szél, és Isabel néha megremegett a huzattól. Közelebb ült a tűzhöz, hogy ne fázzon. Bolton a terem közepén állt, az érdeklődés középpontjában, és Isabel nem hibáztathatta emiatt a népét. A férfi elbűvölően mosolygott, okos szeme ragyogott. Magához vonzotta az embereket. Mindenkire figyelt, öregre, fiatalra, falusira és lovagra egyaránt. De ma este mindez erőltetettnek tűnt, és Isabel nem győzött csodálkozni a férfi akaraterején.

Bolton félig lehunyt szemhéjjal néha-néha ránézett, fáradtan mosolygott, mintha a reggeli ágyjelenetre gondolt volna, és nem is törődne a teremben zajló vidám mulatsággal. Isabel próbált

elzárkózni ezektől a támadásoktól. Ő győzött, vagy nem? James elvesztette az önuralmát, vágyakozott a nőre. Azt gondolta, ezzel az övé lesz az irányítás a házasságban, de lehet, hogy ostobaságot csinált. Bolton ezután mindig követelhet tőle ilyesmit? És akkor észreveszi, hogy ő nem olyan, mint a többi nő?

Figyelme visszatért az énekléshez, amikor meghallotta a kastély lakosainak vad kacagását. Amikor jobban odafigyelt a szövegre, észrevette, hogy mögöttes értelemmel is bír, melyre csak ma reggel jött rá. Aztán meghallott egy baritont, mely kihallatszott a többi hang közül. Váratlan melegség járta át, miközben Bolton énekét hallgatta.

A férfi hamarosan már csak egyedül énekelt. Feszültség uralkodott a teremben, olyan energiát éreztek, mely azelőtt nem volt tapasztalható. Isabel rosszalló arcot vágott, amikor azt látta, hogy az emberek felváltva tekingetnek rá és a férjére, sokatmondó kifejezéssel az arcukon. Bolton változtatott a helyzetén, és egyenesen Isabelre nézett, olyan dolgokról énekelt, melyeket csak egyetlen nőnek szánhatott:

- "Az én hölgyem csak karddal élt, s én könyörögtem kegyeiért!"- Bolton a fejét hátravetve énekelt, de nem vette le tekintetét Isabelről, akiben egyre fokozódott a nyugtalanság. Azt hiszi a férfi, hogy ilyen egyszerűen birtokba veheti? - "De küldött akár csak egy jelet, kivontam a fegyveremet!" - A dal végét kidíszítette, s önhitten hajolt meg közönsége előtt. Áradó, fülsértő kacagás töltötte be a termet. Nem tudta levenni a szemét Boltonról. Mérges volt rá, de közben látta, hogy a férfi arca elfehéredik, és csak erőlteti a vidámságot. Amikor rájött, hogy aggódik érte, maga is meglepődött.

- Megyek, és lefekszem -jelentette be Bolton. - Küldessenek fel forró vizet a fürdőmhöz. Kimerítő napom volt.

Szavait a korábbinál is nagyobb kacagás kísérte. Isabel rámeredt. Hát azt hiszi, hogy boldogan csatlakozik hozzá?

23. fejezet

Isabel lassan felsétált a hálószobájába. Tudta, hogy semmi sem lesz már ugyanúgy Bolton és közte a mai reggel után. Hiszen James mégiscsak férfi, és elég történetet hallott már a lovagjaitól arról, hogy a férfiak kötelességnek fogják fel a szeretkezést, főleg, ha a feleségükről van szó. Bolton egész eddig alkalmazkodott hozzá, és Isabel most megadta magát. Ezután mindig elvárja, hogy lefeküdjön vele, amikor ahhoz lesz kedve. Még egy sebesülés sem akadályozhatja meg ebben.

Isabel nem akart egy Bolton parancsának engedelmeskedni. Aggodalommal töltötte el, hogy nem fél bemenni a férfi hálószobájába - túlságosan is vágyott rá. És lehet, hogy James megbántja majd. Nem tudta, hogyan viselkedik egy feleség, és a szeretője sem tudna lenni. Ahhoz szeretnie kellene, de ezt a hatalmat nem adja meg neki.

Végül az ajtó elé érkezett, és nem várhatott tovább. Kitárta, és arra gondolt, biztosan az ágyban leli meg Boltont. De a férfi háttal neki, az ágy közepén elterülve feküdt, a takarókat a nyakáig felhúzta. És horkolt.

Isabel megkönnyebbült, de szinte azonnal rátört a nyugtalanság is. Hát ilyen súlyos fogyatékosságai vannak, hogy nem is érdemes újra szeretkezni vele?

Reggelre még fájdalmasabbá vált a lüktetés James kezében. Valahányszor megmozdult, vagy megérintette a kezét, fájdalom hasított belé. Ezen az sem enyhített, hogy az első látvány, mely a szeme elé tárult, a földön fekvő, takarókba burkolózó Isabel volt. Beléhasított a bűntudat, de csak egy pillanatra. Előző este látta Isabel arcát, amint a kezét figyelte. Nagyon is jól tudta, mit jelent egy ilyen sebesülés egy kardforgató ember számára. Isabel, aki nagyra értékelte a tudást és a tehetséget, megrémült a sebétől. De James nem hibáztatta. Mégis kije ő, hogy megrémüljön?

Majd megmutatja neki, milyen gyorsan felépül! Ez csak egy nyamvadt kis seb. Újra harcban használja majd a kezét - és arra, hogy Isabelt cirógassa vele.

A nő mocorogni kezdett, mintha James gondolatai felébresztették volna. James figyelte, hogyan ébredezik, bár tudta, hogy nem lenne szabad. Isabel lassan kinyújtózott, s a férfi már a látványtól is izgalomba jött, fájdalma majdnem felülmúlta a kezében érzett fájdalmat. De várnia kell addig vágya kielégítésével, míg meg nem gyógyul, és újra ugyanaz a férfi nem lesz.

Délelőttre már halálra untatta az emberek sajnálata és az aggódó kérdések az egészségi állapotára vonatkozóan. Az isten szerelmére, csak egy törött csont az egész! A saját népe tudná, hogy nem kell törődni vele. Egyébként is ideje volt már hazamenni, ott nem lenne ennyire a figyelem középpontjában. Isabel meg sem próbálta lebeszélni, ami nagyon aggasztotta Jamest. Most vajon mit tervezhet a nő? Mert biztosan tervez valamit.

Szekerek, kocsik és lovak hosszú sora indult meg kora délután a Bolton kastély felé. James a felesége mellett lovagolt. Az ólomszínű ég alatt hideg, csípős szél fújt. Amikor éjszaka tábort vertek, James a tűzrakás mellé guggolt, mert szokatlanul erősen rázta a hideg. A társaság tagjai szétszóródtak a környéken, és hamarosan számos tűz fénye pöttyözte a mezőt.

A széllökések túl nagyok voltak ahhoz, hogy a szolgák fel tudják állítani James sátrát, ezért a lehető legközelebb húzta a takaróját a tűzhöz. Észrevette, hogy Isabel újra őt figyeli, de kénytelen volt lenyelni a mérgét. Egyenesen a tűzbe bámult, és nem törődött a nővel. Ez nem volt könnyű, főleg amikor Isabel felemelte a takaróját, és mögé csusszant.

- Mi az ördögöt csinálsz? - kérdezte James haragos, rekedt hangon.
- Te reszketsz.
- Isabel...
- Én is fázom.

James lenyelte a mérges szavakat, és lehunyta a szemét. Kelletlenül ismerte be, hogy most már nem fázik annyira. De gyűlölte, ha sajnálják, hogy Isabel azt hiszi, szüksége van a segítségére. Az ujjai meg fognak gyógyulni. Újra kardot tart majd a kezében, és az a férfi lesz, akihez Isabel hozzáment.

Amikor végre elaludt, forgolódott álmában, a forróság és a hideg felváltva tört rá.

Reggel Riley némán eltávolította a kötéseket, s még akkor sem szólt egy szót sem, amikor meglátta a csúnyán összezúzott kezet. A duzzanat nem enyhült, és a törött ujj sebe körül piros csíkok mutatkoztak.

- Isabelnek erről nem szabad tudnia - mondta halkan a férfi, és tudta, hogy gyerekesen hangzik a megjegyzése.

Riley félreérthetetlen vállmozdulatot tett. Megmosta James kezét, bekente a gyógyfőzettel, és betekerte. "Meg fog gyógyulni" - gondolta magában James, és próbálta kiverni a fejéből Edmundot és azt a kis karcolást, amelyet Reynold ejtett rajta.

Másnap még az otthon látványa sem javított James lehangoltságán. Októberben nem szokott ilyen forróság lenni - gondolta tompán, és le akart szállni a lóról. Ekkor azt vette észre, hogy a talaj rohan vele szemben.

Isabel megfordította a férfit, és rémülten tapasztalta, hogy szinte lángol a teste. Megérintette az arcát, megrázta, de James nem volt magánál, s szeme alatt fekete karikák éktelenkedtek. Isabelen félelem lett úrrá.

- Riley - mondta, amikor az emberek aggódva köréjük gyűltek. - Segíts a hálószobába vinni Lord Boltont. Tudsz...

A férfi mindenkit félrelökött az útjából, egy kézzel felemelte Boltont, majd követte Isabelt a nagyterembe. A nő az aggódó szolgákra pillantott.

- Annie... - kezdte, de megtorpant. Nem tudta, mit is tegyen először. Minden más nő tudná a helyében. Annie-re nézett, próbálta leplezni elkeseredését és félelmét, azokat az érzelmeket, melyeket azelőtt soha nem érzett, s melyek most a hatalmukba kerítették. Annie a konyha felé indult, s közben visszaszólt a válla fölött.

- Hozok forró vizet és kötszert, asszonyom, és elküldetek a gyógyítóért.

A hálószobában Isabel félrehúzta a takarókat, és Riley az ágyra fektette Boltont. Kiegyenesedett, megtörölte izzadt homlokát, és mély levegőt vett. Isabel szomorúan mosolygott.

- Örülök, hogy te is emberből vagy.

Riley elmosolyodott, vállat vont, majd Bolton fölé hajolt, és megfogta a homlokát. Isabel figyelte, mit csinál.

- Nagyon beteg, ugye? - kérdezte rekedten.

Riley bólintott, és letekerte a kötést James kezéről. Isabel nem tudta elfojtani rémült kiáltását, amikor meglátta a dagadt, haragos vörös színű ujjat. A sebből genny szivárgott. Összeszorult torokkal kérdezte:

- El fogja veszíteni az ujját?

Riley vállat vont, és Isabel már maga előtt látta az elkerülhetetlent. Hogyan mondja meg a férjének, hogy elveszti az egyik ujját a kardot tartó kezén? Jól tudta, hogyan reagálna erre, és tudta, hogy ő is úgy erezne a helyében. De mi más választása lehetne? Látott már olyan sebesüléseket, melyekről azt hitte, ezután már nem harcolhat többé az illető. De a kitartást siker koronázta. És Bolton nagyon kitartó.

A férfi nyögött, és kinyitotta a szemét. Megnyalta a szája szélét, és mosolyogni próbált.

- Angyal - mormolta. - Csak egy kicsit aludnom kell... hamarosan jobban leszek.

Az önbizalmát nem vesztette el. Isabelen gyengédség söpört végig, s szerette volna megfogni James kezét. Tegnap még azon járt az esze, hogyan tudná elkerülni. James most természetellenesen nyugodtan és sápadtan feküdt előtte, nem hasonlított a férjére - azt kívánta, térjen vissza az a férfi, aki a leglehetetlenebb helyzetben is kivágja magát egy szellemes megjegyzéssel.

Hol van már a gyógyító?

A szobába belépő asszony az egyik kezében egy kosarat, a másikban egy vödör forró vizet hozott. Nem viselt kendőt, barna haját hátrakötözte. Nem lehetett idősebb Isabelnél. Honnét van elegendő tapasztalata, hogy segítsen Boltonon?

A lány bizonyára már hozzászokott az ilyen kérdésekhez, mert miután bemutatkozott -Margaretnek hívták -, ezt is hozzáfűzte:

- Asszonyom, egész életemben az anyám mellett tanultam a gyógyító mesterséget. Nem kell aggódnia.

Margaret megvizsgálta Bolton kezét, annak ellenére, hogy a férfi nem volt túl segítőkész. Hajthatatlansága, hogy jól érzi magát, kezdett Isabel idegeire menni. Margaret végül megrázta a fejét.

- Legalább a kisujját le kell vágnom, uram. Ha nem teszem meg, tovább terjed a fertőzés.

Bolton erőtlenül nevetett.

- Már sokkal jobban érzem magam. Csak kendd be gyógyszerrel, lányom, és menj vissza a kertbe.

Isabel a szoba másik sarkából szólt oda neki.

- Ne légy ostoba. A sebtől betegedtél meg.
- Egy időre. De hamarosan jobban leszek.

Hiába mondtak bármit, James gondolni sem akart arra, hogy levágják az ujját. Isabel nem értette az ellenkezését. Hiszen egyébként olyan ésszerűen, gyakorlatiasan gondolkodott, és most nem ismeri be, mennyire beteg, hogy milyen keveset segítenek rajta a gyógynövények. Isabel bosszankodott, bizonytalan volt, és rémülten fedezte fel, hogy nem akarja, hogy James meghaljon. Egy hónapja még ujjongott volna. Most a gondolattól is rosszul érezte magát.

Annie meg akarta mutatni neki, hogyan helyezze kényelembe Boltont, de Isabel tudta, hogy reménytelenül ügyetlen ezen a téren. Hagyta, hogy Annie törölgesse át férje testét nedves ruhával, miközben Bolton magában motyogott és vergődött. Isabel butának és feleslegesnek érezte magát, ezért inkább a nagyterembe ment, ahol leült és várt. Nem bírta elviselni James szenvedésének látványát.

Éjszaka egyedül álldogált a hálószobában, és Boltont figyelte, aki álomba merülve feküdt. Leült az ágy szélére, a férfi fölé hajolt, és sovány, piros arcába nézett. Megérintette forró homlokát, és végigcsúsztatta kezét az arcán. Mellkasa szúrt, a szeme égett a könnyektől. Mi a baj vele? Akarata ellenére kényszerítették ehhez a férfihoz, és most attól fél, hogy meg fog halni.

Csak nem szeretett bele? Hát olyan lenne, mint a többi ostoba nő, akik elolvadnak egy férfi hízelgő szavai hallatán? De Bolton sohasem hazudott neki, nem vett el tőle semmit, amit nem a saját akaratából adott. A maga módján még kedves is volt. Ez a gyengéd érzés, mely a szívét mardossa - ez a szerelem?

Annie-ért küldött, aki félig bekötött köntösben, gyermekével a vállán jelent meg. Egy pillantást vetett Jamesre, és ijedten kapott levegő után.

- Ide kell hívni Margaretet, asszonyom. Kérem, tartsa addig Maryt.

Odanyújtotta neki. az alvó kisbabát, de Isabel hátrálni kezdett.

- De én még soha...
- Csak üljön le vele. Nem fog felébredni.

Isabel tétován leült a kandalló előtt, Annie gyorsan megmutatta, hogyan tartsa a karját, majd átadta neki Maryt. Kiszaladt az ajtón, mielőtt Isabel megkérdezhette volna, jól fogja-e a gyermeket.

A kislány az ujját szopva aludt, és Isabelhez bújt, aki meg sem mert moccanni. Furcsa volt a karjában tartani egy csecsemőt, s ekkor eszébe jutott, hogy hamarosan neki is gyermeke születhet. Hirtelen félelem rohanta meg. Még szülést sem látott életében, nem tudja, mit esznek a gyerekek, miután már nem szopnak. És amikor a sápadtan fekvő Boltonra pillantott, még nagyobb rémülettel gondolt arra, hogy mindezt egyedül kell végigcsinálnia. Maryt óvatosan fogva felállt, és a férjéhez ment. Vigyázva ült le az ágy szélére.

- Bolton? - kezdte, aztán így szólt. - James? Nem fogsz meghalni. Nem engedem. Ébredj fel.

De a férfi meg sem mozdult. Megérkezett Margaret, Isabel hátrébb húzódott az ágytól, és Maryt visszaadta az anyjának. A lány egy percig vizsgálgatta James kezét, majd felemelte a fejét.

- A fertőzés már átterjedt a másik ujjara is, asszonyom.

Isabelt szokatlan nyugalom töltötte el. Nem értett a gyógyításhoz, de dönteni még tud.

- Vágd le az ujját... mindkettőt.

Ahogy kimondta a szavakat, jobban érezte magát. Akarta Jamest, a felesége akart lenni, bár megijedt a gondolattól.

- De asszonyom, az úr azt mondta...
- Nem tudja, mit beszél. És nem is lett jobban. Élő férjet akarok, nem egy holttestet. Vágd le az ujját!

James lassan ébredezett, de a szeme nem akart engedelmeskedni neki. Mozdulatlanul fekve felmérte a fájdalmat a kezében. Már nem sajgott annyira. És a teste is hűvösebb volt. Az ágyneműt átitatta az izzadsága, a láz tehát megszűnt. Megkönnyebbülten sóhajtott fel. Hála Istennek!

Amikor végül sikerült kinyitnia a szemét, és felemelnie a fejét, látta, hogy a nap besüt az ablakon, és Isabel egy takaróba tekeredve fekszik a padlón. Van, ami soha nem változik.

- Angyal? - suttogta.

Isabel azonnal ott termett, fölé hajolt, és megfogta a homlokát. Egy pillanatra behunyta a szemét, majd hátralépett. Jamest rossz érzés töltötte el a nő látható utálata miatt.

- Hatott a gyógyszer - szólalt meg a férfi. - Megmondtam, hogy nem kell levágni az ujjam.

Isabel komoly arccal nézett rá, és James abban a pillanatban rájött, hogy már késő. Felemelte jól bekötözött kezét, és rámeredt.

- Megtetted, az utasításom ellenére.

Isabel összekulcsolta karját a mellkasán.

- Haldokoltál. Azt tettem, amit a legjobbnak tartottam. Margaret azt mondta, mindkét ujjadat le kell vágni.

- Hogy tehetted ezt velem? - kérdezte James az egyik könyökére támaszkodva, amitől sötét karikák kezdtek táncolni a szeme előtt. - Féltékeny voltál a tudásomra? Úgy érzed, neked kell a legjobb kardforgatónak lenned?

Úgy látta, mintha Isabel arca elfehéredett volna, de a szeme haragtól csillogott. A nő nem válaszolt. James a lelke mélyén tudta, hogy ostobán viselkedik, hogy Isabel ok nélkül nem hagyta volna levágni az ujját - és egyetlen szolgája sem hagyta volna.

Lehunyta a szemét, amikor a szörnyű gondolat eljutott a tudatáig. Nem csak egy, hanem két ujj. Oda a jó híre, a jó megjelenése, mely által a népét irányítja és a királyt is meg tudta győzni egykor. Most még egy kardot sem lesz képes felemelni. A kandalló mellett ücsörgő, vén öregember lesz belőle, s nem tehet többé semmit a kastélyért.

És Isabel - kinyitotta a szemét, amikor a nő kiment a szobából. A felesége megrémült a sebe láttán; mit gondolhat a csonka kezéről? Ezentúl majd összerezzen, ha meg akarja érinteni? Szeme előtt egy kép jelent meg. Az anyja díszes, szép ruhákba öltözött, s remélte, azok majd csinosabbá teszik. De az apja - majd a nevelőapja - észre sem vette, hogy a teremben van, de James látta a csendes pusztulást anyja szemében. James egész életében azért küzdött, hogy vele ez ne történhessék meg. Jóképű volt és elbűvölő modorú, de egy grófnak még ez sem elég. Most odaveszett védelmező megjelenése. Soha többé nem lesz ugyanaz a férfi. Kimerültnek, kétségbeesettnek érezte magát, s hagyta, hogy az álom elmossa a rossz érzéseket.

James órákkal később arra ébredt, hogy valami étvágygerjesztő illatot érez. Gyomra hatalmasat korgott, és amikor kinyitotta a szemét, Isabelt látta maga mellett ülni az ágyon. A nő egy tálcát tartott a kezében, melyen egy fatál gőzölgött.

- Éhes vagy? - kérdezte a felesége.

James bólintott, felült, majd nagyot szisszent, amikor égető fájdalom hasított a kezébe. Látta, hogy Isabel összerezzen, de leplezni próbálja. Rosszul érezte magát. Bal kezével ülő helyzetbe tornázta testét, s próbált nem figyelni a jobbat hasogató fájdalomra.

- Nem fogsz etetni - szólalt meg szigorúan.
- Eszembe sem jutott.

Isabel az ölébe helyezte a tálcát, majd hátrébb ült. James szerint azt figyelte árgus szemekkel, hogy képes-e végrehajtani egy olyan feladatot, melyet gyerekkora óta egyedül csinál. Micsoda változás - ahelyett, hogy Isabel az erejéért és a tehetségéért csodálná, most csak azt nézheti elismerően, hogy tud-e egyedül enni. James csendben evett, és minden erejét meg kellett feszítenie, hogy a kanalat a szájához bírja emelni. Nagyon gyengének érezte magát.

- Meddig voltam eszméletlen? - kérdezte végül.
- Csak néhány napig - felelte Isabel.
- Történt bármi, amiről tudnom kéne?
- Rosefieldben valakinek kisbabája született, és kérték, hogy mondjam el neked.

Már megint gúnyolódik?

- Á! Csak Roddy felesége lehetett!

Isabel a szemét forgatta.

- Nem tudod a lány nevét?
- Edith.

Kínos csend telepedett rájuk, James pedig folytatta az evést, mert tudta, hogy Isabel addig nem megy el, amíg be nem fejezte. Nem akarta tudni, mire gondol a nő.

Miután Isabel kiment, James a plafont bámulva feküdt az ágyon. Arra gondolt, hogy már most elmerül az önsajnálatban, mielőtt megpróbált volna kardot fogni a kezébe. A viselkedésével taszítja el magától az embereket. Istenem, hát ilyen mélyre süllyedt? Küzdelem nélkül feladná?

Ezt az anyjától tanulta, aki soha nem hagyott fel a próbálkozással. Nem érdekelte, hogy az ostoba férjei nem törődtek vele, ő mindig újabb próbát tett.

Akkor is megtanul újra harcolni, ha a bal kezét is kell használnia. Nem fog hasznavehetetlen bábuként a kandalló előtt ücsörögni, elviselve Isabel viszolygását.

24. fejezet

Estére James már sétálni tudott a szobában, de Isabel szerint a nagyterembe még nem mehetett le. Annie egy tálcát hozott fel, és a kandalló előtt álló kis asztalra helyezte, melyen méhviasz gyertyák égtek egy ezüst gyertyatartóban. A hófehér asztalterítőre a legjobb ezüst étkészletet és üvegpoharakat tett le. Aztán újra a konyhába indult, hogy felhozza a vacsorát. Mire jó éjszakát kívánt a két embernek, egy kisebbfajta lakoma hevert előttük.

Isabel nem akart ennyi gondot okozni nekik, de megértette Annie észjárását. A lány azt akarta, hogy Isabel boldog legyen a Bolton kastélyban, és tudta, hogy a jó étel segíthet ebben.

Isabel leült, James pedig vele szemben foglalt helyet. Sült hal, friss fehér kenyér, lágy sajt és mártástól csöpögő, sült körte feküdt előtte. Lehunyt szemmel itta magába az illatokat, majd átnyúlt az asztal felett, hogy vegyen egy darabot a halból.

- Ne! Ne így! - mondta James, és félrelökte a kezét. - Kérj meg, hogy adjam oda a tálat.

Isabel fintorgott.

- Mi értelme van ennek a leckéztetésnek?
- Olyan feleséget akarok, akit nem bámulnak leesett állal evés közben.

Isabel nem is olyan régen még boldog volt, ha zavarba hozhatta a férjét. De mostanában valamitől mindig összeszorult a mellkasa, ha James közelében tartózkodott. Tényleg nem tudta, hogyan kell társaságban étkezni, és ettől alacsonyabb rendűnek, értéktelennek érezte magát. Csak egy dologhoz értett.

- Szeretnék a lovagokkal együtt gyakorlatozni a vívótéren - szólalt meg váratlanul. James letette a kanalát.
- Nem vagy férfi. Nem hagyom, hogy a feleségem...
- Hiányzik a gyakorlatozás, a szabad levegő.

Nincs idebenn semmi keresnivalóm!

- Tanulnod kell.
- Nem fogok, ha nem adsz rá okot.

James a késével vágott egy szelet kenyeret, majd Isabel felé nyújtotta az evőeszközt. A nő a fejét rázta. James felvont szemöldökkel nézett rá.

- Az embereim nem felejtették el, hogy kiraboltál - mondta -, és hogy bolondot csináltál belőlük.
- Belőled csináltam bolondot. Nagy különbség.

James mosolygott:

- Megsebesülhetsz.
- Már harcoltál velem. Gondolod, olyan könnyedén legyőznek? Megfigyeltem őket, és egyenként fel tudnám sorolni a hibájukat. És ha neked ennyi nem elég, akkor csak Williammel vívnék. Hadd csináljam azt, amiben jó vagyok.
- Kössünk egyezséget - mondta James. Isabel hitetlenül nézett rá.
- Ahány órát gyakorlatozással töltesz, annyi ideig kell az asszonyi teendőket elsajátítanod.

Isabel a lelke mélyén tudta, hogy bele fog bukni, hogy nem olyan nő, akit James megérdemel. De így talán kiharcolhat egy kis helyet a férfi háztartásában - és kardot is foghat a kezébe.

- Rendben van - szólalt meg. - Beleegyezem.

James ünnepélyesen bólintott, de Isabel látta rajta, hogy nem boldog. Kínos csendben folytatták az evést. James a nő arcát figyelte, és tudta, hogy Isabel távol akarja tartani tőle magát. A tudat, hogy egy szobában kell lennie vele, hogy a kezével megérintheti, biztosan taszította. Annyira gyűlöli, hogy szándékosan figyelmeztette arra, nem tud harcolni, és talán soha többé nem vehet kardot a kezébe?

Annie és Margaret visszatért, hogy leszedjék a vacsora maradékát, és lecseréljék a kötést James kezén. Attól nem kellett tartania, hogy Isabel meglátja torzságát. A szoba másik sarkában állt, szemét undorodva fordította el. A pokolba, még ő sem mer odanézni!

Miután a szolgálók távoztak, James visszafeküdt az ágyba, és figyelte, hogy Isabel ingre vetkőzik. Amikor felesége egy takaróval a tűz elé lépett, James gyomra összerándult.

- Mégis mit csinálsz? - kérdezte. Isabel nagy levegőt vett, mielőtt a férfi szemébe nézett.

- Aludni akarok.
- De nem ott!
- De mindig...
- Néhány napja testestől-lelkestől a feleségem vagy. Azt akarom, hogy az ágyamban aludj. És különben is, hideg a padló!
- Rendben - mondta Isabel, és James mellé mászott az ágyba. Hátat fordított neki, és a nyakáig húzta a takarót.

James megdöbbent Isabel engedelmessége láttán. A mellette fekvő test csábítása keserédes volt. Mennyire szerette volna végigsimítani a derekát, s combját a nő combjára fektetni. De ekkor elképzelte, hogyan viselkedne Isabel, ha megérintené bekötözött, csonka kezével.

Isabel várta, hogy a férje megérinti. Hiú remény, mely azonnal szertefoszlott, amikor a férfi hátat fordított neki. Biztosan haragszik rá, amiért nem törődik a sebesülésével. Hát milyen feleség - milyen asszony ő?

Nagyon is törődött a férfival, miközben tudta, hogy ez nem kölcsönös. Hiszen rabló volt, barbár. Miért is törődne vele James, azok után, amit elkövetett ellene, hogy úgy beszélt vele, miután szeretkeztek?

James kora reggel fél kézzel öltötte magára a legegyszerűbb inget és kabátot, amit talált. A lépcső tetején még egy pillanatra megállt, hogy lelkileg felkészüljön az emberek sajnálkozására. De a nagyteremben jókívánságok köszöntötték és örömteli arcok annak láttán, hogy jól érzi magát. Hevesen kutatott a szemével, de nem fedezett fel szomorú arcot - és sajnálkozót sem.

A főasztalnál William telepedett mellé, és mindenről beszámolt, ami James elutazása alatt történt. De a férfi nem tudott figyelni rá. Azt várta, hogy Isabel megjelenjék, és megkezdje egyezségük teljesítését. Megfordult, és észrevette, hogy William figyeli.

- Uram - mondta halkan a fiú -, mindenki aggódott érted. Napokig fájdalom lebegett minden teremben.

James nem tudta, mit feleljen erre. Azt kellett volna mondania, hogy gyászoljanak tovább, mert ő már nem ugyanaz az ember. De nem szólt semmit, mert eszébe jutott a fogadalom, hogy nem fogja sajnálni magát. Így hát csak köszönetet mondott Williamnek.

Az elkövetkező néhány napot azzal töltötte, hogy eszményi nőt faragjon Isabelből, olyat, akivel az udvarban sem vall szégyent. De semmi sem úgy történt, ahogy eltervezte. Isabel reménytelenül ügyetlen volt a hímzéshez, folyton kihúzta a szálat, s újra kellett kezdenie. Ahelyett, hogy megtanult volna sütni-főzni, a tálakat nyalogatta, és a szakácsnőt dicsérte. A tejgazdaságban köpülés helyett az ablakon át bámulta, mi folyik a vívótéren, s így jelentős mennyiségű vajat pazarolt el. Nem érzett együtt a betegekkel, akikről az volt a véleménye, hogy jobban tennék, ha felkelnének, és nem sajnáltatnák magukat.

James csalódottsága akkor hágott tetőfokára, amikor a varrószobába hívták, hogy vigye ki a feleségét. Felkészült a kiabálásra, a leckéztetésre, de amikor odaért, azt látta, hogy Isabel egy csoport veszekedő nő fölé magasodik, és vér csöpög a kezéből. Megállt az ajtóban, és a nőt figyelte, akinek sötét szemében jókedv játszadozott, és szája vonaglott a visszatartott nevetéstől. Isabel láttán fájdalom töltötte el, és haragja elszállt.

- Isabel?

Ekkor az összes nő felé fordult, mindegyik egyszerre panaszolta el neki Isabel ügyetlenségét és türelmetlenségét, de James nem figyelt rájuk. Elkapta Isabel pillantását az asszonyok feje felett. A nő elpirult, és félrenézett. Isabel lányos zavarban?

Mindkettejüket a nagyterembe terelték, és határozottan becsapták mögöttük a varrószoba ajtaját. Zavartan ácsorogtak egymás mellett, miközben Isabel megpróbálta egy darab ruhába csavarni a kezét. James a szemét forgatta.

- Gyere a hálószobába, bekötözöm.
- Ugyan már, semmiség - tiltakozott Isabel, és kerülte James tekintetét. - Volt már súlyosabb sebesülésem is.

- Nekem is - mondta James szárazon -, de attól még nem kell elhanyagolni.

Isabel tehát követte férjét a hálószobába, majd odabent mozdulatlanul és csendben álldogált, míg James kötszert és meleg vizet készített elő. Mindent lepakolt a kandalló előtt álló asztalra, majd a feleségére nézett.

- Isabel, gyere ide.

A nő nevének kiejtésére összerázkódott a vágytól, melyet már nem elégíthetett ki. Még nem tudta, Isabel hogyan fogadja csonka keze érintését. A nő előrébb jött, és leült vele szemben.

- Én is meg tudom csinálni - mondta halkan.
- Nem hinném. Hogy történt? - kérdezte James, majd bal kézzel esetlenül megtisztította a sebet. - Aki ilyen jól bánik a karddal, hogyan sebesítheti meg magát a varrószobában?

Isabel összeszorított szájjal nézett félre. James megint elfojtott jókedvet látott a szemében, és nagyon szerette volna megtudni az okát.

- Anyagot vágtam - válaszolt végül Isabel. - Nem tartottam egyenesen, és a kezem... útban volt.

James tiszta kötszerbe tekerte Isabel kezét, s élvezte, hogy megérintheti a bőrét. Hirtelen fura szagot érzett, és előrébb hajolva szippantott a levegőből.

- Sört érzek a leheleteden?

Isabel szeme elkerekedett, és egyik arcán egy gödröcske jelent meg.

- Azt mondtad, a sörfőzést is tanuljam meg.
- Ez nem azt jelenti, hogy le kell innod magad!

Csak nem magában kacarászik?

- Nem vagyok részeg. Azt mondták, kóstoljam meg a sört.

James elhatározása ellenére elmosolyodott. Szeretett volna közelebb hajolni, hogy csókokkal igya magába a nő nevetését. Szeretett volna úgy tenni, mintha minden rendben lenne, mintha Isabel önként a karjába vetné magát. De ekkor lepillantott az Isabel kezén éktelenkedő, ügyetlenül megkötött anyagra, és a mosoly lefagyott az arcáról.

Egy pillanatnyi csend után Isabel szólalt meg először.

- Holnap te is csatlakozhatnál a férfiakhoz a vívótéren.

James felnézett, és hátradőlt, megszakítva így kettejük közt a kapcsolatot. Isabelre mosolygott, de tudta, hogy a mosoly nem őszinte.

- Túl korai lenne.
- Használhatnád a bal kezed. A jobbal elég lenne egyelőre csak egy tőrt tartani. James nem szólt semmit.
- De ha egyedül akarsz gyakorolni...
- Te mit ereznél akkor, Isabel, ha olyan gyengén kellene megjelenned az embereid előtt, mint egy pólyás baba?
- Hát, nem lenne könnyű - ismerte el Isabel. Majd lágyabb hangon folytatta: - Nem gondolod, hogy csodálnak majd, amiért nem adod fel?

James sóhajtott.

- Talán igazad van.
- Tessék?
- Azt mondtam...

Szünetet tartott, mert újra hallani akarta a nő nevetését.

- Azt hiszem, szereted azt hallani tőlem, hogy igazad van.

Isabel játszadozva vette le róla a szemét.

- Talán - csak ennyit fűzött hozzá.

Újabb keserű éjszaka múlt úgy el, hogy távol kellett tartania magát Isabeltől. De reggel már a vívótéren álltak, és ő a nőt figyelte. Rájött, hogy Isabel azért ügyetlen a háztartási teendőkben, mert folyton a vívótérre gondol. És az emberei vélekedését is rosszul ítélte meg - gondolta, miközben Isabel és William vívni kezdett.

A katonák és a lovagok eleinte aggódva nézték őket, majd figyelmen kívül hagyták, végül csodálattal töltötte el őket. Hamarosan úgy bántak vele, mint az öccsükkel, bordalokat tanítottak neki, kihívták párbajra - de amikor James megérkezett, visszatértek a kötelességükhöz.

A férfi teljesen kívülállónak érezte magát. Hát persze, hogy Isabel felé fordulnak a katonák, és nem felé, aki többé már nem képes vívni és vezetni őket a csatában. Nem tartozik már közéjük.

Rosszul lett az önsajnálattól. Visszament a hálószobájába, és távol a vizslató tekintetektől egy órán át gyakorolta bal kézzel a vívást. Amikor lépéseket hallott a teremből, gyorsan felkapta a hüvelyt, hogy visszacsúsztassa a kardot, de végül minden nagy csattanással zuhant a földre. Isabel nyitott be az ajtón, és csendben, kifejezéstelen arccal nézett rá. James elpirult.

- Véletlenül... megrúgtam a kardom.

Isabel becsukta az ajtót, és nekitámaszkodott. Nem szólt semmit. Mit lehet itt mondani? Nyilvánvaló volt, hogy James hazudik.

- Rátérhetünk a leckéidre? - kérdezte gyorsan a férfi.

Egy kimerítő órát töltött azzal, hogy Isabelt olvasni tanította. Közel járt ahhoz, hogy a szoba másik felébe hajítja a pecsétviaszt, vagy Isabelt a karjába kapja, és megcsókolja. Vágyott megérinteni a nőt, de nem tudta elviselni az utálatot a szemében.

James tudta, hogy nem csak ő könnyebbült meg, amikor bejelentették, hogy látogató érkezett. Együtt mentek le a nagyterembe. James nem ismerte fel a fiatalembert, aki a kandalló előtt állt, és nemezkalapját a kezében tartotta. Kísérőinek kis csapata már az asztaloknál habzsolta éhesen az ételt.

Isabel fehér arccal állt meg a gyékényszőnyegen. Úgy tűnt, ismeri a vendéget. Mielőtt egy szót is szólhattak volna, a fiatalember megkönnyebbült mosolytól ragyogott fel.

- Lady Isabel! Örülök, hogy látom.

Előrébb lépett, és kézcsókot adott Isabelnek. Sápadt, szőke, de jóképű fiatalember volt.

- Találkoztunk már, uram? - kérdezte James, és leplezni próbálta bosszúságát. Mielőtt az idegen válaszolhatott volna, Isabel megszólalt.

- Ez itt Sir Wallace Desmond, a bárói cím örököse. William bátyja.

Sir Wallace udvariasan bólintott, és továbbra is Isabelre mosolygott.

- Évek óta nem láttam önt, asszonyom. Részvétem az édesapja halála miatt, és gratulálok a házasságához.

A férfi egy gyors pillantást vetett Jamesre, aki ebben a percben lett tisztában azzal, hogy mindent tud róla, hogy a Fekete Angyal története már bejárta a vidéket. Isabel hűvösen köszönetet mondott, és James kitalálta, hogy még mindig rosszul esik neki az édesapjáról hallani.

- Bocsásson meg, uram, hogy bejelentés nélkül érkeztem, de a kontinensre indulok. Néhány évig nem lesz alkalmam a testvéremmel találkozni. Amikor meghallottam, hogy itt folytatja a tanulmányait, úgy gondoltam, személyesen is búcsút veszek tőle.

- Semmi akadálya - felelte James, és intett az egyik szolgának, hogy hívja oda Williamet.

- Engedd meg...

James a felesége hangját hallotta, mely nem a szokásosan csengett. Amikor felé fordult, már tudta is, hogy miért. A nő mosolygott Desmondra. Ő eddig még csupán a diadalittas vigyort látta az arcán. És most egy kis gödröcske is volt az egyik arcán.

James nézte, ahogy a két ember távozik, és gyomra összeszorult. Magában azt bizonygatta, hogy csak a harag az, de sejtette, hogy másról van szó.

Isabel némán lépkedett Wallace mellett, és hallgatta, hogy a férfi a közelgő franciaországi útjáról mesél. Isabel gondolatai ekkor a gyermekkorába kalandoztak vissza. Amikor fiatal, hebehurgya, inkább fiús lányka volt, Wallace már akkor is kedves volt vele, soha nem próbálta megváltoztatni. Amikor a Mansfield kastélyba látogatott, Isabel mindenhová követte, csak hogy felhívja magára a figyelmét. Ostoba lányként arról szőtt ábrándokat, hogy Wallace megkéri az apjától a kezét. Miután elment, a gyakorlatozásba temetkezett, de soha nem felejtette el a férfit.

- Isabel?

Hallotta, hogy Wallace megismétli a nevét, s ekkor megrázta a fejét.

- Bocsáss meg. Valami... elvonta a figyelmem.

A férfi elmosolyodott, arca és haja aranyként ragyogott. A vívótérre értek, ahol egymás mellett állva figyelték, hogyan gyakorol William. Fegyvernöke már kész férfi volt, ami nagyon büszkévé tette Isabelt. A fiú neveltetéséről beszélgettek, és Isabel élvezte, hogy Wallace kitünteti a figyelmével. De Jamest sem tudta kiverni a fejéből. Azon morfondírozott, miért nem kísérte el őket a vívótérre, hiszen általában minden alkalmat megragad, hogy kivívja vendégei csodálatát. Nem érzi jól magát?

Ez magyarázattal szolgálna arra is, miért fekszik le olyan korán minden este. Meg sem érinti Isabelt, még csókot sem ad neki. A nő tudta, hogy az ujjai elvesztése miatt szomorú. Azért bünteti, mert olyan döntést hozott, amellyel megmentette az életét? Vagy egy óra elég volt ahhoz, hogy kielégítse a kíváncsiságát?

25. fejezet

James akkor lépett a hálószobába, amikor Isabel a vacsorához öltözött át. Egy pillanatig arra gondolt, hogy a felesége a barátjára akar hatni, és nem tudta eldönteni, hogy örüljön vagy féltékeny legyen. Aztán meglátta, hogy Isabel egy kabátot választott ki a temérdek, szögeken lógó női ruha helyett. Ez volt az utolsó csepp a pohárban.

Minden egyes férfiruhát a szekrénybe hajított, és rájuk zárta az ajtót. Isabel nyugodtan figyelte, egyetlen szál fehér ingben ácsorogva a férje előtt. Á férfi a vékony ruhadarabon át látta a nő testének körvonalait. Megpróbált nem rá bámulni, de újra és újra hátra kellett pillantania a válla fölött.

- Mit művelsz? - kérdezte Isabel szórakozottsággal a hangjában.

Az égre, hát kineveti? Milyen gróf, hogy senki sem képes tisztelni?

- Ezt a ruhát fogod viselni, amit kiválasztottam neked - emelt a magasba egy ruhát, mely olyan kék volt, mint az égbolt naplemente után és ezüstfonál díszítette. Isabel egykedvűen figyelt.
- Nagyszerűen festene a húgodon. Miért nem adod ajándékba neki?

James az ágyra dobta a ruhát.

- Mert neked készíttettem.
- Feleslegesen dolgoztatod a varrónőidet.

Soha nem fogok ilyesmit viselni.

- Nincs más választásod - mondta James önelégülten. - Felveszed, vagy meztelenül mész le.
- Rendben van - felelte Isabel, s kilazította ingje szalagjait, mely a padlóra csúszott.

Tökéletesen nőies alakja volt, magas volt, kerekded és nem túl finom csontozató. James diadalittasan nyújtotta felé jó kezével a ruhát, és próbálta kiverni fejéből a késztetést, hogy leteperje a nőt az ágyra. De Isabel ekkor teljesen meztelenül az ajtó felé indult, és kinyitotta. James a száját tátva figyelte, ahogy végigsétál a folyosón.

Ezt nem teheti meg - gondolta James, és a diadalnak már a nyomát sem érezte. A nő csábító hátsója megbabonázó ringassál mozgott előtte. Hosszú, fekete haja eltakarta a hátát. Minden egyes testrésze látható lesz azok számára, akik kilépnek szobájukból a folyosóra, vagy felfelé jönnek a lépcsőn.

De nem hívta vissza. Hamarosan úgyis inába száll a bátorsága. Becsapta az ajtót, és várta Isabel rémült kopogtatását. Múltak a percek, de semmi sem történt. James verejtékezni kezdett. Azt mondogatta magának, hogy nem érdekli, Isabel hogyan hozza magát lehetetlen helyzetbe, hogy az egész kastély előtt feltárja bájait. Férfiruhában egyáltalán nem volt nőies, de ruhátlanul annál inkább.

Kivágta az ajtót, végigrohant a folyosón, de Isabelt már nem találta ott. A nevét kiáltotta, de ezzel csak magára vonta néhány meglepett szolga csodálkozó pillantását. Leszaladt a lépcsőn, majd megtorpant. Lovagok és katonák, utazók és szolgák ültek le az asztalokhoz, melyeknél hamarosan feltálalják a vacsorát. Wallace és William az egyik kandalló előtt beszélgetett, és mindketten egyforma rémülettel pillantottak rá. Isabelt sehol sem látta.

James széles mosolyt varázsolt az arcára, de ezt egyre nehezebb lett fenntartani - a vendégeit szórakoztatni, elfeledve a saját lelkiállapotát. Nem volt könnyű elrejteni bekötözött kezét sem. Mutogatni, söröskupát szeretett volna megfogni vele. Megunta, hogy lassan kell ennie, nehogy az ölébe ejtse a falatokat. De addig nem szolgálják fel az ételt, amíg Isabel meg nem érkezik. Hová mehetett?

Isabel James öltözőszobájában bújt el, bezárta az ajtót, és zihált a megerőltetéstől. Az első nyitva álló szobában rejtőzött el, és arra várt, hogy Bolton elszaladjon előtte. Amikor elment, Isabel nem mert benyitni a hálószobába. Inkább a sötétben megfogta, és felvette az első ruhát, ami a kezébe akadt. Vett egy mély levegőt, kinyitotta az ajtót, és végigment a folyosón.

A nagyterem ragyogott a sok száz gyertyától, a kandallókban lobogó tűz kellemes meleget árasztott. Hirtelen minden teljesen elcsendesedett. Isabel pillantása hűvös maradt, amikor minden arc felé fordult. William feszengett, Wallace mosolygott. A férje arca teljesen elfehéredett.

Isabel nem tudta elképzelni, miért bámulják annyira. És ha ez a végzete, ő az örökös kívülálló, nem lesz soha igazi nő vagy igazi feleség, mert fél azzá lenni?

James mosolyogni próbált a vendégeire. Fájó kezét a háta mögé rejtette, s ez eszébe jutatta mindazt, amit már nem tehet meg. Már nem az a férfi, aki azelőtt volt. Isabel jobban festett a ruháiban.

De nem tudta levenni róla a szemét. Bár csak úgy magára kapkodta, Isabel megdöbbentően jól festett a kék bársonyruhában. A hímzett ujjak láthatóvá tették a fehér selyeminget. Ilyen színű ruhában az összes udvarbeli férfi lélegzetét elállítaná sötét, egzotikus szépségével. Ahogy büszke fejtartással lejött a lépcsőn, James meglepetten vette észre, hogy a csend most elismerést jelent. Nem volt nehéz Isabelre pillantani, de azelőtt, amikor még ő viselte ezt a ruhát, ez nem volt így.

Feléjük közelített, a Desmond testvérekre mosolygott. James gyomra összerándult a féltékenységtől, amit már nem is próbált leplezni. Egyik fivérről a másikra nézett, akik majdnem egymást taposták le, hogy bókolhassanak Isabel előtt. James mögöttük állt, és hangosan köhintett. A két férfi hátratántorodott, és zavartan pislogott.

- Lord Bolton - kezdte Wallace elvörösödő arccal. - Nem akartam megbántani.
- Nem annak vettem - felelte James. - Örülök, hogy szórakoztatja a feleségemet.

William és Wallace zavartan nézett, és ekkor Isabel is megszólalt.

- Szeretném megismerni az útitársaidat, Wallace - fogta meg a férfi karját, és arrébb sétáltak. William James mellett maradt, és láthatóan feszengett.
- Uram... - kezdte, majd hirtelen elakadt a szava. James megértette a fiú zavarát. Elmosolyodott.
- Már korábban is mondtam, hogy micsoda asszony, nem, William?

Tétova mosoly villant fel a fiú arcán, majd az is elhalványult.

- Nem így szokott viselkedni, uram. Ezt nem értem.

James komolyan pillantott Isabel fegyvernökére.

- Mire gondolsz?
- Csak annyit mondhatok, hogy megváltozott a tekintete - vonta meg a vállát William. - Kérlek, ne szólj neki erről, de mintha... szomorú lenne.

James rosszallóan követte Williamet az emelvényhez, majd leült Isabel mellé a főasztalnál. A húga is ugyanezt mondta. Szeretett volna Isabel szemébe nézni, de a nő beszélgetésbe merült Wallace-szal a lovakról.

Az étkezés alatt James a vendégei szórakoztatására próbált összpontosítani, de nagyon elvonta a figyelmét, hogy csak egy kézzel volt képes enni. Hirtelen abbahagyta a próbálkozást, és csak ivott. Folyton az járt a fejében, hogy William szerint Isabel szomorú. Mindennek látszott, csak szomorúnak nem. Sőt, kifejezetten jól érezte magát. És Jamest az is végtelenül dühítette, hogy ennek oka Wallace Desmond volt. Gyűlölte, ha féltékenységet kellett éreznie. Csak egy dolgot tehetett, amivel ő is bosszanthatta Isabelt. A többi nő felé fordult. Eleinte nehéz volt elbűvölően viselkednie, de már annyira a vérében volt, hogy hamarosan a Wallace-szal érkező feleségek és hölgyek gyűrűjében találta magát. Annyira aggódtak a keze miatt, és amiatt, hogy úgy kényszerítették a feleségéhez. James mosolygott, bókolt, kezet csókolt, és kihasználta az együttérzésüket.

De legnagyobb rémületére, nem váltottak ki belőle semmiféle érzelmet. Mindig is imádta a nőket, legyenek bármilyenek. Tapogatott, nevetett, évődött velük, míg el nem pirultak. Ma este mindez fárasztotta, de nem akarta tudni ennek okát. Majdnem örömöt érzett, amikor a csoporthoz csatlakoztak a férjek is. James a vendégek közt járkált fel s alá, figyelt is rájuk, meg nem is, s pillantása újra és újra a feleségére tévedt. Aztán váratlanul észrevette, hogy nem csak az ő pillantása vándorol. Miközben a feleségek elpirultak és verdestek a szempillájukkal, a férjek érdeklődve tekintettek Isabelre.

James megdöbbent a felismeréstől. Ez mindig is így volt? Vonzónak és másnak tartják a férfiak? Irigylik azért, mert ilyen különleges felesége van?

Isabel megpróbált odafigyelni a Wallace-szal folytatott beszélgetésére, de valahányszor James ránézett, borzongás futott végig a testén. A férfi szeme ragyogott, pillantása átható volt. Egy pillanatig Isabel nem mert reménykedni, majd újra magával ragadta a gondolat.

James féltékeny? Hátat fordított neki, s gondolkodott, hogyan tehetné próbára elképzelését. Wallace ekkor rámosolygott, s Isabel megszólalt.

- Szeretném megnézni azt a lovat, amelyikkel így kérkedsz.
- Rendben, de nem ma este. Hűvös van, és a férjed...
- Most... kérlek - mondta Isabel, és a bejárati ajtó felé indult, meg sem fordulva, hogy a férfi követi-e.

A levegő csípős hideg volt. A belső udvarban néhány korai hópehely kavargott. Isabel az istállók felé tartott, gyomra minden egyes lépésnél összerándult. James biztosan látta, hogy kisurran Wallace-szal a nyomában. Vajon mit tesz most?

Végül elérték az egyik állást, és ködlő lehelettel álltak meg előtte. Wallace kuncogott.

- A lovam nem is sejti, mekkora érdeklődés tárgya. Alszik.

Isabel megvonta a vállát. James mintha a gondolataiból lépett volna elő, úgy jelent meg a halványan megvilágított istálló homályában. Egy kupát szorongatott a bal kezében. Kiitta, majd félredobta, de közben le sem vette róluk a szemét. Wallace rámosolygott.

- Uram, a felesége azt hiszi, hogy a lovam...
- Menj vissza a terembe, Desmond.

Wallace mosolya elhalványult.

- Csak nem azt gondolja, uram, hogy...
- Nem, hiszek az ön ártatlanságában. A feleségemében viszont...

Nem fejezte be a mondatot, és a hangjában csengő fenyegetés idegessé tette Isabelt. Igaza volt?

- Menjen vissza a terembe, Desmond.

Wallace bólintott.

- Jó éjszakát, Lord és Lady Bolton.

Ezzel eltűnt a sötétben, s ott hagyta Isabelt és férjét egy lámpás halovány fényében ácsorogni. Isabel még így is jól látta James arcát.

- Bolton...
- Csend legyen - mondta a férfi mérgesen.

Egyik kezével megragadta Isabel fejét, hátrahajtotta, és hevesen megcsókolta. Isabelnek a börtön felett váltott csókjuk jutott az eszébe. Életében először akkor érezte nőnek magát, és most újra ez az érzés járta át. James ajka levált róla, de a testét nem engedte el. Csípőjét Isabelhez szorította, majd újra megcsókolta.

- A kislányok, akik férfiakkal mennek ki, mindig bajba kerülnek - suttogta. Isabel belélegezte James leheletét.
- De nem Wallace-szal. Ő úriember.
- De én nem vagyok az.

Ekkor harapdálni kezdte Isabel ajkát, aki forróságot érzett a gyomra tájékán. James ezután a szalma közé döntötte, Isabel pedig rémülten nézett fel rá.

- A legjobb ruhádat viselem - emlékeztette a férfit, s érezte az izgalmat, amelyet James mindig is felkeltett benne. A férje fölé hajolt, és mielőtt megkönnyebbülhetett volna, nagyot szisszent, és megragadta sebesült kezét.
- Csak nem...
- Csend legyen! - kiáltott dühösen James. Hátat fordított neki, és a keze fölé hajolt.
- Hadd nézzem meg - kérte Isabel, és megfogta a férfi karját. - Lehet, hogy újra kinyílt a seb.

James lerázta magáról.

- Menj be, Isabel.
- De a kezed...
- Még hány lehetséges módon emlékeztetsz arra, amit elvesztettem?

Isabel tátott szájjal lépett hátra.

- De én soha...
- Azt hiszed, nem tudom, miért viseled az én ruháimat, miért jöttél ki Wallace-szal? Tűnj a szemem elől, Isabel!

A nő lassan felemelkedett, de szemét nem vette le a férjéről. James nem nézett rá, és nem engedte el sebesült kezét. Isabel szerette volna megölelni, magába inni a fájdalmát, de a férfi láthatóan nem igényelte a gyengédségét vagy az együttérzését. Isabel egyedül hagyta az istállóban.

A nagytermet elkerülve ment fel a hálószobába, bemászott az ágyba, és szomorúan gondolkodott az este gyászos eseményein. Mit értett James azon, hogy állandóan arra emlékezteti, amit elvesztett? Nem

gondolhatott a kezére! Mit számít néhány ujj, amikor az élete forgott veszélyben? Azt értette alatta, hogy sokkal alkalmasabb nőt is elvehetett volna?

Még ébren volt, amikor James a szobába lépett. Látszott rajta, hogy jócskán felöntött a garatra -de Isabel ezt nem a tartásán és nem a ruhája állapotán vette észre. A férfi szeme véraláfutásos volt, és a beszéde lassabb a megszokottnál.

- Lemaradtál a mókáról, Isabel. Megvertem a te Wallace-odat a játékasztalnál.
- Ő nem az enyém - mondta Isabel egykedvűen. James vállat vont.
- A küldöncöt sem hallottad - nevetett, és az ágytámlának dőlt.
- Miféle üzenet lehetett ilyen sürgős?
- A húgomtól, Margerytől jött. Arra kért, hogy menjek el a fivérem udvarházába, Lancashire-be. Azt írja, fontos, de nem árult el többet. Micsoda bolondos kislány.

Isabel az arcát vizslatva, látta, hogy aggódik. Mikor tanulta meg ilyen jól, hogy mit jelentenek az arckifejezései?

- De csak úgy itt hagyott minket.
- Ami csak még rejtélyesebbé teszi a dolgot. Nem gondolod?

Isabel nagy levegőt vett.

- Veled tartok.

James szája sarkában mosoly játszadozott.

- Velem tartasz? - kérdezte, s egyértelművé tette, hogy ez rajta múlik. - Kíváncsi vagy?
- Talán. Szeretnék találkozni a testvéreddel.

James kuncogott.

- Te akarsz lenni az önuralom pallosa kettőnk közt?
- Nem fontos. Ha úgy szeretnéd, hadakozhattok is egymással, értelmetlenül.

Annie feljött, hogy segítsen nekik a késő esti csomagolásnál. James azután kimerültén dőlt le az ágyra. Isabel sokáig figyelte, hogyan alszik, s azt kívánta, bárcsak segíthetne neki.

Elismerte magában, hogy szeretne találkozni James egykori jegyesével, aki a testvére miatt hagyta el a férfit. És már nem hitt a történetnek, mely szerint erőszakot követett el Katherine Berkeley ellen.

Fájón szerette volna hangosan is beismerni, mit érzett a férfi iránt. Miért nem képes megadni magát ennek a kapcsolatnak, mely szorosabban láncolja őket egymáshoz, mint a házasság köteléke?

Mért fájdalmat okozna, ha a férfi nem ugyanazt érzi.

26. fejezet

Az utazás Reynold birtokára három hosszú, hideg, esős napot vett igénybe, és James úgy érezte, már soha nem ér véget. Át kellett vágniuk a Pennine-hegység déli, lapos, füves csúcsain, megmásztak vagy megkerülték a homokkő-sziklákat, s lejtős, bíborszínű erikával borított völgyeket kereszteztek. Minden éjjel faágakból össze-eszkábált menedéket építettek maguknak, vagy sátrat vertek, ha az időjárás lehetővé tette.

Isabel bírta a legjobban a megpróbáltatásokat, egyszer sem panaszkodott. Esténként, ahogy betakarózott, rögtön álomba is merült, James pedig ébren maradt, és fájós kezét dörzsölve őt figyelte. Nem tudta elhinni, hogy Isabel olyan könnyedén mondott búcsút Wallace-nak.

A harmadik napon egy széles, lejtős völgybe ereszkedtek alá Lancashire-ben, és a távolban meglátták Reynold udvarházát. James két évig élt itt, azután, hogy az anyja újra férjhez ment, és azelőtt, hogy elkezdődött volna a neveltetése. Nagyon ifjú volt még akkor, és nem érezte itt jól magát. Feleslegesnek érezte magát azok szemében, akik úgy tekintettek az újszülött Reynoldra, mint jövendő urukra. Az anyja a maga módján megpróbálta kárpótolni, de erejét nagyrészt az kötötte le, hogy magára vonja új férje figyelmét, aki, akárcsak az első, alig törődött vele.

James érzelmek nélkül próbált a birtokra tekinteni. A Pennine-hegység lábánál építették, és soha nem szolgált katonai erődként. Egy sokkal inkább díszes, mint védelmet ellátó fal vette körül, a melléképületek és az istállók is távol estek tőle. A házon tucatnyi újonnan üvegezett ablak volt, melyek beengedték a fényt. James Isabelre pillantott, aki kritikus szemmel méregette az épületet. Végül meg is szólalt.

- Nem állna ki egy ostromot.

James fáradtan mosolygott rá.

- Nem is azért építették, Angyal. Reynold kastélya egynapi járásra van innét, ha baj történne. Margery azt mondta, hogy a felesége szívesebben él itt.

Isabel a férfira pillantott, s most ő lett vizsgálata tárgya. James tisztában volt vele, Isabel alig várja, hogy találkozzon az asszonnyal, aki egykor a jegyese volt. Ő szerette volna elfeledni a múltat, hogy bajba sodorta Katherine-t, hogy a nő és a fivére elárulták őt. Csak addig szándékozott maradni, míg ki nem derül, mi fontosat akar tőle Margery.

Amint közelebb értek, az őrök kinyitották a kapukat. A kis udvarban csupasz fák és bokrok sorjáztak, nem volt vívótér vagy helyőrség a közelben. Amikor James lemászott a nyeregből, a ház ajtaja kinyílt, és Margery lépett ki rajta. A szél a hajába kapott, és elkezdett cseperegni az eső. - Rögtön bent leszünk! - kiáltott oda James. A lány intett, majd visszahúzódott. Amikor már a lovakról is gondoskodtak, James és Isabel is belépett a házba. A férfi már el is felejtette, milyen kicsi és meghitt volt a nagyterem fehér falával és hosszú, gerendás mennyezetével. Olyan hatalmasnak tűnt, amikor még gyerek volt, könnyedén el is veszett benne.

Az asztalokról épp most szedték le a vacsora maradékát, de a szolgák és a háznép még nem hagyta el a termet. Szinte idegesen járkáltak, és James is érezte a feszültséget. Mi lehet a baj?

Aztán meglátta Margeryt, aki heves beszélgetésbe merült Reynolddal az egyik kandalló előtt. Azt kívánta, bár tekintélyesebb külsejű lehetne öccsénél, de kettejük közül mindig Reynold volt inkább tiszteletet parancsoló, és most már kardforgatásban is legyőzné. James egy helyben állva várta Reynold döntését. Testvére nyilvánvalóan nem is sejtette, hogy újra egy családot akarnak belőlük kovácsolni. Túl sok minden történt köztük ahhoz, hogy újra testvérek lehessenek. Életének ez a része is elveszett. Reynold hirtelen felé fordult.

- Tudnod kell, hogy a lehető legrosszabb időpontban érkeztél - mondta feszülten.
- Nem tudok semmiről. Margery azt írta, hogy sürgősen jöjjek el, és én megtettem, amit kért.

Reynold tétovázott, majd egy pillantást vetett Isabelre.

- Nem írta meg, hogy Katherine várandós? Nem sokára megszüli az első gyermekünket.

James megpróbálta elrejteni az érzéseit.

- Akkor semmi keresnivalóm itt.

Reynold a fejét rázta.

- Nem, ez nem igaz. Maradj, amíg a gyermek meg nem születik. Meg kell beszélnünk egy-két dolgot.

Mielőtt James tiltakozni tudott volna, Reynold sarkon fordult, és elhagyta a termet. Kínos csend telepedett rájuk, aztán Margery nagyot kiáltott, mert rémülten vette észre a kötést bátyja kezén. James megpróbálta elrejteni. De végül felemelte, és így szólt:

- Szeretnék kipróbálni valami újat... vívás három ujjal.

Húga könnyes szemmel meredt rá.

- Mi történt, James?
- Jól vagyok, kedvesem. Egy ló erősebbnek bizonyult nálam.
- De... a jobb kezed - suttogta a lány, felemelve bátyja karját.

Hadd mondja csak ki ő a nyilvánvaló tényeket. James gyengéden félrehúzódott.

- Ha meggyógyul, újra harcolni fogok.

Margery arcán egy könnycsepp gördült végig, de ő inkább elfordult, és kiáltott, hogy hozhatják a vacsorát. Egész este érkeztek a hírek Katherine vajúdásáról, és a háznép felbolydult az aggodalomtól és a reménytől. Margery és Isabel kínos csendben ült egymás mellett a kandalló előtt, James pedig az asztalnál ivott.

A pokolba kívánta az egész estét, hogy ne kelljen aggódnia Katherine életéért. Tudta, hogy túl gyorsan ürítette ki a söröskorsót, és azt is, hogy mindkét nő őt figyeli. Hadd figyeljék csak! Margery nagyon is jól tudja, hogy nem kellene itt lennie. Ő és Reynold már mindent elmondtak egymásnak azon a napon, amikor felbontották az eljegyzési egyezséget.

Az éjszaka közeledtével az emberek a lócáikra feküdtek, vagy halkan folytatták a beszélgetést. Isabel álomba merült az asztalnál, fejét a karján nyugtatta, Margery pedig a tűz előtt szundikált.

Váratlanul Reynold jelent meg a lépcsőn. Tucatnyian kezdtek el egyszerre beszélni, de ő felemelte a kezét, csöndet intett, és mosolyogva megszólalt.

- A feleségemnek fia született.

Mindenki hurrázott, Reynold hátát veregették, és a kezét rázták. James mélyebbre süllyedt a székben, amikor Margery Reynold karjába vetette magát.

Amikor a szolgák egymás után aludni tértek, Reynold megfordult, és halványuló mosollyal nézett James szemébe.

A férfi lassan felemelkedett, amikor Reynold közelebb ért az asztalhoz. Margery egy pillanatig köztük állt, sóhajtott, majd megszólalt.

- Elbúcsúzom tőletek, és megnézem a kisbabát, mielőtt Katherine elalszik. Bízhatom abban, hogy tudtok viselkedni?

Reynold mosolygott, és odahajolt, hogy arcon csókolja.

- Jól megleszünk. Katherine már vár téged.

Margery még egy utolsó rosszalló pillantást vetett James felé, mielőtt kiment. A teremben, melyet gyertyák és a pislákoló tűz fénye világított meg, a két fivéren kívül senki nem tartózkodott - egyedül az álomba merült Isabel.

Reynold lenézett a nőre, és Jamest ekkor védekező érzés rohanta meg. Aztán Reynold tekintete újra visszatért hozzá.

- Mi történt a kezeddel?
- Ügyetlenül leestem a lóról, és az rám dőlt. Most már elismerhetem, hogy te vagy a családban a legjobb harcos... de lehet, hogy előbb meg kell küzdened a címért a feleségemmel.

Reynold szeme összeszűkült.

- Ez nem ilyen szórakoztató, James. Meg is halhattál volna.
- Ezt már hallottam.

Kínos csend ült rájuk, mielőtt Reynold újra megszólalt.

- Amikor meghallottam, hogy megnősültél, és megkérdeztem, miért nem hívtál meg, Margery elmesélte, hogy a király parancsa volt a sürgős házasság.

James a testvérét méregette, mintha ki akarná deríteni, mi az igazság.

- Szerettél volna ott lenni az esküvőmön?

- A fivérem vagy. Ezen nem tudunk változtatni.

James öntött neki egy kupa sört, majd a magáét is újra töltötte.

- Azt hittem, a háború után minden megváltozott.

Reynold leült az asztal egyik felére, és James is közelebb húzta a lócáját. Reynold kortyolt a söréből, mielőtt megszólalt.

- Vannak dolgok, melyeken már nem változtathatunk, de talán javíthatunk rajtuk. Megtehetjük?
- Annyi minden történt a háború alatt. Nem tudom, hogyan javítsunk rajtuk.

Reynold mosolygott.

- Az első lépést én is megtehetem. A feleségem családjának birtokai és az én birtokaim szinte sértetlenül vészelték át a háborút, és ez nagyrészt neked és az előrelátásodnak köszönhető.

James döbbenten köszörülte meg a torkát.

- Ez nem igaz. Mindketten hűséget ígértetek Henrik királynak... ennyire volt szükség.
- Nem, nem hiszem. De mostanra megértettem, hogy nem önző okokból választottál szövetségest magadnak, hanem a családod hasznát tartottad szem előtt. És működött... de akkor még nagyon felháborított az árulásod, és az, hogy meghoztad e nehéz döntéseket.

James megkönnyebbült.

- Nem akartalak elárulni titeket... és azt sem akartam, hogy Katherine-nek baja essen.
- Most már tudom - mondta Reynold halkan. - De bűntudatot éreztem, amiért szeretem, és megrémített, hogy te raboltattad el, saját szándékod ellenére.

James szótlan maradt, mert nem sejtette, a testvére mit szeretne tőle. Reynold Isabel lehajtott fejére pillantott.

- Nagy megkönnyebbülés lenne azt hallanom, hogy boldogok vagytok. De a feleséged nem hasonlít arra az asszonyra, akit neked elképzeltem.
- Miért mondja mindenki ugyanazt? - kérdezte James erőltetett mosollyal. - Igaz, hogy nem éppen szerencsésen kezdődött a házasságunk. Biztosan hallottad, hogy Isabel kirabolt engem.

Reynold sajnálkozva mosolygott.

- Hallottam a szóbeszédet.
- Az apja arra nevelte, hogy megöljön engem, és ezt nem volt könnyű legyőznie.
- De boldogok vagytok?
- Találd ki.

Reynold bólintott, majd habozni látszott.

- Még egy dologról kell beszélnünk. A fivérünk, Edmund.

James összeszorított foggal várt.

- Ez az utolsó szellem, mely köztünk áll, és nem hinném, hogy Edmund ezt akarná.
- Mit akarsz tőlem, Reynold?
- A megértésedet - felelt az öccse csendesen. - Nagyon hosszú ideig tartott, míg megbékéltem azzal, hogy részese voltam az öcsém halálának, még ha baleset volt is.
- Én pedig biztos vagyok benne, hogy az akkori viselkedésem nem könnyítette meg a dolgod.
- Ez igaz. Bántottál, James, amikor már én is eléggé gyűlöltem magam. Miért bántál úgy velem? Edmund más volt, mint mi, és nem sok figyelmet szenteltél neki.
- Ez nem igaz - vágott vissza James.
- Láttam, hogyan viselkedtél vele, azt kívántad, bár ne lenne a nagyteremben, amikor a vendégeid is ott voltak.

James felugrott, és újra azt a tehetetlen dühöt érezte, mely mindig a hatalmába kerítette, valahányszor az öccsét említették.

- Várj! - kiáltotta Reynold. - Nem ítéllek el... én is ugyanezt tettem. És ezért én is hibáztatom magam a haláláért. Soha nem lett volna belőle jó lovag, de nagyszerű pap lehetett volna. És biztosan nem akarta volna, hogy egész életünkben hurcoljuk ezt a terhet.

James visszaült, szomorúságot érzett Edmund halála miatt, s megértette a közös bűntudatot.

- Könnyebb volt nekem, hogy téged okolhattalak - szólalt meg végül rekedt hangon. - Talán túl könnyű is volt rád haragudni, könnyebb, mint magamat okolni.

- Jussunk túl ezen. Csak fájdalmat okozunk magunknak és Margerynek... és a feleségünknek is.

Reynold kinyújtotta a kezét, James pedig boldogan csapott bele a tenyerébe.

Reggel a mise után Isabel csatlakozott a férjéhez, a férje öccséhez és húgához, hogy együtt fogyasszák el a reggelit. Reynold hatalmas férfi volt, méretes izmokkal, ragyogó, ibolyakék szemmel. Lágy mosolya ellentétben állt harcias külsejével. Isabel próbált megnyugodni, amikor azt látta, hogy a két testvér nem viselkedik ellenségesen egymással.

- Isabel - mondta James -, engedd meg, hogy illendően bemutassam neked a testvéremet, Reynold Welles grófot. Reynold, ő itt a feleségem, Isabel.

Reynold megfogta Isabel kezét, aki hagyta, hogy az ajkához emelje.

- Örülök, hogy új nővérem akadt - mondta.

Isabel most vette észre, hogy Reynold nem nézte döbbenten a ruháját, és nem aggódó tekintettel szemlélte. Margery megkönnyebbülten mosolygott.

- Megszült már a felesége, Lord Welles? - kérdezte Isabel.
- Kérem, szólítson Reynoldnak. Igen, fiunk született. Nicholasnak neveztük el.
- Szép név.

Miután reggelizni kezdtek, Reynold újra megszólalt.

- Katherine ragaszkodik ahhoz, James, hogy még ma reggel találkozzon a feleségeddel.

James arcáról lefagyott a mosoly, Isabel kíváncsisága pedig nőttön nőtt. Akarja-e James újra látni azt a nőt, aki felbontotta a jegyességüket?

Vagy visszautasítja a kérést, és újra veszekedni fog a testvérével?

És ő? Valóban szeretne találkozni James egyik régi szeretőjével? Szeretné, ha megint emlékeztetnék rá, milyen kevéssé mérhető hozzá?

James mosolya újra felragyogott, de ezúttal kissé fájdalmasan.

- Biztos vagy benne, hogy látni akar engem? Megérteném, ha nem.
- Azt kérte, mindkettőtöket kísérjelek fel.

Isabel látta, hogy James rápillant.

- Rendben van. A feleségem úgyis kardélre hány, ha visszautasítalak.

Reynold Isabel felé fordította ragyogó tekintetét:

- Úgy hallottam, remekül ért a kardforgatáshoz.

Isabel szándékosan nem nézett James-re.

- Jó vagyok, de nem legyőzhetetlen.
- Hál' Istennek - tette hozzá a férje. - Különben most nem lennék itt.

Reynold nevetett.

- Ezt a történetet hallanom kell!

James felállt az asztaltól.

- Majd máskor, testvérem. Szeretném látni a fiadat.

Reynold a második emeletre, egy tágas lakosztályba vezette őket, ahol a nap betűzött az üvegezett ablakokon. Isabel arra számított, hogy egy ágyhoz kötött asszonyra lelnek majd, de Reynold felesége a kandalló mellett egy bölcső fölé hajolt. Lassan kiegyenesedett, amikor az ajtó kinyílt. Szőke volt, jó alakú és gyönyörű. Az ideális nő James számára - gondolta Isabel.

- Katherine - mondta Reynold -, ő itt James felesége, Isabel.

Isabel egy ügyetlen óriásnak érezte magát, miközben Katherine feléje közeledett. Az asszony talán csak az álláig ért.

- Örülök, hogy megismerhettelek, Isabel - szólalt meg. - Margery csodálattal beszélt rólad.

Isabel nem jutott szóhoz. Biztosan nem egy személyről beszélnek, aki aggódott, mert Isabel tönkreteszi a házassági esélyeit. Megköszörülte a torkát, és témát váltott.

- Gratulálok a fiad születéséhez.
- Köszönöm.

Ezután Katherine tekintete James felé fordult, Isabel pedig visszatartotta a lélegzetét. Nem hitte el, hogy James valaha is bántotta a nőt, de Katherine mosolya mégis elhalványult, arca pedig elvörösödött.

- James - mondta egyszerűen.

A férfi higgadt arckifejezéssel hajolt meg.

- Fogadd jó kívánságaimat, Katherine.

A hő bólintott, majd tovább méregette a férfit. Isabel nem tudta eldönteni, mit lát Katherine arcán, de mintha bűntudat lett volna. Zavarban van, mert az egyik testvért elhagyta a másik kedvéért?

Reynold az egyik székhez kísérte a feleségét, majd a bölcsőhöz ment, és felemelte a fiát. A kisfiút takarókba burkolták a hideg miatt, és úgy festett apja mellén, mint egy kis ruhakupac. De a férfi olyan hozzáértő gyengédséggel tartotta kezében a csecsemőt, hogy Isabel irigységet érzett. Még egy férfi is jobban ért a gyerekekhez, mint ő. Reynold Katherine karjába helyezte a gyermeket. Miután mindenki megcsodálta az újszülöttet, Katherine hirtelen Isabel kezébe adta. Szerencséje volt, hogy egyszer már megtapasztalhatta az érzést Annie kisbabájával, különben most leejtette volna a fiút. Úgy érezte, mindenki őt figyeli, összehasonlítják Katherine-nel, és tudta, hogy ebből ő kerül ki vesztesen.

A kis Nicholas hirtelen nagyot ásított, és hatalmasra tátotta a száját. A hátát kidomborítva kereste az anyatejet. Isabel meglepetten emelte fel a fejét, és nagyon ostobának érezte magát. Aztán látta, hogy mindenki kedvesen mosolyog rá. Gyorsan visszaadta a kisbabát az anyjának.

Isabel délután úgy érezte, hogy egy kis időre el kell menekülnie a házból. Míg James Margeryvel beszélgetett, ő kiment a teremből, és az udvaron sétált. Hideg, októberi nap volt, szürke és nedves. Tehát már James családjával is találkozott. Nem vár rá több meglepetés. Mégsem érezte elégedettnek magát. Zavarodott volt és magányos. A kapura bámult, amelynél két katona őrködött, akik tiszteletteljesen bólintottak felé. Ezek a férfiak még nem ismerik a történetét - de James utasításait sem, hogy nem maradhat egyedül.

Hamar megtalálta az istállót, felnyergelte a lovát, aztán mosolygott, amikor az őrök kitárták előtte a szabadság felé vezető kapukat.

James hosszabb időre soha nem vette le a szemét Isabelről. Látta, hogy a felesége kimegy a nagyteremből, de úgy gondolta, hagyja nyugodtan sétálgatni. De amikor egy óra elteltével sem tért vissza, James nyugtalanul ment ki az udvarra, és keresni kezdte. A kapuőrök tisztelettel közölték vele, hogy Lady Bolton lovagolni ment.

27. fejezet

Isabel végre szabad volt. Boldognak, nyugodtnak kellene most lennie, hogy a világ újra kitárult előtte. Oda mehet, ahová csak szeretne. De csak rótta a kilométereket a gróf birtokán, s nem lelt nyugalmat.

A ház felé ügetett, amikor meglátta a felé vágtató Jamest. Kemény napok állnak mögötte, amikor szembesülnie kellett a múltjával - és most itt van Isabel is. Találkozott a családjával és az első jegyesével.

James egyre közelebb ért hozzá, lova nyakára hajolt, sötét haját a szél félresöpörte büszke arcából. Száraz mosoly játszott a szája sarkában. Csodálatosan festett a ló hátán. Isabel gondolkodás nélkül vágtára ösztönözte lovát, s eltávolodott férjétől. Még hallotta a férfi kiáltását, intett neki, de már élvezte a menekülés gyönyörét. Egymással és a széllel versenyeztek. Aznap először érezte magát igazán szabadnak. Egy remek ló volt alatta, kard az oldalán - és James próbálja elkapni, próbál kifogni rajta.

Egy völgyben fékezte meg a lovat, mely mentén homokkő falak és lejtős sziklák sorakoztak. A fenti mocsarakból eredő vízesés a sziklákon patakká gyűlt össze, és a völgy másik sarka felé tartott. Megfordította lovát, James szemébe nézett, aki ekkor állt meg mögötte.

- Miért menekültél előlem? -kérdezte a férfi, s miután leugrott a lóról, a gyeplőt egy bokorra hajította.

Isabel lova felágaskodott, és ő megveregette ziháló oldalát.

- Nem menekültem előled. Versenyeztem, és én győztem.

Rémülten kapott levegő után, amikor James megragadta a derekát, és lerántotta a nyeregből. Fájdalom hasíthatott a kezébe a mozdulattól, mert gyorsan a köpenye alá rejtette. De ahogy most jobban belegondol, egész idő alatt gondosan rejtegette mindenki elől. Miért olyan óvatos, hiszen ilyen baleset bárkivel megtörténhet? Isabel kivonta magát az ölelésből, és a patakhoz lépett, hogy igyon.

- Mindig is kedveltem a becsületes versenyeket - mondta James, és mögé lépett. - Vagy szerinted egy nővel másképpen kell bánni?

Isabel a víz mellett guggolva a tenyerével vizet mert magának. A válla felett hátranézve válaszolt.

- Nem kell úgy kezelned, mint egy nőt. Azelőtt sem tettél így.

Amikor felállt, meghallotta, hogy férje élesen zihál. James megfordította, és ő érezte az izgalmat, és azt, hogy várja már a férfi heccelődését. A baleset óta nem a régi.

- Soha nem viselkedtél nőiesen - mondta, s kék szeme összeszűkült. - És azt sem kérted tőlem, hogy úgy kezeljelek. Most ezt kéred tőlem?

Isabel szótlanul figyelte, hogy James az arcában kutat, majd pillantása az ajkára esik. Mit tenne, ha most váratlanul megcsókolná, ahogy a férfi szokta tenni?

- Az egyetlen dolog, amit kérek tőled, James, hogy mondd el nekem, miért a testvéredhez ment feleségül Katherine.

James hátrébb lépett, és zavartan nézett Isabelre.

- Hogy neveztél?

- A ló a füledre is rálépett?

James méregette a nőt.

- Még soha nem neveztél a keresztnevemen.

- De igen - felelte Isabel, és arcát pirosság öntötte el. - Mesélsz Katherine-ről? Vagy kérdezzem meg őt?

- Válaszolok a kérdésedre - mondta a férfi, és az egyik sziklának dőlt. - Tartozom neked ennyivel.

Hosszú ideig hallgatott, és a csizmáját bámulta. Isabel türelmesen várt.

- Néhány dologra, amit a háborúban tettem, nem vagyok büszke - szólalt meg végül James.

Isabel közelebb lépett, mert kíváncsisága győzedelmeskedett.

- Úgy döntöttem, Tudor Henriket követem, mert tudtam, hogy ő fog győzni. Szerettem volna megvédeni a családomat, a népemet és a birtokainkat. Senkinek nem beszéltem a döntésemről, csak néhány férfinak, akik szintén az én nézeteimet osztották. Katherine egyszer véletlenül meghallotta az

egyik tanácskozásukat, s attól féltem, megölik, ha megtudják. Elraboltattam őt, és Reynold monostorába küldettem.

- Monostorába? - kérdezte Isabel.

- Ő akkor novícius volt. Azt gondoltam, ha baj van, ő megvédheti Katherine-t. A baj azonban elkerülhetetlen volt: a férfi, akit megbíztam az elrablással, túl komolyan vette a feladatát. Amikor Reynold megszöktette Katherine-t, ez a férfi üldözni kezdte őket, és dühében majdnem megölte mindkettőjüket.

James hangja elhalkult, és szinte dacosan nézett Isabel szemébe.

- Ez minden? - kérdezte végül a nő. Az utolsó titok terhe is lehullt hát - és nem hasonlított arra, amire számított, amitől félt. James szeme elkerekedett.

- Nem elég ennyi?

- Megpróbáltad megóvni őt, és ezért bontotta fel a jegyességet?

- Menekülés közben Katherine és Reynold egymásba szeretett. És én elárultam őket. Ez nem elég ok?

- Nem hinném, hogy árulás az, ha meg akarod védeni a családod, még akkor sem, ha nem működik a terv.

- Meglepsz engem, Isabel.

A nő döbbenten vette észre, hogy James tekintete csodálatot fejez ki. És most nem is látja a ruhátlan testét. Egymás szemébe meredtek, Isabel kezdte elfelejteni, miről is beszélgettek, vitatkoztak az imént. Csak a férfi ragyogó szemét látta, csak az érintésére vágyott. Istenem, mióta ilyen fontos ez neki? James kapta el először a tekintetét.

- Az én múltamat már kiveséztük, most a tiéden a sor. Lenne egy-két kérdésem a viszállyal kapcsolatban - mondta.

Isabel próbálta elrejteni rémületét, melyet az okozott, hogy olyan váratlanul megszakadt köztük a kapcsolat. Hátat fordított a férfinak, és hirtelen minden az eszébe jutott. A családi bosszú, a fogadalom, hogy megalázza Jamest.

- A legtöbb, ma már történelmi részletet ismerem - folytatta James. - Azt szeretném hallani, hogy mi történt az apáddal. Kérlek, meséld el a történetét.

Isabel kifejezéstelen szemmel bámulta a talpa alatti füvet. Régóta nem beszélt erről senkinek. A Jamest illető problémái ennél mélyebben gyökereznek. Egy perc múlva lassan megszólalt.

- Az apám kihívta párbajra a te apádat. Harcoltak, és az apád nem túl becsületesen megsebesítette az enyémet.

- Nem becsületesen? Mit értesz ez alatt? Azt mondod, csalt az apám?

- Én... - Isabel tétovázott - Nem tudom biztosan. Az apám lebénult - most újra édesapja keserűségére gondolt, a végtelen ivásra, mellyel a fájdalmat igyekezett tompítani.

- Én ott voltam, Isabel. Még gyerek voltam, de emlékszem. A te apád hívta ki az enyémet. Mit kellett volna tennie? Utasítsa vissza? Veszítse el a becsületét?

Isabel kinyitotta a száját, de hang nem jött ki a torkán.

- Az apám csak védte magát, nem akart meghalni. Nagyon sajnálta, hogy megsebesített egy Mansfieldet, de a küzdelem becsületes volt, ezt mindenki tanúsította, aki látta.

Isabel gyomra összerándult az idegességtől.

- Én... nem így gondoltam. A becsület tényleg fontos - a torka elszorult. - Soha nem hagyta, hogy elfelejtsem... - suttogta. - Újra és újra végig kellett hallgatnom... a harc történetét. Az apám... miért... - hangja elszorult, és nem folytatta.

- Talán őt is arra nevelte az apja, hogy gyűlölje a Boltonokat. Talán a családjaink nem is tettek egyebet, mint gyűlölték egymást. Ennek véget szeretnék vetni, Isabel.

James a nő fehér arcába nézett, és tudta, hogy házasságuk a most elhangzó mondatokon fog múlni. Most először látott félelmet a nő szemében.

- Nem tudom, hogyan változtathatnám meg a dolgokat - mondta Isabel.

- Akkor kezdjük néhány igazsággal. Az apád sebesített meg?

Isabel a fejét rázta.

- Le szoktam kötni a mellemet.

Jamesen remegés futott végig, amint elképzelte, hogy egy fejlődő testű lány próbálja elrejteni nőiességét.

- Miért?
- Könnyebb volt így gyakorlatozni.
- Ennél többről lehet szó.

Isabel hűvösen nézett rá.

- Csak ennyiről volt szó.

James újra a mellkasát átszabdaló sebhelyekre gondolt. Senki sem sebesíti meg magát csak a gyakorlatozás kedvéért. Isabel egy olyan ember egyetlen gyermeke, aki bosszút akar állni egy régi ellenségén. Isabel szándékosan fiút csinált magából, vagy az apja kényszerítette erre?

A nő újra hátat fordított neki, és a patak felé fordult, de James tudta, hogy nem szomjas. Azon gondolkodott, hogy a problémák az őseik miatt vannak-e köztük - vagy valami egyéb lehet az ok?

Eszébe jutott, hogy Isabel megkérdezte tőle, a ló a fülére is rálépett-e. Elég prózaian kezelte a sebesülését. Ha nem haragszik már rá a családi viszály okán, ha a sebesülés nem érdekli - akkor miért van ez a viszály köztük?

Előrébb sétált, és letérdelt a patak mellé. Isabel még mindig ott guggolt, kezét a vízbe lógatta, szeme a völgyre meredt. Arcéle büszke volt és gyönyörű. James nem tudta, hogyan érinthetné meg, hogyan tehetné jobbá a kapcsolatukat. Zavartan nézett le a vízre.

- Szomjas vagy? - kérdezte lágyan Isabel.

James felpillantott, hogy megmondja, egy kézzel is tud inni, de a nő már a szája elé tartotta a tenyerét, melyből csillogó vízcseppek csöpögtek. Egy része szerette volna megmondani neki, hogy nincs szüksége segítségre, de ez mindössze egy pillanatig tartott. Isabel előtt térdelve elfogadta a felé nyújtott kezet, és lehajolt, hogy igyon. Amikor elfogyott a víz, a nő tenyerébe temette arcát, hogy az utolsó cseppek se vesszenek kárba.

Isabel reszketett, amikor a szemébe nézett. Azt a csodálkozást látta a szemében, melyet az első szeretkezésük után is tapasztalt. Aztán észrevette, hogy megérintette bekötözött, csonka kezével, ezért hátrahúzódott, majd felállt.

- Térjünk vissza a házba - mondta, és nem nézett Isabelre. - Ma este ünnepség lesz.

Nyeregbe szállt, és tudta, hogy Isabel követni fogja.

Aznap este a vidékről mindenki összegyűlt, hogy megünnepeljék a gyermek születését. A nagyterem hemzsegett az emberektől. A levegőt finom étkek illata töltötte be.

Isabel egyedül álldogálva figyelte, hogy elhordják az asztalokat, és a lantosok játszani kezdenek. Hamarosan nevetgélő párok táncoltak a gyékényeken, gyerekek és kutyák közt lavírozva.

James a testvére mellett, állt, s beszélgetés közben csak a bal kezével mutogatott, de Isabel nem hallotta a szavait. Mindig is meghökkentően jó-képűnek tartotta, de most, hogy mélyebben megismerte, még mindig vonzódott hozzá. Szerelmes volt belé. Miért ilyen gyáva? Miért nem ismeri el hangosan is? Hirtelen Margery lépett mellé, és követte a tekintetét.

- Mit látsz innét? - kérdezte.
- Sok embert - felelte fáradtan Isabel. Újra eszébe jutott, mennyire aggódott Margery a saját esküvője miatt, de tudta, hogy nem hibáztathatja a lányt. Első kézből volt tapasztalata arról, milyen az, ha valakit szerelem nélküli házasságra kényszerítenek.
- Tudsz táncolni? - kérdezte Margery. Isabel legszívesebben felkacagott volna.
- Nem tudok.
- A fivérem szeretne táncolni veled.
- Nem fog - válaszolt gyorsan Isabel.

Margery elmosolyodott.

- De én elhatároztam magam. Megmondom neki, hogy szeretnél megtanulni táncolni.

- Nem! - suttogta mérgesen Isabel, de Margery már el is tűnt mellőle. Isabel hátrafordult, s hevesen zihálva a kandalló párkányának támaszkodott. A terem másik felében James a füléhez tett kézzel kérdezte húgát.
- Mit mondasz, Margery?

A lány a szemét forgatva ismételte meg.
- Isabel táncolni akar veled.
- Nem hiszem.
- Azt akarja, hogy tanítsd meg.

James egy pillanatig nem hitt húga huncutságában. Isabelre pillantott, aki hátat fordítva állt a kandalló előtt. Ó, táncra készznek tűnik. Újra Margeryre nézett.
- Miért vagy ilyen buzgó ma este, kedvesem?
- Nem vagyok buzgó. De a feleséged... szomorúnak látszik.

Jamesnek hirtelen eszébe jutott, hogy William is pontosan ugyanezeket a szavakat használta. Ettől nyugtalan lett.
- Táncolsz vele, vagy sem?

James mosolya elhalványult, majd lehalkította a hangját.
- Nézz a kezemre, Margery. Nem tudok táncolni.
- Akkor ma este nagyon jól illetek egymáshoz.

Margery lökött egyet rajta, s ő egyszer csak elindult az összekapaszkodott párok erdején át. Ezt nem tudja tovább csinálni. Innia kell még egy kupa sört. De Isabel úgy támaszkodik a kandallónál, és úgy bámul a tűzbe, mintha egyedül lenne a teremben. Megállt a nő mögött.
- Isabel?
- Nem én küldtem hozzád a húgod - mondta a nő, fel sem pillantva.
- Tudom.

Isabel felemelte a fejét.
- Akkor miért jöttél ide?

James a sötét szemekbe nézett, ahonnét eltűnt a hősiesség. Furcsán sebezhetőnek, bizonytalannak tűnt - és nagyon vonzónak.
- Azt gondoltam, szeretnél megtanulni táncolni.

Isabel habozott:
- Nem.

James a derekára tette a kezét, és érezte, hogy Isabel megdermed. Közelebb hajolt hozzá.
- Ne félj, nem harapok... nagyot... - az utolsó szavakat már a halántékának suttogta, és érezte, hogy a nő teste megremeg. Még mindig tehetséges az ilyesmiben - annak ellenére, hogy csonkakezű.
- Átkarollak, és együtt mozgunk a zenére. Ami a többit illeti... nos, a kezedet nem tudom meg fogni.
- Ha levesszük a kötést...
- Nem.
- Makacskodsz? - kérdezte Isabel, szája körül kis mosollyal. - Nem harapok.

James felvont szemöldökkel, várakozva hajolt közelebb. Isabel a szemét forgatta.
- Nagyot.
- Köszönöm.

James a derekára csúsztatta a kezét, és a gyékénnyel borított padló közepére vezette. Jobbról-balról is nekiütődtek a táncosoknak, köröket szakítottak szét, de James csak nevetett, és forgatni kezdte a feleségét. Isabel szinte részegen szédelgett, s egyszer majdnem mindkettejüket a földre rántotta, de még időben visszanyerte egyensúlyát. Hamarosan ő vezette a férfit. James csak későn vette észre, hogy szándékosan a táncoló párok felé tart, és szét akarja szakítani őket. Ezen aztán nagyokat kacagott. Hangja édes lett, lányosán boldog, és James szívét fájdalom töltötte el a hallatán. Mindig azt hitte, hogy Isabel nevetése rekedt és férfias lesz, de ennek nem tudott ellenállni. A hajába szerette volna temetni az arcát, szerette volna érezni a testét. Nem látszott, hogy undorodott volna az érintésétől, és James emiatt hosszú idő után újra reménykedni kezdett.

A hálószobájukban James egy kandalló előtti székbe vetette magát, és a feleségét figyelte. Isabel szándékosan nem nézett rá, miközben ingre vetkőzött. James egy pillanatig úgy látta, Isabel tétovázik, hogy hosszú ujjai egy másodpercre megérintették az ing szalagjait. James ágyéka lángra gyúlt a kényszerű cölibátus után, amikor azt látta, hogy felesége ágyba bújt. Az álláig húzta a takarót, de nem fordított hátat neki. Hanyatt feküdt, és a mennyezetet bámulta.

James döbbent rémülettel gondolt arra, hogy felesége ma este talán elfogadná a gyengédségét. Nem akarta jobban megismerni az okokat, mert nem volt képes megérinteni. Bal kezébe fogta a söröskupát, és kiitta. A jobb kezére pillantott. Elképzelte, milyen lenne megérinteni Isabel bőrét a csonka kezével. Még a gondolattól is rosszullét fogta el. Az elviselhető házasságnak még a reménye is szertefoszlott. Túl késő.

28. fejezet

Isabel és James úgy döntött, hogy kora hajnalban útnak indulnak. A nő álomba merült előző éjszaka. Előtte még abban reménykedett, hogy férje odamegy hozzá, és újra kedvességgel és örömmel ajándékozza meg. De a férfi nyomott hangulatban üldögélt a tűz mellett, s Isabel ezt nem tudta mire vélni. Olyan rossz volt vele táncolni? Itt ért véget a házasságuk, belefáradt, hogy nem tud úgy viselkedni, mint egy igazi nő?

A háromnapos út nedves és hideg volt. James szinte minden este mellé feküdt, hogy melegítse a testét, de meg sem próbálta megérinteni, és nem beszélt többet a szükségesnél. Isabel hiányolta a gúnyos heccelődést és az elbűvölő modort. Arra vágyott, hogy béke legyen kettejük közt, de nem tudta, hogyan érje el.

Amikor megérkeztek a Bolton kastélyba, James magára öltötte a megszokott maszkot, és úgy viselkedett népével, mint azelőtt. De Isabel már az álca mögé látott. James ugyanúgy elrejtette a világ elől az érzelmeit, ahogy ő tette - de a férfi a ruháit, a címét és a csinos arcát használta fel, míg Isabel a fegyverét és a dühét.

A hálószobába érve, Isabel meglátta a Annie-t, a térdén hintázó Maryvel. A szolgáló ragyogó mosollyal köszöntötte, majd Isabel kezébe adta a csecsemőt.

Miért adnak folyton gyereket a kezébe? Szerette volna visszaadni, de Mary puha kis kezével a ruhájába markolt, és fogatlan kis szájával rámosolygott. Isabel teljesen ellágyult. Hirtelen Annie szólalt meg.

- Valamit a konyhában felejtettem, asszonyom. Azonnal jövök.
- Annie...

De a lány már el is tűnt, és Isabel megesküdött volna, hogy szándékosan csinálta. Aztán Maryre nézett, aki játszadozni kezdett ingje szalagjaival. Sóhajtva ült le a kandalló elé, a gyerekkel az ölében. Az idő mintha csigalassúsággal haladt volna. A gyermek unatkozott, nyugtalan lett, és amikor nyöszörögni kezdett, Isabel megijedt. Ringatni próbálta, ahogy Annie-től látta, de Mary hamarosan dühös sírásban tört ki. Isabel nem hitte volna, hogy egy ilyen kicsi emberke ennyire hangos tud lenni.

Kinyílt az ajtó, és Isabel már-már megkönnyebbülten pillantott fel, de Annie helyett James állt előtte. Ettől még rosszabb lett a kedve.

- Nem láttad Annie-t a teremben? - kérdezte.
- Nem - felelte a férje, és arcán mosoly jelent meg.

Isabel úgy tett, mintha nem lenne rá hatással a jóképű férfi, mintha nem fájna neki, hogy soha nem kaphatja meg.

És Mary ezt a pillanatot választotta ki, hogy gyomra egész tartalmát Isabel ölébe ürítse, aki rémülten nézte az eseményt. James az ajtónak dőlve kacagott.

- Ez a te ruhád! - mondta Isabel, majd felkapta Maryt, mielőtt még jobban összepiszkítaná. - Csinálj már valamit!

Mary sírni kezdett, és Isabel már megbánta a hangos, dühös szavakat. Hiszen nem a gyerek hibája.

- Cssss, Mary! Rögtön itt lesz az anyukád - szerette volna megnyugtatni, de Mary tovább sírt. - James!

A férfi mosollyal az arcán jött előrébb, és átvette tőle a gyereket. Miközben Isabel átöltözött, azt figyelte, James hogyan mossa le Mary arcát a kád fölött. Halkan beszélt hozzá, megnyugtatta, s a csecsemő hamarosan újra mosolygott. Isabel sóhajtva gondolt arra, mennyire nem alkalmas a feleség szerepre.

Hátat fordítva vett fel egy tiszta inget. Amikor újra Jamesre nézett, a csecsemő éppen bekötözött keze felé nyúlt, de a férfi hirtelen elrántotta.

- Nem értelek - mondta bosszankodva Isabel.
- A gyerek egyáltalán nem zavarja a kezed, és engem sem, mégis úgy teszel, mintha a világ dőlt volna össze.

James arca elfehéredett, majd árny borult rá, amikor haragosan Isabelre nézett.

- Két ujjadat elvesztetted, James. Jól megleszel nélkülük is. A lábadat is elveszthetted volna... vagy az életed. Mit gondolsz, akkor mit éreznék?

Isabel egy pillanatig azt hitte, a férje rákiált, vagy kirohan a szobából. Ehelyett felemelte a fejét, ránézett, és gyengéden megkérdezte.

- Mit éreznél?

Isabelt meglepte a kérdés és a férfi lágy tekintete. Ez nem vallott rá.

- Nem... nem tudom.

Ebben a pillanatban Annie lépett a szobába.

- Hoztam egy kis forralt bort, asszonyom... - ekkor vette észre, hogy mi történt, és megállt egy helyben. - Uram... - kezdte, de James csendre intette.

- Semmiség, Annie, csak egy kis baleset. Nyugodtan tedd le aludni, ma este már nem lesz szükségünk rád.

Isabel szó nélkül figyelte, ahogy Annie felveszi a kislányt, és összeszedi a piszkos ruhákat. A lány aggódva és mentegetőzve nézett rá, de Isabel csak mosolygott, és a fejét rázta.

- Jó éjszakát, Annie.

Amikor kettesben maradtak, gyorsan az egyik szekrényhez ment, hogy ruhát keressen magának.

- Gyere ide, Isabel - szólította meg halkan a férje. - Még nem fejeztük be a beszélgetést.

- Már mindent elmondtam.

- Én még nem. Gyere ide, kérlek.

Udvariasan kérte, s ez egy újabb oldalát mutatta meg. Isabel sóhajtva engedelmeskedett, s megállt előtte. A férfi a hasán nyugtatta a kezét, majd a szék támlájának hajtotta a fejét, és ránézett.

- Tehát mit ereznél, ha meghalnék? - kérdezte komoly, nyugodt hangon. Isabel nem tudta, mit feleljen.

- Boldog vagy, mert nem haltam meg? Néhány hete még te magad akartál felnyársalni a kardoddal.

Isabel vállat vont, és félrenézett. Megpróbált visszaemlékezni, milyen volt gyűlölni a férfit, a halálát kívánni. De mára már megváltozott, és olyannak látta Jamest, amilyen valójában, nem pedig az apja szemével. Törődött a népével és a birtokaival, és megvolt az ereje ahhoz, hogy a jó ügy érdekében akár az egész családjával is szembeszálljon. Nagyszerű élete lehetne vele - ha a férfi el tudná fogadni olyannak, amilyen.

De ez soha nem történik meg. A belsejében dúló szerelem felszínre akart törni, de nagyon félt a visszautasítástól. Érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemébe, és végigfolynak az arcán.

- Isabel? - suttogta a nevét a férfi.

Aztán keze a derekára fonódott, és az ölébe húzta. Szabadulni próbált, de James erősen tartotta, s karjával átölelte.

- Miért sírsz?

- Nem sírok - válaszolt határozottan, és megtörölte az arcát. James megfogta a kezét, és ujjával ő törölte le a könnyet. Ajkát az arcához nyomta, Isabel pedig megremegett, amikor érezte a férfi testének közelségét.

- Kérlek, ne! - mondta kétségbeesetten. A férfi az arcához nyomta az arcát, és szorosan tartotta a karjában.

- Miért nem érhetek hozzád?

- Mert... mert nem gondolod komolyan - kiáltotta Isabel. - Nem tudod elképzelni, mennyire fáj ez nekem.

James mozdulatlanul szorította a nő testét, beszívta az illatát, és kereste a megfelelő szavakat. Nem mert reménykedni, nem merte megkeresni az igazságot. Vagy hallani azt, hogy a feleségét nem érdekli a sebesülése - most szétáradt benne a megkönnyebbülés, és végtelenül hálás volt.

- De komolyan gondolom - suttogta, s újra megcsókolta Isabel nyakát és állat. - Szeretnélek megérinteni, szeretkezni akarok veled.

Isabel megrázta a fejét, és újabb könnycsepp csordult végig az arcán.

- Kérlek, Angyal, nem akarlak bántani téged. Ha a kezem nem zavar, mi a baj?

- Soha nem leszek olyan, mint azok a nők, akiket feleségül elképzeltél magadnak - suttogta remegve a nő. - Nem tudom, hogyan kell viselkedni, mit kell mondani, vagy...

James csendre intette, majd a karjába szorítva ringatni kezdte. Isabel reszkető lélegzetet vett, sóhajtott, majd lassan ellazult. James döbbenten vette észre, hogy gondjaik nagy részének köze sincs a két család közti ellenségeskedéshez vagy a kezéhez, hanem Isabel önbizalomhiányából fakadnak. És ő mindent megtett, hogy még rosszabbul érezze magát. Lelke mélyéig szégyellte magát, amiért hagyta tapasztalatlan feleségét szenvedni.

Most tisztán látta, hogy valamikor az első és utolsó kardcsatájukat követően szeretett bele Isabelbe. A nő sokkal erősebb és elszántabb volt bármelyik férfinél. Nem hitte, hogy nem tud véghezvinni valamit, amit kigondolt. És ő bántotta Isabelt. Attól félt, ha megmondja neki, hogy szereti, nem fog hinni neki. Miért is hinne, azok után, ahogy vele viselkedett? És abban sem volt biztos, hogy Isabel szeretni tudná. De vele szerette volna tölteni az éjszakát, veszekedés és vetélkedés nélkül. Szerette volna tudni, milyen az, ha béke honol kettejük közt.

Félrehajtotta Isabel haját az arcából.

- Kijönnél velem ma este? Mindenszentek estéje van. Örömtüzeket gyújtanak minden domboldalban.

Isabel sóhajtott.

- Miért csinálják?

James megpróbálta leplezni megdöbbenését. Hát ilyen ősi, szent szertartásokat sem engedélyeztek a Mansfield kastélyban?

- Azért gyújtunk tüzeket, hogy a halottak lelke könnyebben megtalálja a mennyországba vezető utat. Ezen a napon köztünk járnak a szellemek... legalábbis a babonások így hiszik. Nincs kedved kijönni ma este a domboldalba, és megnézni a tüzeket?

Isabel felemelte a fejét, és James arcába nézett.

- Miért akarsz elvinni?

James a sötét, rejtélyes szempárba és a csábító ajkakra pillantott.

- Szeretnék kettesben lenni veled.

És ekkor a harcias asszony elpirult.

- Rendben van.

Az éjszaka sötétjében James fáklyával a kezében a kastély hátuljához kísérte Isabelt, ahol a lejtős domboldal elérte a bástyákat összekötő falat. Isabel jól ismerte a területet, mert a közelben volt a börtön. James rámosolygott, mint akinek ugyanaz jár a fejében. Isabel felvont szemöldökkel leplezte mosolyát.

Nem értette férje tetteit. A férfi semmit sem fűzött a vallomásához, de most sokkal gyengédebben bánt vele, mint azelőtt. Megcsókolta, és azt mondta, hogy szeretkezni akar vele. Egyelőre ennyi elég is. Majd meglátja, mit hoz az este hátralévő része.

Egy rozsdás vasajtó volt a falban. James egy csomó kulcsot vett elő, és addig próbálgatta őket, míg meg nem találta a megfelelőt.

- Ez az ajtó a szabadba vezet? - kérdezte döbbent hangon Isabel.
- Néhány éve vágattam a falba, hogy legyen egy vészkijárat.
- Vészkijárat? De bárki megtámadhatott...

Félbeszakította a mondatot, amikor James kinyitotta az ajtót. A holdfényben meglátta a sziklás, keskeny párkányt, mely a sötétségbe látszott veszni. Előrébb lépett, hogy körülnézzen, de James visszatartotta.

- A szikla a folyót követi. Csak egyesével lehet végigmenni. Maradj a fal mellett.

James végigment a fal mentén, a fáklyát pedig a háta mögé tartotta, hogy Isabel is lássa az ösvényt. Végül elhagyták a sziklát, és az erdőbe értek. Isabelnek azonnal eszébe jutott a Fekete Angyalként eltöltött utolsó éjszakája, amikor James legyőzte őt. Csak néhány hete történt, és akkor még teljesen más ember volt, bosszúszomjas, megkeseredett és biztos abban, hogy igaza van. Most minden meggyőződése összezúzva hever, s mindez a férje, James miatt.

Az apja kezdte az egészet? Ezt gondolta magában, miközben követte a fáklya lángját az egyik keskeny ösvényen. Milyen lett volna az élete, ha az apja nem így neveli?

- Csatlakozunk a falusiakhoz? - kérdezte csendesen. A sötét erdő arra késztette, hogy csak halkan szólaljon meg. Hallotta, hogy a baglyok huhogva hívják egymást, s hallotta a szárnycsattogást is.

- Nem, más elképzelésem van. Tetszeni fog neked, ígérem.

Alig egy órával később Isabel érezte, hogy enyhe emelkedőre értek. Hamarosan kiléptek a fák közül egy füves domboldalra a sötét ég alá. A hold békésen világított rájuk.

Isabel egészen a csúcs tövéig mászott, majdnem egy vonalba értek a fák koronájával. Még magasabbra mászott volna, de ott már egy tűzrakás foglalta el a helyet. Már megint James keze van a dologban - gondolta. Hátrahajtotta a nyakát, karját széttárta. Érezte, hogy James figyeli, ezért leeresztette a karját, és ránézett. A férfi a domb aljában állt, a fáklya lobogott a kezében. Amikor megszólalt, rekedt, mély hangja mintha az éjszakai szél szárnyán szállt volna Isabel felé.

- Olyan, mintha egy másik korból kerültél volna ide, Angyal. Egy pogány és ősi korból.

A nő remegni kezdett, de nem a hidegtől. A köpenye védelmet nyújtott, de semmi nem védte meg James figyelő tekintetétől.

- Most mit teszünk? - kérdezte.

James megrázta a fejét, és elindult a dombra. Miközben közeledett, megtántorodott, és Isabel a keze után kapott. James megragadta a kezét, és már nem is engedte el. Isabel elégedettnek érezte magát, ahogy ott állt mellette a csendes éjszakában. Egy perc múlva megszólalt.

- Azt mondtad, azért gyújtják a tüzet, hogy a halottak lelke könnyen megtalálja a mennybe vezető utat.

James bólintott.

- Akkor meggyújthatnánk ezt az apám emlékére?

James megdermedt.

- Van rá valami okod, Isabel?

- Búcsút kell mondanom neki.

James feléje nyújtotta a fáklyát, és elengedte a kezét. Isabel egy pillanatig csak bámult rá, majd felnézett az égre. Mától saját magához és a férjéhez tartozik.

Aztán az apjára gondolt, és remélte, hogy maga mögött hagyta a szomorúságot és a keserűséget. Megragadta a fáklyát, majd a farakásba hajította. A száraz fa egy szempillantás alatt lángra kapott, és a tűz ropogva terjedt ágról ágra. James még néhány nagyobb ágat tett a tetejére, hogy még sokáig lobogjon. Egymás mellett állva figyeltek.

Isabel végre levette nyakáról az oly régóta hordott láncot. A Mansfield-gyűrű forgott és ragyogott a tűz fényében. Isabel a zsebébe csúsztatta. Nem tudta, miért cselekszi ezt. Sebezhetőnek, bizonytalannak érezte magát utána.

James mosollyal az ajkán ránézett, de nem szólt semmit. Isabel egy pillanat múlva ezt mondta:

- Egy fontos ok miatt emlékezni fogok az apámra.

Amikor James rápillantott, a tűz fény-árnyék táncot lejtett az arcán, és Isabel semmit sem tudott kiolvasni belőle. De nem is kellett.

- Nélküle nem találkoztam volna veled.

Kinyújtotta a karját, és megérintette James bekötözött kezét.

A férfi elhúzódott tőle.

29. fejezet

James végtelenül ostobának érezte magát. Hiszen Isabel megmondta neki, hogy nem zavarja a keze. Mégsem akarta, hogy a nő meglássa - vagy hogy neki kelljen egy pillantást is vetni rá.

- James - mondta Isabel lágy, rekedtes hangon, amitől a férfin remegés futott végig:

Hagyta, hogy Isabel letekerje a kötést. A keze még mindig duzzadt volt és elszíneződött - két heggel, melyeket kiégettek az amputálás után. Nem volt képes elfordulni, s nem tudta elképzelni, hogy kardot tart benne, vagy megérinti vele a feleségét. Homlokát verejték öntötte el, és reszketni kezdett. Isabel kioldozta kabátja és ingje szalagjait, majd egy vállrándítással a derekáig csúsztatta azokat. Megfogta James csonka kezét, és a mellére helyezte. A férfiban valami összerándult, s megrázkódott minden, amiben eddig hitt.

- Szeretlek, James - mondta Isabel halkan. - A kezed csak téged zavar, engem nem.

A férfi remegő kezét magához szorítva, megfogta a homlokát, majd a mellkasát.

- Csak az számít, ami a fejedben és a szívedben van. Persze, a férfiaknál van még egy dolog.

Hirtelen megragadta Jamest a lába közt, aki szinte összegörnyedt a meglepetéstől.

- És az egyáltalán nem sebesült meg - fejezte be Isabel.

James köszönetet mondott Istennek az ajándékokért, hogy sokkal több rejtőzik az Isabel által a világnak megmutatott álca alatt. A nő meleg, borostás arcára tette a kezét, és megcsókolta a férfit. Amikor felemelte a fejét, mindketten erőteljesen ziháltak. James elkerekedett szemmel, rémülten pillantott rá, majd testük oly hevesen csapódott egymásnak, hogy majdnem legurultak a dombon.

Isabel a férfi nyaka köré fonta a karját, száját kinyitotta, s nyelvük csókban egyesült. Érezte, hogy James keze végigsiklik a hátán, s csípőjük egymáshoz szorul. A férfi izgalomba jött, és Isabel nem vágyott másra, mint hogy újra magában érezze a férfit. Levette férjéről a köpenyt, és áthajította a vállán.

- Lehet, hogy még szükségünk lesz rá - suttogta a nyakába James, miközben csókolgatta.
- Nem érdekel - felelte Isabel, majd magasabbra húzta a térdét, hogy érezze combjai közt a férfi csípőjét.

Kapkodva tépték le egymásról a ruhát, cibálták a szalagokat, szakították a nadrágot. Isabel áthúzta az inget James fején, majd kezét végigcsúsztatta izmos mellkasán, úgy érintette meg, ahogy azelőtt őt a férfi. Lehajolt, és megcsókolta a mellbimbóját. A férfi nyögdécselt.

- Isabel... Angyal... Mit teszel velem...? - suttogta.

Amikor a férfi már meztelen volt, óvatosan kezébe fogta vesszejét, mely most olyan más volt, mint amikor beléhatolt. A férfi megragadta a kezét, és levette magáról.

- Ne tovább...! - mondta rekedten. - Nem leszek képes visszatartani magam, pedig azt szeretném, ha ez örökké tartana.
- Ha megérintem, hamarabb kiengeded a magod?
- Ne beszéljünk többet - szólalt meg James, és az utolsó inget is letépte Isabelről.

Isabel ott állt a dombon, kellemesnek érezte a hideget, miközben James a kezében tartotta mellét, és csodálta a tűz fényében. Lehajolt, és megcsókolta, mellyel szinte elviselhetetlen gyönyört okozott a feleségének. Isabel azt kívánta, bár mindig a férje karjában lehetne. Végigsöpört ujjaival a férfi haján, majd nagy levegőt vett, amikor James térdre esett előtte, s a testét csókolgatta. Két kézzel simogatta a fenekét, majd száját váratlanul a combjai közé préselte. Isabel felkiáltott, és megpróbálta ellökni magától.

- Mit csinálsz? Hagyd abba!

James nevetve húzta az ölébe az asszonyt, aki most a férfi combján ült, és nem mert közelebb csúszni. James félrelökte az egyik térdét, míg Isabel rá nem ereszkedett.

- A férfiak és a nők gyakran tesznek ilyesmit, Angyal - mondta James, és megcsókolta a nő arcát és nyakát.

Isabel azt szerette volna mondani, hogy az ilyesmi nem természetes, de minden tiltakozását elfeledte, amikor James hátrahajtotta, és a szájába vette a mellét. Az égbolt szinte részegen forgott a feje felett, a férfi ajkai csodálatosan cirógatták a mellét, férfiassága a lábai közt lüktetett és testük ritmusára mozgott. A vágy megremegtette testét, és úgy érezte, nem tud várni többet.

- Hatolj belém - zihálta.

A férfi felemelte a fejét, és bágyadtan mosolygott.

- Hamarosan - suttogta, majd újra magához vonta Isabelt, és tovább csókolta.

A nő már alig bírta elviselni - a férfi nyelve a szájában, izgalma a combjai közt lüktet. A dereka köré fonta a lábát, közelebb próbált jutni hozzá, szerette volna megadni magát a gyönyörnek, melyet a férfi nyújthatott. És ekkor megérezte a férfi ujjait a combjai közt. Az érzés olyan közvetlen volt, olyan döbbenetes, hogy felkiáltott, és hangja visszhangzott az erdő csendjében.

- Hogy csinálod ezt? - zihálta hátravetett fejjel.
- Ne beszélj - ismételte James. - Később mindent elmondok.

Simogatta, cirógatta Isabel testét az ajkával és az ujjaival, míg a nő remegni és vergődni nem kezdett a karjában. Aztán hirtelen mozdulattal beléhatolt, s egyáltalán nem okozott fájdalmat a nőnek, aki most már minden ízében asszonynak érezte magát. A férfi hanyatt feküdt a fűben, hátát megfeszítve majdnem felemelte Isabelt.

- Lovagolj, Isabel. Most te irányítasz.

A nő előre hajolt, a férfi válla mellett megtámasztotta magát, és az arcába nézett. A tűz fénye játszott a haján, mely körbevette a férfit. James szeme csukva volt, arca várakozó mosolyba dermedt. Isabel felemelte a csípőjét, majd visszaereszkedett, s mozdulatát a férfi nyögése kísérte.

- Milyen jó érzés - mondta James, és magához húzta Isabel arcát, hogy megcsókolja.

Hamarosan egyre természetesebbé vált Isabel számára a mozgás, irányítani tudta saját és férje örömét is, míg végül vágyuk a tetőfokára hágott, s hatalmas megkönnyebbüléssel hasított a testébe. Hallotta, hogy James nagyot nyög, érezte, hogy megmerevedik, majd kiengedi magját. A mellkasára vonta Isabelt, aki a férfi vállán nyugtatta a fejét.

Szinte örökkévalóságnak tűnő ideig csak a saját és Isabel szívverését hallotta, csak a nő szenvedélyes sikolyai jutottak el a tudatáig. Az erdő hangjainak újbóli felbukkanása meglepte. Elfelejtette, hogy á hideg füvön fekszik a lobogó tűz mellett egy sötét erdő közepén, ahol a többiek is biztosan megrakták már a maguk máglyáját. De ez most cseppet sem érdekelte.

Isabel, a felesége, elcsábította, akarta őt, szégyenkezés nélkül tépte le a ruhát a testéről. Még soha életében nem találkozott ilyen erős, ilyen határozott nővel. És az ma este vágyott a férfira, és nem bírta kivárni, míg kielégíti őt. Az sem számított, hogy nem a hálószoba rejtekében vannak. Isabelnek soha nem számított sem az illendőség, sem a többi ember véleménye. James talán ezt szerette benne a legjobban. Amikor Isabel újra felült, James nyögve szólalt meg.

- Kezdjük el újra.

Beszéd közben látta a leheletét, és tudta, hogy Isabel fázik. De nem mozdult, csak feküdt, és a nőt bámulta, akinek vállánál a hold ragyogott és a tűz meleg fényt vetett a bőrére. Felemelkedett a férfi testéről, mire James nagyot sóhajtott. Nem akart még elmenni, nem akarta, hogy véget érjen az este. Isabel saját önszántából adta neki magát, és ő szerette volna még elnyújtani ezt a boldogságot. Úgy érezte, ez az igazi nászéjszakájuk. A felesége szerelmes belé.

De nagyon hideg volt a levegő.

Ruhájuk a fűben hevert, s ők iparkodva öltöztek fel. Miután kioltották a tüzet, kéz a kézben tértek vissza a kastélyba a falba vágott bejáraton keresztül. Az őrök halkan üdvözölték őket az éjszakában, és James intett nekik. A nagyteremben az emberek az asztaloknál vagy a kandallók előtt gyülekeztek, s néhányan még a jó meleg ruhájukat viselték az esti máglyagyújtás után. James és Isabel átvágott köztük, felmentek a lépcsőn, s közben számtalan "jó éjszakát" hagyta el az ajkukat. A hálószobában James magához húzta a feleségét, és a heteken át elfojtott vággyal csókolta meg. Isabel az ágyra lökte a férfit, majd fölé magasodott.

- Tegyük meg még egyszer? - kérdezte, miközben leszorította a férfi kitárt karját. James felnyögött.
- Kérlek.

Amikor James felébredt, kimerültnek érezte magát, és szinte mindene sajgott. Felemelte a fejét, de nem látta sehol a feleségét. Visszadőlt a párnára, s arcán szinte idióta mosoly ömlött szét. Nagyszerűen érezte magát. Néhány perccel később hallotta, hogy nyílik az ajtó. Újra felemelte a fejét, és kinyitotta a

szemét. Isabel magasodott fölé fekete ruhában, oldalán karddal, s a mellén összefont karral. A férjét méregette, aki egy pillanat alatt izgalomba jött.

- Visszafekszel? - kérdezte.
- Rögtön. De előbb fel kell olvasnom valamit.

Egy pergamendarabot látott az egyik kezében.

Isabel kicsavarta a levelet, majd a fény felé tartotta. Lassan olvasni kezdett, és James meglepődve vette észre, milyen gyorsan fejlődött. De amikor a szavak értelmére kezdett figyelni, a gyomra összerándult. Isabel befejezte az olvasást, lejjebb eresztette a pergament, kezét a kard hüvelyére helyezte, és a férjét figyelte.

- Ez a levél a királytól azt jelenti, hogy elvették tőlem a családi címet?

A nő tágra nyílt szemébe nézve James látta, hogy minden, amit eddig elért, összeomlott - Isabel szerelme. Az arcát figyelte, azt várta, hogy kiabálni fog, a tűzbe hajítja a levelet, de nem azt, hogy ilyen hűvösen mered rá. Ez jobban idegesítette, mint bármilyen hisztéria.

- Igen, Angyal, Henrik király úgy döntött, hogy a grófságot... de nem a birtokaidat vagy a vagyonodat... egy arra érdemes lovagjának adományozza - lábát átvetve az ágy szélén, felállt. Nem hagyhatta, hogy újra bántsák a feleségét. - Tedd el a kardod, Isabel. írok a királynak. Felmegyek Londonba, és tiltakozom a döntés ellen. Nem teheti ezt veled. Én...
- Megtennéd értem? - szakította félbe Isabel, és a padlóra ejtette a pergament. - Kockára tennéd a birtokodat, a vagyonodat, hogy szembeszegülj a királlyal?
- Hát persze, hogy megtenném! Hiszen akkor is írtam neki, amikor összeházasodtunk, és arra kértem, hogy a gyermekünk a te címedet örökölje. Valószínűleg ez a válasza. De én...
- Várj! - kiáltott Isabel, s a vállánál fogva megrázta a férfit. - Valamit tudnom kell.
- Kérdezz.
- Tudnál azért szeretni, ami vagyok?
- Azt hiszem, ezt már az éjszaka bizonyítottam - felelte James, s szerette volna megérinteni, de nem tette. - Szeretlek - suttogta, és komolyan gondolta, amit mondott. Isabel lehunyta a szemét, és sóhajtott. A férfi próbálta átkarolni, de a nő a mellkasára tette a kezét.
- Tudnom kell, hogy ez nem csak... szeretkezés.

James mosolygott, és két kezébe vette a nő arcát.

- Szeretlek.
- Miért?
- Mert egy nőre sem hasonlítasz, akivel eddig találkoztam. Erős vagy. Nem törődsz a címemmel... a kezem sem zavar. Te vagy az első, aki a felszín alatt meglátta, milyen vagyok valójában.

Isabel mélyen a szemébe nézett, mielőtt elmosolyodott volna.

- Átmentem a vizsgán, asszony? Elutazhatok Londonba?
- Nem.
- Nem? Te nem mehetsz, Isabel. A király...
- Hát nem érted? Többé már nem számít.

James meglepetten nézett rá.

- De Isabel...

A nő elmosolyodott.

- Nem lehet igazunk a királlyal szemben. Csak az számít, hogy kockáztattad volna értem azt, ami fontos a számodra, a biztonságod, a címed.
- Szeretlek, Isabel. Most már te vagy számomra a legfontosabb.
- Csak ennyire van szükségem - mondta, majd James karjába borult. - Az életem szebb, mint valaha is képzeltem, és ezt annak a címnek köszönhetem - felemelte a fejét, és végigmérte a férfit. - Rajtad nincs is ruha.

James mosolygott, majd fejével az ágy felé intett.

- Biztos, hogy nem vagy fáradt? - kérdezte Isabel szűk szemmel.
- Majd meggyógyulnak a horzsolások.

Isabel a vacsora előtt ragaszkodott ahhoz, hogy egyedül maradjon néhány percre, ezért leküldte Jamest a nagyterembe azzal, hogy küldje fel hozzá Annie-t.

James a kandalló előtt várta a feleségét, közben Williamet hallgatta, de túl boldog volt ahhoz, hogy a bajvívással, vagy más egyéb témával törődjön, amiről a fiú csevegett. William váratlanul eltátotta a száját, és szeme elkerekedett a döbbenettől.

James megfordult, követte a tekintetét, és hirtelen ő is úgy érezte, mintha gyomorszájon ütötték volna. A nagyteremben mindenki elnémult, csak egy gügyögő kisbaba hangja hallatszott.

Isabel lépkedett lassan lefelé a lépcsőn olyan fenségesen, mint egy hercegnő. Borvörös selyemruhát viselt, mely szorosan tapadt a felsőtestéhez és hatalmas redőkben omlott a lába köré. A szűk ujjakat aranyszínű hímzés és gyöngy borította, és ez a mintázat ismétlődött az egész ruhán. A fején nem viselt semmit, de haja így is szinte kékesfeketén ragyogott a gyertyák fényében. A nyakán James édesanyjának arany- és gyöngylánca ékeskedett. És a láncon ott lógott az apja gyűrűje is.

A férfin átsöprő érzelmek nem is emlékeztettek a beképzelt önelégültségre. Arra vágyott, hogy Isabel örökre az övé maradjon, s tudta, csak azért öltözött így, hogy neki örömet szerezzen.

De amikor meglátta az oldalán lógó tőrt, majdnem kacagásban tört ki, de ehelyett a hála könnyei csorogtak végig az arcán. Isabellel minden egyes nap kalandot jelentett, és ő annyira szerette volna, ha ezek a napok egy életen át tartanak.

Amikor a felesége közelebb ért, lassan felemelkedett, majd térdre ereszkedett, és megfogta Isabel kezét. Megcsókolta, majd a tenyeréhez nyomta az ajkát. Felemelt fejjel szólalt meg.

- Szeretlek - mondta rekedten. - Gyönyörű vagy.
- Köszönöm - hajolt hozzá Isabel. - De szeretném, ha tudnád, hogy csak különleges alkalmakkor öltözködöm így.'

James válla rázkódott a nevetéstől, amikor felállt. Megfordult, és észrevette Annie-t a lépcső tetején, aki egy könnyet törölt ki a szeméből. Csókot dobott neki, a karját nyújtotta a feleségének, majd a kandalló előtt álló párnázott székhez vezette.

- Egy dalt! - kiáltott valaki a tömegből.

Mort pengetni kezdte a lant húrjait.

- Míg készen nem állsz, uram, játszom én.

James bólintott, majd Mort zenélését hallgatta.

Megismerte a régi szerelmes dalt. Isabel szeméről énekelt, mely vetekedett az éjszaka rejtélyességével, a hajáról, melyet bármely férfi oly szívesen érintett volna. De egyetlen szöveg sem tudta igazán leírni Isabelt.

Epilógus

Isabel Markham volt a legkülönösebb feleség, s ez a várandósság alatt mutatkozott meg igazán. Jamesnek egész idő alatt rajta kellett tartania a szemét, különben túl sokáig maradt volna a vívótéren a lovagok harcát figyelve - s persze közben elfelejtett enni. Délután sem bírt nyugton maradni, pedig a bába a lelkére kötötte.

Amikor a vajúdás megkezdődött, James idegesnek látszott. Isabel nem is nagyon érzett fájdalmat. James meglepődött, beteg volt a szerelemtől, és megbénította a félelem, hogy valami történhet, és ő elveszti Angyalt, élete egyetlen értelmét.

Amikor Isabel dűlőre jutott a bábával, hogy a gyermek most már tényleg meg akar születni, elvonultak a hálószobába. James vele tartott, átfogta a vállát, és segíteni próbált.

- Ugyan már, James! Tökéletesen képes vagyok már járni - mondta, mosollyal a szemében.

Alig két óra elteltével, a legkisebb probléma nélkül Isabel egy hosszú, ordítozó kislánynak adott életet. James le sem tudta venni a szemét a lányáról, aki a bölcsőben feküdt, kezével hadonászott, és teljesen úgy nézett ki, mint az édesanyja.

James felemelte a kis Elizabethet, családjuk leszármazottját, az új béke kezdetét. Nem számolta meg az ujjait, mert csak az számított, hogy szereti.

Gayle Callen

Egy unalmas középiskolai buliban Gayle Callen egész éjszaka Kathleen E. Woodiwiss Shanna című könyvét olvasta, s azóta nem tud szabadulni az Avon Books romantikus történelmi regényeitől. Sokévi írás után izgatottan várta, hogy végre elkészüljön első regénye.

Gayle New York központjában él csodálatos férjével, Jimmel, három gyermekével, valamint egy sereg egér, hal és szalamandra társaságában. Amikor nem olvas, ír vagy a Regényírók klubjának üléseit látogatja, vagy a családi sofőr szerepét tölti be.

A nyomtatás és a kötés a debreceni nyomdászat
több mint négy évszázados hagyományait őrző

ALFÖLDI NYOMDA Rt. munkája
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Isabel Atherstone nem szokványos angol hölgy. Férfinak, lovagnak nevelték, élete csak a családi bosszú elszánt eszközéül szolgálhat. És a férfias, bátor hölgy már szinte beteljesíti sorsát: csak kicsi a híja, hogy legyőzze, porig alázza ellenfelét. Elrabolja vagyonát, s kardjával meg is sebesíti a férfit. Ám tántoríthatatlan elvakultságában megfeledkezik önmagáról: különös, ismeretlen érzések törnek rá. És a vasakaratú lovag-hölgy ráébred, a férfinál is nagyobb ellenséggel kell megküzdenie: a szerelemmel...

www.alexandra.hu